

คู่มือการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ และผู้บังคับบัญชาเยาวชน หลักสูตรผู้นำเยาวชน

กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน
สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คู่มือการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่
และผู้บังคับบัญชาเยาวชน

หลักสูตรผู้นำเยาวชน

กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน
สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คู่มือการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชาเยาวชนภาค หลักสูตรผู้นำเยาวชนภาค

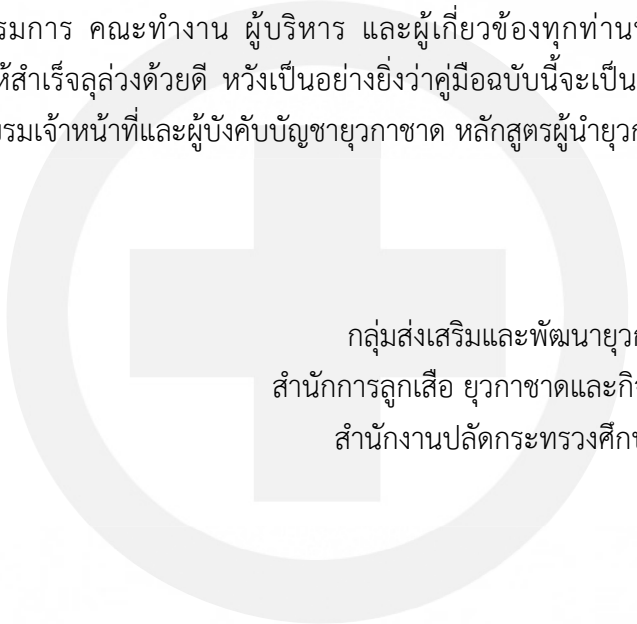
ผู้จัดพิมพ์	สำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ปีที่พิมพ์	พ.ศ. 2564
จำนวนพิมพ์	1,000 เล่ม
พิมพ์ที่	ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์อักษรไทย (น.ส.พ. ฟ้าเมืองไทย) เลขที่ 85, 87, 89, 91 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร 10700 โทร. 0-2424-4557, 0-2424-0694 โทรสาร 0-2433-2858

คำนำ

คู่มือการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด หลักสูตรผู้นำยุวกาชาด จัดพิมพ์ขึ้นเนื่องจากการปรับปรุงในเรื่องของเครื่องแบบผู้บังคับบัญชายุวกาชาด และ การทำความเคารพในพิธีการต่าง ๆ เพื่อเป็นการส่งเสริม สนับสนุนให้วิทยากรเครือข่ายยุวกาชาดที่เกี่ยวข้อง มีสื่อที่มีเนื้อหาสาระที่เป็นปัจจุบัน ซึ่งเนื้อหาสาระเล่มนี้ประกอบด้วยวิชาหลัก วิชาเลือก กิจกรรมหลัก กิจกรรมพิเศษ วิธีการนำเสนอ กิจกรรมเสนอแนะ การวัดและประเมินผลการฝึกอบรม ซึ่งจัดขึ้น เพื่อให้เป็นคู่มือสำหรับวิทยากรใช้เป็นแนวทางการฝึกอบรมในหลักสูตรดังกล่าว

สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ขอขอบคุณคณะกรรมการ คณะทำงาน ผู้บริหาร และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือ ในการจัดทำคู่มือนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ในการเป็น วิทยากรให้การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด หลักสูตรผู้นำยุวกาชาดต่อไป

กลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุวกาชาด
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
หลักสูตรผู้นำยุวกาชาด	1
จุดประสงค์และหัวข้อเนื้อหา	4
ตารางการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด หลักสูตรผู้นำยุวกาชาด	11
วิชาหลัก	
บทบาทและหน้าที่ผู้นำยุวกาชาด	12
ระเบียบแถวและสัญญาณ	17
พิธีเปิด – พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด	30
หลักการนำเพลง	39
กาชาดและยุวกาชาด	49
หลักสูตรและแนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	63
การประชุมหน่วยและรายงาน	78
หลักการเขียนโครงการ	87
การแสดงรอบกองไฟ (วิชาการ)	91
การแสดงเงียบ	98
พิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด	101
ตัวอย่างคำกล่าวรายงานในพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด	104
ตัวอย่างคำกล่าวให้โอวาทของประธานในพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด	105
ข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด	106
ปฐมพยาบาล	124
หลักการนำเกม	156
การจัดค่ายยุวกาชาด	161
การเดินทางไกล	172
บรรณานุกรม	183
ภาคผนวก	185
คณะผู้จัดทำ	187

หลักสูตรผู้นำยุวกาชาด

จุดหมาย

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถนำความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ ไปจัดกิจกรรมยุวกาชาดได้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการกาชาดและยุวกาชาด ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของการเป็นผู้นำยุวกาชาด
2. เพื่อให้มีทักษะการจัดกิจกรรมยุวกาชาด
3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมยุวกาชาด

คุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

บุคคลที่จะเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้นำยุวกาชาด ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. สำเร็จการฝึกอบรมหลักสูตรครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด
2. ไม่มีโรคประจำตัวที่ร้ายแรง อันเป็นอุปสรรคต่อการฝึกอบรม

สิทธิ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

ผู้สำเร็จการฝึกอบรม ได้รับวุฒิบัตรและเครื่องหมายผู้นำยุวกาชาด

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรนี้กำหนดให้มีภาควิชาการและภาคกิจกรรม

ภาควิชาการ

ภาควิชาการ ประกอบด้วย วิชาหลักและวิชาเลือก ดังนี้

วิชาหลัก คือ วิชาที่ต้องจัดให้มีในการฝึกอบรม จำนวน 15 รายวิชา ดังนี้

1. บทบาทและหน้าที่ผู้นำยุวกาชาด	1:30	ชั่วโมง
2. ระเบียบแถวและสัญญาณ	1:30	ชั่วโมง
3. พิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด	1:30	ชั่วโมง
4. หลักการนำเพลง	2:00	ชั่วโมง
5. กาชาดและยุวกาชาด	1:00	ชั่วโมง
6. หลักสูตรและแนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาด	2:00	ชั่วโมง
7. การประชุมหน่วยและรายงาน	1:00	ชั่วโมง
8. หลักการเขียนโครงการยุวกาชาด	1:00	ชั่วโมง

9. การแสดงรอบกองไฟ (วิชาการ)	1:00	ชั่วโมง
10. พิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด	1:30	ชั่วโมง
11. ข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด	1:30	ชั่วโมง
12. ปฐมพยาบาล	3:00	ชั่วโมง
13. หลักการนำเกม	1:30	ชั่วโมง
14. การจัดค่ายยุวกาชาด	1:30	ชั่วโมง
15. การเดินทางไกล	3:00	ชั่วโมง
รวม	24:30	ชั่วโมง

วิชาเลือก คือ วิชาที่เสริมหลักสูตรการฝึกอบรม กำหนดวิชาละ 1 ชั่วโมง ให้เลือกเพียง

1 รายวิชา

1. ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
2. เศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ
3. บทบาทของยุวกาชาดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาปัจจุบัน
4. การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
5. ปัญหาสารเสพติดกับเยาวชน
6. ทักษะชีวิต
7. ยุวกาชาดรักษาสุภาพ
8. การประชาสัมพันธ์กิจกรรมยุวกาชาด
9. วิชาหรือสาระอื่นที่เหมาะสม

ภาคกิจกรรม

กิจกรรมหลัก คือ กิจกรรมที่ต้องจัดให้มีการฝึกอบรม จำนวน 20 กิจกรรม ดังนี้

1. การปฐมนิเทศ
2. พิธีต้อนรับ
3. พิธีเปิด - พิธีปิดการฝึกอบรมยุวกาชาด
4. การตรวจเยี่ยม
5. พิธีหน้าเสาธง
6. การทดสอบขั้นต้น - ขั้นปลาย
7. กายบริหารและฝึกระเบียบแถว
8. การจัดหน่วยบริการประจำวัน
9. การประชุมหัวหน้าหน่วย

10. การให้คะแนนกิจกรรมประจำวัน
11. การสวดมนต์ แผ่เมตตา ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี
12. การทดสอบปากเปล่า
13. การทดสอบภาคปฏิบัติ
14. การเลือกประธานและคณะกรรมการประจำรุ่น
15. ยุวกาชาดสังสรรค์
 - การประกวดเพลงประจำหน่วยสี
 - ประกวดขวัญใจมวลมิตร
16. การแสดงเจียบ
17. การแสดงรอบกองไฟ
18. การอภิปรายทั่วไป
19. การประเมินผลการฝึกอบรม
20. งานที่มอบหมาย

กิจกรรมเลือก คือ กิจกรรมที่เสริมหลักสูตรการฝึกอบรม โดยปฏิบัตินอกเวลา ให้เลือกอย่างน้อย 1 กิจกรรม ดังนี้

1. การจัดนิทรรศการยุวกาชาด
2. การฉายวิดิทัศน์และ/หรือการศึกษาจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์
3. การอภิปราย
4. การประกวดหรือการแสดงต่าง ๆ เช่น การละเล่นพื้นเมือง การเล่านิทาน การประดิษฐ์

การเขียนภาพและคำขวัญ เป็นต้น

5. การเขียนข่าวสังคมภายในค่ายฝึกอบรมและ/หรือสิ่งนำรู้อื่น ๆ
6. กิจกรรมอื่น ๆ ตามความเหมาะสม

จุดประสงค์และหัวข้อเนื้อหา

1. บทบาทและหน้าที่ผู้นำยุคกาชาด (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและประเภทของผู้นำยุคกาชาดได้
2. อธิบายคุณสมบัติของผู้นำยุคกาชาดได้
3. ปฏิบัติหน้าที่การเป็นผู้นำยุคกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายของผู้นำยุคกาชาด
2. ประเภทของผู้นำยุคกาชาด
3. คุณสมบัติของผู้นำยุคกาชาด
4. บทบาทและหน้าที่ของผู้นำยุคกาชาด

2. ระเบียบแถวและสัญญาณ (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. ใช้คำสั่งและสัญญาณได้ถูกต้อง
2. ปฏิบัติตามคำสั่งและสัญญาณได้ถูกต้องและพร้อมเพรียง

หัวข้อเนื้อหา

1. การเรียกแถว
2. การใช้คำสั่ง
3. การหันอยู่กับที่
4. การก้าวตามคำสั่ง
5. การเดิน
6. การวิ่ง
7. การหันเวลาเดิน
8. การนับ
9. การขยายแถว
10. การเรียกแถวโดยใช้สัญญาณมือ
11. สัญญาณนกหวีด

3. พิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. อธิบายขั้นตอนพิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดได้
2. ปฏิบัติตามขั้นตอนพิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. พิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาด
2. พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด

4. หลักการนำเพลง (2 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. รู้และเข้าใจแนวคิด ความหมาย และลักษณะของเพลง
2. บอกประเภทของเพลงและลักษณะของผู้นำเพลงได้
3. เลือกเพลงมาใช้ในกิจกรรมยุวกาชาดได้ถูกต้องและเหมาะสม
4. ร้องเพลงและนำเพลงได้

หัวข้อเนื้อหา

1. แนวคิด ความหมาย และลักษณะของเพลง
2. ประเภทของเพลง
3. ลักษณะของผู้นำเพลง
4. หลักในการนำเพลง
5. เพลงที่ใช้ในกิจกรรมยุวกาชาด
6. การใช้เพลงฝึกทักษะต่าง ๆ
7. การขับร้องเพลง
8. การใช้เพลงสร้างลักษณะนิสัยที่ดี

5. กาชาดและยุวกาชาด (1 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกประวัติความเป็นมาของกาชาดสากลได้
2. บอกประวัติความเป็นมาของกาชาดไทยได้
3. บอกประวัติความเป็นมาของยุวกาชาดได้
4. บอกบทบาทและภารกิจของกาชาดและยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. กษัตราสาท

- 1.1 ปรวตีกษัตราสาท
- 1.2 หลักการกษัตรา
- 1.3 อนุสัญญาเจนีวา
- 1.4 สัญลักษณ์กษัตรา

2. กษัตราไทย

- 2.1 ปรวตีสภากษัตราไทย
- 2.2 บทบาทและการกีกหลักของสภากษัตราไทย

3. ยุวกษัตรา

- 3.1 ปรวตียุวกษัตรา
- 3.2 วัตฤประสงค์ยุวกษัตราสาท
- 3.3 วัตฤประสงค์ยุวกษัตราไทย
- 3.4 คำปฏิญาณตนของยุวกษัตรา
- 3.5 สัญลักษณ์ยุวกษัตรา
- 3.6 บทบาทและการกิกยุวกษัตรา

6. หลักสูตรและการนอการจติกการรมยุวกษัตรา (2 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

- 1. บอกวิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย ของหลักสูตรการจติกการรมยุวกษัตราได้
- 2. บอกสมรรถนะสำคัญของยุวกษัตราและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้
- 3. เขียนแผนการจติกการรมยุวกษัตราตามหลักสูตรได้
- 4. ระบุงณฑ์การวัดและประเมินผลกการรมยุวกษัตราได้

หัวข้อเนื้อหา

- 1. วิสัยทัศน์/หลักการ/จุดหมาย หลักสูตรกการรมยุวกษัตรา
- 2. สมรรถนะสำคัญของสมาชิกยุวกษัตรา
- 3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของยุวกษัตรา
- 4. การจติกการรมยุวกษัตราและสาระการจติกการรมยุวกษัตรา
- 5. โครงสร้างเวลาการจติกการรมยุวกษัตราและระดับสมาชิกยุวกษัตรา
- 6. แนวทางการจติกการรมยุวกษัตรา และแนวทางการวัดผลและประเมินผลกการรม

ยุวกษัตรา

7. การประชุมหน่วยและรายงาน (1 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความสำคัญ รูปแบบ และแนวปฏิบัติของการประชุมหน่วยได้
2. อธิบายบทบาทของผู้ดำเนินการประชุมหน่วยได้
3. ดำเนินการประชุมหน่วยและรายงานผลการประชุมหน่วยได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความสำคัญของการประชุมหน่วย
2. รูปแบบของการประชุมหน่วย
3. แนวปฏิบัติในการประชุมหน่วย
4. บทบาทของผู้ดำเนินการและสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุมหน่วย
5. การรายงานผลการประชุมหน่วย

8. หลักการเขียนโครงการยุทธศาสตร์ (1 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกองค์ประกอบของการเขียนโครงการได้
2. เขียนโครงการยุทธศาสตร์ได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายและความสำคัญ
2. องค์ประกอบของโครงการ
3. หลักการเขียนโครงการยุทธศาสตร์

9. การแสดงรอบกองไฟ (วิชาการ) (1 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความเป็นมาของการแสดงรอบกองไฟได้
2. อธิบายขั้นตอนการแสดงรอบกองไฟได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความเป็นมาของการแสดงรอบกองไฟ
2. การเตรียมการ
3. ขั้นตอนการแสดงรอบกองไฟ
4. แนวปฏิบัติในการแสดงรอบกองไฟ

10. พิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกจุดมุ่งหมายของพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดได้
2. อธิบายขั้นตอนการทำพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดได้
3. จัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดในสถานศึกษาได้อย่างถูกต้อง

หัวข้อเนื้อหา

1. จุดมุ่งหมายของการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด
2. โอกาสในการจัดพิธีประจำหมู่ยุวกาชาด
3. การดำเนินการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

11. ข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. อธิบายข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาดได้
2. ปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ระเบียบการปกครองยุวกาชาด
 - 1.1 ยุวกาชาดในสถานศึกษา
 - 1.2 คุณสมบัติของสมาชิกยุวกาชาด
 - 1.3 การจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดในสถานศึกษา
 - 1.4 การจำหน่ายชื่อสมาชิก
 - 1.5 การทำความเคารพ
2. คณะกรรมการยุวกาชาดและบทบาทหน้าที่ในสถานศึกษา
3. เครื่องแบบ
4. การประดับเครื่องหมาย
5. การเงิน
6. แบบพิมพ์

12. ปฐมพยาบาล (3 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความหมาย วัตถุประสงค์ คุณสมบัติ นักปฐมพยาบาล และหลักการปฐมพยาบาลได้
2. อธิบายวิธีการปฐมพยาบาลตามอาการได้ถูกต้อง
3. เลือกจะใช้อุปกรณ์การปฐมพยาบาลตามอาการได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง
4. ปฐมพยาบาลตามอาการได้ถูกต้อง

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมาย วัตถุประสงค์ คุณสมบัตินักปฐมพยาบาล หลักการปฐมพยาบาล และการเตรียมชุดปฐมพยาบาล
2. การประเมินอาการผู้บาดเจ็บ
3. การให้การปฐมพยาบาลตามอาการ
 - 3.1 บาดแผล
 - 3.2 แผลไหม้
 - 3.3 การเสียเลือด
 - 3.4 การห้ามเลือด
 - 3.5 การใช้ผ้าพันแผล
 - 3.6 การทำแผล
 - 3.7 การสลับสิ่งแปลกปลอมอุดตันหลอดลม
 - 3.8 การบาดเจ็บของกระดูกและข้อ
 - 3.9 หลักการเข้าเฟือกชั่วคราว
 - 3.10 การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ
 - 3.11 สารพิษ
 - 3.12 พิษจากสัตว์

13. หลักการนำเกม (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและประเภทของเกมได้
2. เลือกเกมเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมได้เหมาะสม
3. อธิบายวิธีการเล่นเกมได้
4. เป็นผู้นำเกมที่ตีได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายของเกม
2. ประเภทของเกม
3. การเลือกเกม
4. การจัดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการนำเกม
5. วิธีการเล่นเกม
6. ข้อควรคำนึงในการเล่น
7. ความปลอดภัยในการเล่น
8. ลักษณะของผู้นำเกมที่ดี

14. การจัดค่ายยุวกาชาด (1:30 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความหมาย จุดมุ่งหมาย และประเภทของการจัดค่ายยุวกาชาดได้
2. อธิบายการจัดกิจกรรมในค่ายยุวกาชาดได้
3. ปฏิบัติตามกระบวนการจัดค่ายยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมาย
2. จุดมุ่งหมาย
3. ประเภทของการจัดค่ายยุวกาชาด
4. การเตรียมงาน
5. การจัดกิจกรรม
6. พิธีเปิด - พิธีปิดค่ายยุวกาชาด

15. การเดินทางไกล (3 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและวัตถุประสงค์ของการเดินทางไกลได้
2. วางแผนการจัดกิจกรรมเดินทางไกลได้
3. จัดกิจกรรมเดินทางไกลได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายและวัตถุประสงค์
2. การวางแผนการเดินทางไกล
3. การเตรียมตัวในการเดินทางไกล
4. การปฏิบัติตนระหว่างเดินทางไกล
5. กิจกรรมที่ควรจัดในการเดินทางไกล
6. เครื่องหมายต่าง ๆ ในการเดินทางไกล

ตารางการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชาอุทยานแห่งชาติ

เวลา วันที่	09.00 - 10.00 น.	10.00 - 11.00 น.	11.15 - 12.15 น.				13.30 - 14.30 น.	14.30 - 15.30 น.	15.45 - 16.45 น.	19.00 - 21.00 น.
1							(13.00 - 15.00 น.) รายงานตัว	(15.00 - 17.00 น.) ปฐมนิเทศ		ต้อนรับ/กิจกรรม สร้างความคุ้นเคย
2	(08.00 - 08.30 น.) ทดสอบขั้นต้น พิธีเปิด		บทบาทและหน้าที่ ผู้นำอุทยาน				ระเบียบแถว และสัญญาณ	พิธีเปิด - พิธีปิด กิจกรรมอุทยาน		หลักการนำเพลง
3	ภาษา และอุทยาน		หลักสูตร และแนวการจัดกิจกรรมอุทยาน				การประชุมหน่วย และรายงาน	หลักการเขียน โครงการอุทยาน		การแสดงเจียบ
4	พิธีเข้าประจำหมู่ อุทยาน		ข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติ เกี่ยวกับอุทยาน					ปฐมพยาบาล		การแสดงรอบกองไฟ
5	หลักการนำเกม		การจัดค่ายอุทยาน					การเดินทางไกล		อุทยานศาสตร์
6	(08.30 - 09.00 น.) ทดสอบขั้นปลาย ประเมินผลโครงการ		(09.00 - 10.00 น.) วิชาเลือก					พิธีปิด		

หมายเหตุ 1. ทดสอบขั้นต้นก่อนพิธีเปิดการฝึกอบรมและทดสอบขั้นปลายก่อนพิธีปิดการฝึกอบรม

2. กิจกรรมประจำวัน

2.1 เวลา 05.30 น. กายบริหาร

2.2 เวลา 07.30 น. ตรวจเยี่ยม

2.3 เวลา 08.00 น. พิธีหน้าเสาธง

2.4 ให้มีพักย่อย เข้า - พาย ช่วงละ 15 นาที

3. ตารางนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

บทบาทและหน้าที่ผู้นำยุวกาชาด

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและประเภทของผู้นำยุวกาชาดได้
2. อธิบายคุณสมบัติของผู้นำยุวกาชาดได้
3. ปฏิบัติหน้าที่การเป็นผู้นำยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายของผู้นำยุวกาชาด
2. ประเภทของผู้นำยุวกาชาด
3. คุณสมบัติของผู้นำยุวกาชาด
4. บทบาทและหน้าที่ของผู้นำยุวกาชาด

เนื้อหา

1. ความหมายของผู้นำยุวกาชาด

ผู้นำยุวกาชาด หมายถึง “บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาด ปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมสมาชิกยุวกาชาด ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยุวกาชาดไทย”

2. ประเภทของผู้นำยุวกาชาด

ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาดของสถานศึกษาแต่ละครั้งพบว่า จำนวนผู้บังคับบัญชายุวกาชาดที่สำเร็จการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด มีไม่เพียงพอกับการดำเนินการ จำเป็นที่จะต้องแต่งตั้งบุคลากรที่ยังไม่เคยรับการฝึกอบรม ปฏิบัติหน้าที่ผู้นำยุวกาชาด จนกว่าจะมีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรม ดังนั้น อาจแบ่งประเภทผู้นำยุวกาชาดตามลักษณะการปฏิบัติงาน เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ผู้นำยุวกาชาด ที่สำเร็จการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด หลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับบัญชา ตำแหน่งผู้นำกลุ่มหรือรองผู้นำกลุ่ม

2.2 ผู้นำยุวกาชาด ที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด แต่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาด ตำแหน่งผู้นำกลุ่มหรือรองผู้นำกลุ่ม

3. คุณสมบัติของผู้นำเยาวชนกาชาด

ผู้นำเยาวชนกาชาด เป็นผู้บังคับบัญชาเยาวชนกาชาดที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการจัดกิจกรรม ส่งเสริมและพัฒนาสมาชิกเยาวชนกาชาด ให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ของเยาวชนกาชาดไทย จึงมีความจำเป็น ที่จะต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้นำเยาวชนกาชาดที่ดีเสมอ ซึ่งจะประกอบด้วยคุณสมบัติดังนี้

3.1 ความศรัทธา (Faithfulness) การปฏิบัติงานใด ๆ หากผู้ปฏิบัติมีความศรัทธา ในงานที่ทำนั้น จะต้องให้ผู้ปฏิบัติมีความสุขในการปฏิบัติงาน และจะสามารถปฏิบัติงานสำเร็จ ได้โดยง่าย ผู้นำเยาวชนกาชาดจะต้องเป็นผู้ที่มีความศรัทธาในกิจการเยาวชนกาชาด มีความเชื่อด้วยเหตุผลที่ว่า กระบวนการฝึกอบรมตามแนวทางของเยาวชนกาชาดสามารถพัฒนาสมาชิกเยาวชนกาชาดให้บรรลุวัตถุประสงค์ ของเยาวชนกาชาดได้

3.2 ความรู้ (Knowledge) ความรู้ในที่นี้หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวกับกิจการเยาวชนกาชาด แบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ

3.2.1 ความรู้เกี่ยวกับงานวิชาการ ทั้งทางภาคทฤษฎีและทักษะกระบวนการ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมทางภาคปฏิบัติ

3.2.2 ความรู้เกี่ยวกับงานธุรการ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานเอกสาร หนังสือโต้ตอบงานทะเบียนต่าง ๆ ของสมาชิกเยาวชนกาชาด เช่น ทะเบียนหน่วย กลุ่ม หมู่ หรืออุปกรณ์ การฝึกอบรม

3.2.3 ความรู้เกี่ยวกับการปกครองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร แบ่งส่วน งานกิจการเยาวชนกาชาดในสถานศึกษา ตลอดจนการปกครองที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่กิจการเยาวชนกาชาด สังกัดอยู่

3.3 ความรับผิดชอบ (Responsibility) เป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความมีวินัยในตนเองที่กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้องนอกเหนือจากความรับผิดชอบในงานที่ทำแล้ว ต้องมีความรับผิดชอบต่อทีมงานและสมาชิกเยาวชนกาชาดอีกด้วย ตลอดจนเป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ ในการปฏิบัติงาน ทำให้งานที่ได้รับมอบหมายได้รับผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 มนุษยสัมพันธ์ (Human Relations) การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ต้องรู้จัก ประสานความคิดประสานประโยชน์ สามารถทำงานร่วมกับทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับการศึกษา รู้จักควบคุมอารมณ์มีความอดทนอดกลั้น มีทักษะในการพูดที่ดี เป็นผู้ฟังที่ดีอย่างมีเหตุผล

3.5 วิสัยทัศน์ (Vision) เป็นการมองไกลไปในอนาคต ที่สะท้อนให้เห็นถึงเป้าหมาย การทำงานสู่ความสำเร็จ โดยวิธีการนำเอากระบวนการวางแผนมาใช้เพื่อให้เกิดผลตามที่ต้องการ

3.6 การวางแผน (Planning) ผู้นำเยาวชนกาชาดต้องเป็นนักวางแผนการจัดกิจกรรม ที่ดี การพัฒนาสมาชิกเยาวชนกาชาดให้สู่จุดหมายปลายทางของวัตถุประสงค์ของเยาวชนกาชาด จำเป็น ที่ต้องอาศัยการวางแผนที่ดี เพื่อได้มองเห็นงานในเชิงระบบ สามารถตรวจสอบและพัฒนาได้ทุกขั้นตอน

3.7 การจูงใจ (Motivation) การจูงใจเป็นเรื่องของการสนองความต้องการที่ทำให้บุคคลมีความกระตือรือร้นในการทำงาน เกิดแรงจูงใจ อยากคิด อยากทำ อยากแก้ปัญหา การใช้การจูงใจที่ดีทำให้สมาชิกยูวกาชาดเต็มใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมอย่างมีความสุข

3.8 ความคิดริเริ่ม (Initiative Thinking) เป็นความสามารถที่จะปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดภายในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตนเองได้โดยไม่ต้องรอรับคำสั่ง และสามารถพัฒนางานให้ก้าวหน้าทันสมัยอยู่เสมอ

3.9 ความอดทน (Patience) ความอดทนเป็นพลังอันสำคัญที่ผลักดันให้งานไปสู่จุดหมายปลายทางได้อย่างแท้จริง และส่งผลต่อคุณภาพทางจิตใจของผู้ปฏิบัติงาน

3.10 การตัดสินใจ (Decision Making) การตัดสินใจที่รวดเร็วและรอบคอบช่วยให้งานลื่นไหลไปด้วยดี ไม่เกิดผลเสียหายแก่ส่วนรวม รวมทั้งเป็นการประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากรอีกส่วนหนึ่งด้วย

4. บทบาทและหน้าที่ผู้นำยูวกาชาด

ผู้นำยูวกาชาด เป็นทั้งผู้สร้างและพัฒนาสมาชิกยูวกาชาด ตั้งแต่เริ่มต้นของการเป็นสมาชิกยูวกาชาดจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของการเป็นสมาชิกยูวกาชาด ตามวัตถุประสงค์ของยูวกาชาดไทย สิ่งที่คุณำยูวกาชาดควรคำนึงถึงและตระหนักในสำคัญอยู่เสมอก็คือ “หน้าที่และความรับผิดชอบ” ซึ่งแบ่งออกได้ 4 ประการ คือ

4.1 บทบาทและหน้าที่ของตนเอง กิจกรรมยูวกาชาดไทยเป็นกิจกรรมที่มีกระบวนการฝึกอบรมเฉพาะ ที่ผู้นำยูวกาชาดต้องหมั่นศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อให้เกิดทักษะประสบการณ์และความชำนาญในการฝึกอบรม การพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องจะทำให้เกิดความสำเร็จในการทำงานในด้านต่าง ๆ ดังนี้

4.1.1 ความสามารถในการงาน หมายถึง เป็นผู้ที่มีความรอบรู้และรู้รอบในกิจการงานทั้งในทางลึกและกว้าง สามารถปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ได้ถูกต้อง รวดเร็วและแม่นยำสามารถมองเห็นโอกาสอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

4.1.2 ความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น หมายถึง รู้จักตนเองและเข้าใจผู้อื่น สามารถปรับตัวเองเข้ากับสภาวะการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี และพัฒนาตนเองให้เป็นที่เชื่อถือและไว้วางใจจากผู้อื่น

4.1.3 ความสามารถทางด้านความคิด หมายถึง เป็นผู้ที่มีความคิดอย่างเป็นระบบ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์ วางแผนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้สติปัญญาในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

4.2 บทบาทและหน้าที่ต่อหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน หน่วยยุวกาชาดหลายหน่วย รวมกันเป็นกลุ่ม หลายกลุ่มรวมกันเป็นหมู่ยุวกาชาด ผู้นำยุวกาชาดต้องทำหน้าที่ในหน่วย กลุ่ม หมู่ ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข สามารถปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันได้ มีความสามัคคี ตลอดจนเคารพสิทธิ และความเสมอภาคซึ่งกันและกัน

4.3 บทบาทและหน้าที่ต่อทีมงาน ในการจัดกิจกรรมยุวกาชาด เพื่อสนอง ความต้องการของหลักสูตรและสมาชิกยุวกาชาดจำเป็นต้องอาศัยทีมงานในการจัดการ ทีมงานที่ดี ย่อมส่งผลการจัดกิจกรรมที่ดีและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การรักษาดุลยภาพของทีมงานเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับผู้นำยุวกาชาดทุกคน ควรถือปฏิบัติดังนี้

- 4.3.1 ให้ความเคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน
- 4.3.2 มีความซื่อตรงและมั่นคงต่อกัน
- 4.3.3 ถ่ายโอนความรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน
- 4.3.4 ส่งเสริมและเชิดชูผู้กระทำความดี
- 4.3.5 ไม่ซ้ำเติมผู้อื่น
- 4.3.6 มีความรับผิดชอบต่องานร่วมกัน
- 4.3.7 ช่วยเหลือรับผิดชอบต่องานร่วมกัน
- 4.3.8 สร้างสรรค์งานเป็นทีม
- 4.3.9 ไม่หาผลประโยชน์ส่วนตนบนความสำเร็จของผู้อื่น
- 4.3.10 ให้ขวัญและกำลังใจแก่กันและกัน

4.4 ต่อบุคคล กระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาดต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกยุวกาชาด ทุกคน มีความทัดเทียมกันในการแสดงออกทั้งความคิดและการปฏิบัติ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนี้

- 4.4.1 ส่งเสริมและสนับสนุนเข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มเติม
- 4.4.2 พัฒนาให้มีประสบการณ์ทำงานเป็นทีม
- 4.4.3 ให้โอกาสในการกล้าแสดงออก
- 4.4.4 ให้มีโอกาสนในการเป็นผู้นำกิจกรรม
- 4.4.5 ให้จัดกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น
- 4.4.6 ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์
- 4.4.7 ยอมรับฟังเหตุผลด้วยความเป็นธรรม
- 4.4.8 ส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในการทำงาน
- 4.4.9 ให้ขวัญและกำลังใจในการทำงาน
- 4.4.10 กล้าตัดสินใจในการทำงานด้วยตนเอง

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 ให้ชมวีดิทัศน์ผู้นำที่ดี
 - 2.3 มอบให้แต่ละหน่วยสื ศึกษาแนวคิดตามหัวข้อที่กำหนดให้และนำเสนอที่ประชุม
 - 2.3.1 ความหมายของผู้นำยุคกาชาด
 - 2.3.2 ประเภทของผู้นำยุคกาชาด
 - 2.3.3 คุณสมบัติของผู้นำยุคกาชาด
 - 2.3.4 บทบาทและหน้าที่ของผู้นำยุคกาชาด
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
2. บทบาทสมมติ
3. การใช้เกม
4. การใช้เพลง
5. สถานการณ์จำลอง

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. อุปกรณ์ประกอบการแสดงบทบาทสมมติ
3. ใบงาน
4. แผนภูมิสรุปประเด็นสำคัญ

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
2. การทดสอบ

ระเบียบแถวและสัญญาณ

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. ใช้คำสั่งและสัญญาณได้ถูกต้อง
2. ปฏิบัติตามคำสั่งและสัญญาณได้ถูกต้องและพร้อมเพรียง

หัวข้อเนื้อหา

1. การเรียกแถว
2. การใช้คำสั่ง
3. การหันอยู่กับที่
4. การก้าวตามคำสั่ง
5. การเดิน
6. การวิ่ง
7. การหันเวลาเดิน
8. การนับ
9. การขยายแถว
10. การเรียกแถวโดยใช้สัญญาณมือ
11. สัญญาณนกหวีด

เนื้อหา

1. การเรียกแถว

ผู้เรียกต้องใช้คำสั่ง “แถว” พร้อมใช้สัญญาณมือ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติปฏิบัติตาม ในกรณีที่ผู้ปฏิบัติอยู่ไกลจากผู้เรียกให้ใช้สัญญาณนกหวีดเรียกรวมทั้งหมด

2. การใช้คำสั่ง ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

2.1 การเรียกแถว ใช้คำสั่ง “แถว” ให้ผู้รับการปฏิบัติคอยฟังคำสั่งหรือดูสัญญาณมือ เพื่อจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งหรือสัญญาณมือต่อไป

2.2 ท่าตรง ใช้คำสั่ง “แถว - ตรง” ยืนให้ส้นเท้าชิดและอยู่ในแนวเดียวกัน ปลายเท้าแยกออกข้างละเท่า ๆ กัน ห่างกันประมาณ 1 คืบ (ทำมุม 45 องศา) เข่าเหยียดตึงและบีบเข้าหากัน ลำตัวยืดตรง อกผาย ไหล่เสมอกัน แขนทั้งสองแนบอยู่ข้างลำตัวและเหยียดตรงจนไหล่ตึง นิ้วมือเรียงชิดติดกันเหยียดและชิดกัน นิ้วกลางแนบชิดติดโคนขาข้างซ้าย ตาแลตรงไปข้างหน้า น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองเท่า ๆ กัน และนิ่ง

2.3 ท่าพัก

2.3.1 พักปกติ ใช้คำสั่ง “แถว - พัก” หรือ “พัก” ให้หย่อนเข่าขวาลงก่อน จึงจะเปลี่ยนเข่าและเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ตามสมควร แต่เท้าทั้งสองอยู่กับที่ ห้ามพูดคุยใด ๆ เมื่อได้ยินคำสั่ง “แถว - ตรง” ให้กระตุกเข่าขวาโดยเร็ว กลับไปอยู่ในท่าตรง

2.3.2 พักตามระเบียบ ใช้คำสั่ง “ตามระเบียบ - พัก” แยกเท้าซ้ายออกไปทางซ้ายประมาณ 30 เซนติเมตร หรือ 1 ช่วงไหล่ อย่างแข็งแรงและองอาจ พร้อมกับจับมือซ้ายไว้ข้างหลังให้หลังมือเข้าหาลำตัว มือขวาทับมือซ้าย นิ้วหัวแม่มือขวาทับนิ้วหัวแม่มือซ้าย หลังมือซ้ายแนบติดลำตัวแนวกึ่งกลางหลังและอยู่ใต้เข็มขัดเล็กน้อย ขาทั้งสองตั้ง น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองเท่า ๆ กัน เมื่อได้ยินคำสั่งว่า “แถว - ตรง” ให้ชักเท้าซ้ายมาชิดเท้าขวาอย่างแข็งแรง พร้อมกับมือทั้งสองกลับไปอยู่ในลักษณะท่าตรงตามเดิม

2.3.3 พักตามสบาย ใช้คำสั่ง “ตามสบาย - พัก” หย่อนเข่าขวาก่อน จึงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสบายและพูดคุยกันได้ แต่เท้าข้างหนึ่งต้องอยู่กับที่ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตให้หนึ่งจะนั่งไม่ได้

2.3.4 พักนอกแถว ใช้คำสั่ง “พัก - แถว” ให้ทุกคนแยกออกจากแถวทันที แต่ต้องอยู่บริเวณใกล้เคียงนั้น และไม่ทำเสียงอีกทีก็ เมื่อได้ยินคำว่า “แถว” ให้รีบกลับมาเข้าแถวที่เดิมโดยเร็ว ในรูปแถวเดิม และเมื่อจัดแถวเรียบร้อยแล้ว ให้อยู่ในท่าตรงจนกว่าจะมีคำสั่งต่อไป

2.4 การถอดหมวก เพื่อสวดมนต์และสงบนิ่ง ใช้คำสั่ง “ถอดหมวก” ใช้มือขวาจับที่กะบังหน้าหมวกแล้วถอดหมวก แขนทั้ง 2 ข้างอยู่ข้างลำตัว โดยที่มือขวาจับกะบังหน้าหมวกไว้ รอคำสั่งดังต่อไปนี้

2.4.1 การสวดมนต์ ใช้คำสั่ง “เตรียมสวดมนต์” ทุกคนประนมมือ โดยให้กะบังหน้าหมวกอยู่ระหว่างมือทั้งสองข้าง ตัวหมวกขนานกับลำตัวและให้ด้านในของหมวกหันไปทางซ้าย เมื่อสวดมนต์เสร็จแล้ว ให้ลดมือลง โดยมือขวาจับที่กะบังหมวก แขนทั้ง 2 ข้างอยู่ข้างลำตัว รอคำสั่งต่อไป

2.4.2 การสงบนิ่ง ใช้คำสั่ง “สงบนิ่ง เพื่อระลึกถึง.....ปฏิบัติ” ทุกคนก้มศีรษะเล็กน้อย มือขวา (ที่ถือหมวก) ทับมือซ้ายไว้ข้างหน้าในระดับต่ำกว่าเอว กิริยาสำรวมประมาณ 1 นาที รอคำสั่งต่อไป

หมายเหตุ การสั่งสงบนิ่ง อาจสั่งให้ระลึกถึงผู้มีพระคุณทั่วไป หรือผู้มีพระคุณต่อกิจการกาชาดและยุวกาชาด

2.5 การสวมหมวก ใช้คำสั่ง “สวมหมวก” ใช้มือขวาจับหมวกเช่นเดียวกับการถอดหมวก ยกหมวกขึ้นสวมศีรษะ ใช้มือซ้ายช่วยประคองด้านหลัง จัดหมวกและลดมือทั้งสองลงในท่าตรงอย่างแข็งแรง

2.6 การจัดแถว ใช้คำสั่ง “จัดแถว” การเรียกแถวของยุวกาชาด เมื่อได้รับคำสั่งหรือสัญญาณ ยุวกาชาดวิ่งไปหาผู้เรียก และเข้าแถวตามคำสั่งหรือสัญญาณดังกล่าวโดยเร็วตามตำแหน่งของหน่วยและจัดแถวให้มีระยะเคียงระหว่างบุคคล 1 ช่วงศอก โดยยกมือซ้ายขึ้นท้าวตะโพกและให้ฝ่ามือพักอยู่บน

ตะโพก นิ้วทั้งห้าชิดกัน เขยียดตรงชี้ลงพื้น นิ้วกลางอยู่ประมาณแนวตะเข็บขอบกระโปรง หรือกางเกง
ศอกอยู่เสมอแนวลำตัว การจัดแถวให้ศอกซ้ายจรดแขนขวาของคนทางซ้ายและสับัดหน้าแลขวา
ทุกคน เว้นแต่คนที่อยู่ทางขวาสุดของแถว แลตรงเป็นหลัก เมื่อผู้เรียกตรวจการจัดแถวเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว สั่ง “นิ่ง” ยุวกาชาตทุกคนลดมือลง พร้อมกับสับัดหน้ากลับมาอยู่ในท่าตรง และถ้าเห็นว่า
การจัดแถวตามรูปแบบที่เรียกยังไม่เรียบร้อยถูกต้อง จึงจะสั่งให้ “จัดแถว”

2.7 การแยกแถว การสั่งแยกแถว หมายความว่า กิจกรรมนั้นยังไม่เสร็จสิ้น
และต้องกลับมาเข้าแถวอีกครั้งหนึ่งใช้คำสั่ง “แยก - แถว” ให้ทุกคนทำขวาหันแล้วแยกย้ายกันไป

2.8 การเลิกแถว ใช้คำสั่ง “เลิก - แถว” ให้ทุกคนทำขวาหันแล้วแยกย้ายกันไป

3. การหันอยู่กับที่

3.1 ขวาหัน ใช้คำสั่ง “ขวา - หัน” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ จังหวะ 1 เปิดปลายเท้าขวา
และยกส้นเท้าซ้าย พร้อมกับหันไปทางขวาจนได้ 90 องศา โดยหมุนเท้าทั้งสองไปให้ส้นเท้าและปลายเท้า
ซึ่งเป็นหลักนั้นคงติดอยู่กับพื้น น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าขวา จังหวะ 2 ชักเท้าซ้ายชิดเท้าขวาโดยเร็ว

3.2 ซ้ายหัน ใช้คำสั่ง “ซ้าย - หัน” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ จังหวะ 1 เปิดปลายเท้าซ้าย
และยกส้นเท้าขวา พร้อมกับหันไปทางซ้ายจนได้ 90 องศา โดยหมุนเท้าทั้งสองไปให้ส้นเท้าและปลายเท้า
ซึ่งเป็นหลักนั้นคงติดอยู่กับพื้น น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าซ้าย จังหวะ 2 ชักเท้าขวาชิดเท้าซ้ายโดยเร็ว

3.3 กลับหลังหัน ใช้คำสั่ง “กลับหลัง - หัน” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ โดยให้
ท่าเช่นเดียวกันกับ “ขวาหัน” แต่จังหวะ 1 ให้หันเลยไปจนกลับหน้าเป็นหลังครบ 180 องศา เท้าซ้าย
ไปหยุดข้างหลังเฉียงซ้ายครึ่งก้าว จังหวะ 2 ชักเท้าซ้ายชิดเท้าขวาโดยเร็ว

3.4 กึ่งขวาหัน กึ่งซ้ายหัน ให้ออกคำสั่ง “กึ่งขวา - หัน” หรือ “กึ่งซ้าย - หัน”
ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับ “ขวาหัน” หรือ “ซ้ายหัน” แต่ให้หันไปเพียง 45 องศา

4. การก้าวตามคำสั่ง

4.1 การก้าวไปข้างหน้า ใช้คำสั่ง “ก้าวไปข้างหน้า 1 ก้าว - ทำ” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ
จังหวะ 1 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้า จังหวะ 2 ชักเท้าขวาชิดเท้าซ้าย (ถ้า 2 ก้าว ให้นับ 3 จังหวะ 3 ก้าว
ให้นับ 4 จังหวะ จังหวะจะมากกว่าจำนวนก้าว 1 จังหวะเสมอ คือ จังหวะสุดท้ายเป็นจังหวะชิดเท้า)

4.2 การก้าวถอยหลัง ใช้คำสั่ง “ก้าวถอยหลัง 1 ก้าว - ทำ” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ
จังหวะ 1 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหลังปลายเท้าลงก่อน จังหวะ 2 ชักเท้าขวาชิดส้นเท้าซ้ายที่อยู่ข้างหลัง
และอยู่ในท่าตรง (ถ้า 2 ก้าว ให้นับ 3 จังหวะ 3 ก้าว ให้นับ 4 จังหวะ จังหวะจะมากกว่าจำนวนก้าว
อยู่ 1 จังหวะเสมอ คือ จังหวะสุดท้ายเป็นจังหวะชิดเท้า)

4.3 การก้าวทางขวา ใช้คำสั่ง “ก้าวทางขวา 1 ก้าว - ทำ” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ
จังหวะ 1 ก้าวเท้าขวาไปข้างขวามือ 1 ก้าว จังหวะ 2 ชักเท้าซ้ายชิดเท้าขวาโดยเร็ว ยืนอยู่ในท่าตรง
เหมือนเดิม (หากสั่งให้ก้าวไปทางขวา 2 ก้าว ต้องนับ 4 จังหวะ 3 ก้าว ต้องนับ 6 จังหวะ ฯลฯ)

4.4 การก้าวทางซ้าย ใช้คำสั่ง “ก้าวทางซ้าย 1 ก้าว - ทำ” ให้ทำเป็น 2 จังหวะ จังหวะ 1 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างซ้าย 1 ก้าว จังหวะ 2 ชักเท้าขวาชิดเท้าซ้ายโดยเร็ว ยืนอยู่ในท่าตรงเหมือนเดิม

5. การเดิน

5.1 เดินตามปกติ ใช้คำสั่ง “หน้า - เดิน” ให้เริ่มก้าวเท้าซ้ายออกเดินก่อน ขาเหยียดปลายเท้าจุ่ม ส้นเท้าสูงจากพื้นประมาณ 1 คืบ และเมื่อจะวางเท้าก้าวต่อไป ให้โน้มพาดัวไปข้างหน้า ทรงตัวและศีรษะอยู่ในท่าตรง แกว่งแขนตามธรรมชาติ เคียงไปข้างหน้าและข้างหลังประมาณระดับเอวเมื่อแกว่งแขนไปข้างหน้าข้อศอกงอเล็กน้อย เมื่อแกว่งแขนไปข้างหลังให้เหยียดแขนตรงตามธรรมชาติหันหลังมือออกนอกตัว แขนมือ ให้นิ้วทั้งห้าเรียงชิดกัน รักษาความยาวของก้าวให้คงที่ และมีความเร็วสม่ำเสมอ

5.2 เดินตามสบาย ใช้คำสั่ง “เดินตามสบาย” การก้าวเช่นเดียวกับการเดินปกติ รักษาจังหวะ แต่ไม่ต้องรักษาท่าทางให้เคร่งครัด

5.3 การซอยเท้า ใช้คำสั่ง “ซอยเท้า - ทำ” เมื่อหยุดอยู่กับที่ถ้าได้ยินคำสั่งว่า “ซอยเท้า - ทำ” ให้ยกเท้าขึ้นสลับกันอยู่กับที่ตามจังหวะการเดิน โดยยกเท้าซ้ายขึ้นก่อน เท้าที่ยกขึ้นให้พื้นรองเท้าสูงจากพื้นประมาณ 1 คืบ ลักษณะมือและการแกว่งแขนคงเป็นไปตามท่าการเดิน ถ้ากำลังเดินเมื่อได้ยินคำว่า “ซอยเท้า - ทำ” ไม่ว่าเท้าใดจะตกถึงพื้นก็ตามให้เดินต่อไปอีก 1 ก้าว และก้าวเท้าหลังให้ส้นเท้าเสมอกัน แล้วยกเท้าเดิมนั้นขึ้นก่อน แล้วปฏิบัติเช่นเดียวกันเมื่อหยุดอยู่กับที่ เมื่อต้องการจะให้เดินต่อไปก็ใช้คำสั่ง “หน้า - เดิน” เมื่อเท้าซ้ายตกถึงพื้น ซอยเท้าขวาอยู่กับที่แล้วก้าวเท้าซ้ายออกเดินต่อไป หรือจะให้หยุดก็ใช้คำสั่งว่า “แถว - หยุด”

5.4 การหยุด ใช้คำสั่ง “แถว - หยุด” ในขณะที่กำลังเดินตามปกติ เมื่อได้ยินคำว่า “แถว - หยุด” ไม่ว่าเท้าข้างใดจะตกถึงพื้นก็ตาม ให้ปฏิบัติเป็น 2 จังหวะ คือ จังหวะ 1 ก้าวต่อไปอีก 1 ก้าว จังหวะ 2 ชักเท้าหลังไปชิดเท้าหน้าในลักษณะท่าตรงอย่างแข็งแรง

หมายเหตุ 1. ผู้สั่ง “แถว - หยุด” ควรจะสั่งเมื่อตกเท้าขวา
2. เมื่อสั่งคำว่า “แถว” ลงเท้าใดให้บอกคำว่า “หยุด” ลงเท้านั้น ในก้าวต่อไป เช่น สั่ง “แถว” ลงเท้าขวาให้ก้าวเท้าซ้ายเดินต่อไป แล้วสั่ง “หยุด” เมื่อลงเท้าขวาอีกเป็นครั้งที่ 2

6. การวิ่ง

6.1 ท่าวิ่ง ใช้คำสั่ง “หน้า - วิ่ง” เริ่มออกวิ่งด้วยเท้าซ้ายก่อนวางปลายเท้าลงบนพื้นงอเข่าเล็กน้อย โน้มตัวไปข้างหน้า ขาหลังไม่ต้องเหยียดตึง ปลายเท้ายกสูงจากพื้นพอสมควร พร้อมกันนั้นกำมือยกขึ้นเสมอราวนม หันฝ่ามือเข้าหาลำตัว ยึดคอและศีรษะตั้งตรงขณะที่วิ่งเหวี่ยงแขนที่ข้อตามจังหวะก้าว

ท่าวิ่งนี้ใช้ในโอกาสต้องการความรวดเร็วในการเคลื่อนที่เริ่มได้ทั้งเวลาอยู่กับที่ และกำลังเดินถ้ากำลังเดินและสิ้นคำสั่ง เมื่อตกเท้าใดก็ตามให้ก้าวต่อไปอีก 1 ก้าว แล้วเริ่มวิ่งทันที

6.2 ทำหยุด ใช้คำสั่ง “แถว - หยุด” เมื่อสิ้นคำสั่ง โดยทำใดตกถึงพื้นก็ตามให้วิ่งด้วยอาการยังตัวต่อไปข้างหน้าอีก 3 ก้าว แล้วทำทำหยุด เช่นเดียวกับการหยุดในเวลาเดิน

7. การหันเวลาเดิน

7.1 ขวาทัน ใช้คำสั่ง “ขวา - หัน” ให้สั่งว่า “ขวา” เมื่อเท้าขวาตกถึงพื้น และ “หัน” เมื่อเท้าขวาตกถึงพื้นอีกครั้งหนึ่ง ในลำดับติดต่อกันปฏิบัติเป็น 2 จังหวะ ดังนี้

จังหวะ 1 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้าเฉียงขวาประมาณครึ่งก้าว ขณะเดียวกันยกส้นเท้าขวาและหมุนตัวตะโพก โดยปลายเท้าทั้งสองเป็นหลักไปทางขวาจนได้ 90 องศา

จังหวะ 2 ก้าวเท้าขวาออกเดินต่อไปตามจังหวะการเดิน เดินในทิศทางใหม่โดยต่อเนื่อง

7.2 ซ้ายหัน ใช้คำสั่ง “ซ้าย - หัน” ให้สั่งว่า “ซ้าย” เมื่อเท้าซ้ายตกถึงพื้น และ “หัน” เมื่อเท้าซ้ายตกถึงพื้นอีกครั้งหนึ่ง ในลำดับติดต่อกันปฏิบัติเป็น 2 จังหวะ เช่นเดียวกับขวาทัน โดยเปลี่ยนคำว่าขวาเป็นซ้ายเท่านั้น

7.3 กลับหลังหัน ใช้คำสั่ง “กลับหลัง - หัน” ให้สั่งว่า “กลับหลัง” และ “หัน” เมื่อเท้าซ้ายตกถึงพื้น ในลำดับติดต่อกันปฏิบัติเป็น 3 จังหวะ ดังนี้

จังหวะ 1 ก้าวเท้าขวาไปข้างหน้า 1 ก้าว

จังหวะ 2 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้าเฉียงขวาประมาณครึ่งก้าว และดับลงกับพื้นด้วยปลายเท้า ในแนวทางขวาของปลายเท้าขวาเล็กน้อยพอเข้าซ้ายตึง หันโคนนัยกส้นเท้าและหมุนตัวด้วยตะโพก โดยใช้ปลายเท้าทั้งสองเป็นหลักไปข้างหลังจนถึง 180 องศา ขณะหมุนตัวฝ่ามือทั้งสองแนบอยู่กับข้างขา

จังหวะ 3 ก้าวเท้าซ้ายออกเดินพร้อมกับยกมือและแกว่งแขนตามจังหวะของท่าเดินครั้งนั้นต่อไป

8. การนับ

8.1 นับทั้งหมด ใช้คำสั่ง “ทั้งหมด - นับ” ให้คนที่อยู่หัวแถวทางขวาสุดเป็นคนนับ 1 เป็นคนแรก โดยสับัดหน้ามาทางซ้าย ออกเสียงตัวเลขที่นับให้ดังข้างหูของคนถัดไป เสร็จแล้วให้คนถัดไปนับ 2 ทำเช่นเดียวกัน และคนถัดไปนับ 3 - 4 จนสุดแถว แต่คนนับคนสุดท้ายคือคนอยู่ปลายแถวนับโดยไม่ต้องสับัดหน้า

8.2 นับสอง ใช้คำสั่ง “นับสอง - นับ” ทำเช่นเดียวกับข้อ (8.1) คนที่ 1 นับ 1 คนที่ 2 นับ 2 คนที่ 3 นับ 1 ใหม่ คนที่ 4 นับ 2 ฯลฯ ทำเช่นนี้ตลอดจนสุดแถว

การนับจะสั่งนับเท่าไรก็ได้ให้ใช้คำสั่ง “นับ...นับ” และให้ผู้เข้ารับการฝึกปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ (8.1) เช่น ถ้าสั่งให้นับ 8 คนที่ 1 ก็นับ 1 คนที่ 2 ก็นับ 2 จนถึงคนที่ 8 ก็นับ 8 คนที่ 9 ก็นับ 1 ใหม่ ดังนี้ เป็นต้น

9. การขยายแถว

9.1 เริ่มจากหน้ากระดานแถวเดียว

9.1.1 ขยายเป็นแถวหน้ากระดาน 2 แถว

คำสั่ง “นับสอง - นับ”

คำบอก คนที่นับหนึ่งอยู่กับที่ คนที่นับสองก้าวไปข้างหน้าสองก้าว หรือให้คนที่นับหนึ่งก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว คนที่นับสองก้าวไปข้างหลังหนึ่งก้าว

คำสั่ง “ขยายแถว - ทำ”

9.1.2 ขยายเป็น 3 แถว

คำสั่ง “นับสาม - นับ”

คำบอก คนที่นับหนึ่งอยู่กับที่ คนที่นับสองก้าวไปข้างหน้าสองก้าว คนที่นับสามให้ก้าวไปข้างหน้าสี่ก้าว

9.1.3 ขยายเป็น 4 แถว

คำสั่ง “นับสี่ - นับ”

คำบอก คนที่นับหนึ่งอยู่กับที่ คนที่นับสองก้าวไปข้างหน้าสองก้าว คนที่นับสามให้ก้าวไปข้างหน้าสี่ก้าว คนที่นับสี่ให้ก้าวไปข้างหน้าหกก้าว

คำสั่ง “ขยายแถว - ทำ”

9.2 เริ่มจากแถวหน้ากระดาน 2 แถว

9.2.1 ขยายเป็น 6 แถว

คำสั่ง “แถวหน้า 6 ก้าว หน้า - เดิน”

คำสั่ง “ทั้งสองแถว นับสาม - นับ”

คำบอก คนที่นับหนึ่งอยู่กับที่ คนที่นับสองก้าวไปข้างหน้าสองก้าว คนที่นับสามก้าวไปข้างหน้าสี่ก้าว

คำสั่ง “ขยายแถว - ทำ”

9.2.2 ขยายเป็น 8 แถว

คำสั่ง “แถวหน้า 8 ก้าว หน้า - เดิน”

คำสั่ง “ทั้งสองแถว นับสี่ - นับ”

คำบอก คนที่นับหนึ่งอยู่กับที่ คนที่นับสองให้ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว คนที่นับสามก้าวไปข้างหน้าสี่ก้าว คนที่นับสี่ให้ก้าวไปข้างหน้าหกก้าว

คำสั่ง “ขยายแถว - ทำ”

การขยายแถว จะสั่งขยายแถวเป็นกี่แถวก็ได้ โดยดูความเหมาะสมของสถานที่และกิจกรรมที่จะปฏิบัติ แต่การใช้คำสั่งให้ใช้เช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว แต่ต่างจำนวนแถวที่จะขยายหรือคำสั่งที่สั่งให้นับ

ในที่นี้ “คำสั่ง” หมายถึง การสั่งให้ผู้เข้ารับการฝึกปฏิบัติโดยฉับพลัน

“คำบอก” หมายถึง การบอกให้ผู้เข้ารับการฝึกทำอะไรบ้าง เมื่อได้รับ

“คำสั่ง” แล้ว

10. การเรียกแถวโดยใช้สัญญาณมือ

การเรียกแถวผู้เรียกต้องเลือกสถานที่ให้เหมาะสมเสียก่อน ยืนตรงแล้วจึงเรียกโดยใช้สัญญาณมือ

10.1 แถวหน้ากระดานแถวเดียว

สัญญาณ ผู้เรียกยืนตรง กางแขนทั้งสองข้างออกไปเสมอไหล่ตั้งฉากกับลำตัว มือแบ นิ้วมือชิดกัน เขยียดตรงหันฝ่ามือไปข้างหน้า

การเข้าแถว ให้เข้าแถวหน้ากระดานแถวเดียวหน้าผู้เรียก ให้กึ่งกลางของแถวอยู่ตรงหน้าผู้เรียก และห่างจากผู้เรียกประมาณ 6 ก้าว หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) อยู่ทางซ้ายมือของผู้เรียก หน่วยต่อ ๆ ไปอยู่ทางซ้ายมือของหน่วยบริการ (หน่วยที่ 1) และแต่ละหน่วยให้หัวหน้าหน่วยอยู่ทางขวามือ รองหัวหน้าหน่วยอยู่ทางซ้ายมือในหน่วยของตน

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคล 1 ช่วงศอก โดยยกมือซ้ายขึ้นแตะตะโพกให้ฝ่ามือพอกอยู่บนตะโพก นิ้วมือชิดกัน เขยียดตรงชี้ลงพื้น นิ้วกลางอยู่ประมาณแนวตะเข็บของกระโปรงหรือกางเกง ศอกอยู่เสมอแนวลำตัว การจัดแถวใช้แขนขวาวจรดปลายศอกซ้ายไม่วั้นระยะเคียงระหว่างหน่วย ทุกคนจัดแถวทางขวา เมื่อผู้เรียกแถวตรวจสอบความเรียบร้อยถูกต้องแล้วสั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลงพร้อมกับสับัดหน้ามาอยู่ในท่าตรงด้วยความแข็งแรงและพร้อมเพรียงกัน

10.2 แถวหน้ากระดานหน่วยปีดระยะ

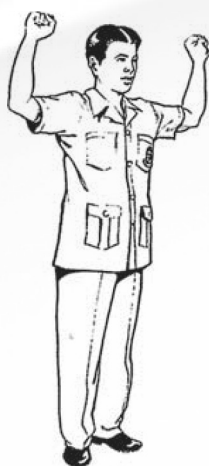
สัญญาณ ผู้เรียกยืนตรง กำมือทั้งสองข้าง ยกแขนเขยียดตรงไปข้างหน้าขนานกับพื้น แล้วงอข้อศอกขึ้นเป็นมุมฉากหันหน้ามือเข้าหากัน

การเข้าแถว ให้หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) เข้าแถวหน้ากระดานหน้าผู้เรียก และให้กึ่งกลางของหน่วยอยู่ตรงหน้าผู้เรียก ห่างประมาณ 6 ก้าว หน่วยต่อ ๆ ไปเข้าแถวหน้ากระดานด้านหลัง ตามลำดับ ระยะต่อระหว่างหน่วย 1 ช่วงแขน

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคลในหน่วย 1 ช่วงศอก โดยยกมือซ้ายขึ้นแตะตะโพกสับัดหน้าไปทางขวา เมื่อผู้เรียกตรวจแถวตรวจสอบความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคน

ลดมือลงพร้อมกับสับัดหน้ามาอยู่ในท่าตรงด้วยความแข็งแรงและพร้อมเพรียงกัน

10.3 แล่น้ำกระดานหน่วยเปิดระยะ

สัญญาณ ผู้เรียกกองข้อศอกยกขึ้นเป็นมุมฉากทั้งสองข้าง มือกำแขนท่อนบนแบะออกจนเป็นแนวเดียวกับไหล่หันหน้าไปข้างหน้า

การเข้าแถว ให้หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) เข้าแถวหน้าผู้เรียก กึ่งกลางของหน่วยอยู่ตรงหน้าผู้เรียก ห่างจากผู้เรียกประมาณ 6 ก้าว หน่วยต่อ ๆ ไปเข้าแถวหน้ากระดานด้านหลังตามลำดับ ระยะต่อระหว่างหน่วย 3 ช่วงแขน หรือประมาณ 3 ก้าว

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคลในหน่วย 1 ช่วงศอก ยกมือซ้ายเท้าตะโพกสะบัดหน้าไปทางขวา เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความถูกต้องเรียบร้อยแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลงพร้อมกับสะบัดหน้ามาอยู่ในท่าตรง

10.4 แล่นอน

สัญญาณ ผู้เรียนยืนตรงเหยียดแขนทั้งสองออกไปข้างหน้าให้ขนานกัน และได้ฉากกับลำตัว ฝ่ามือแบ นิ้วมือนิดกันเหยียดตรง และหันฝ่ามือเข้าหากัน

การเข้าแถว ให้ทุกหน่วยเข้าแถวหน้าผู้เรียก หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) อยู่ทางซ้ายมือ และหน่วยสุดท้ายอยู่ทางด้านขวามือของผู้เรียก แต่ละหน่วยให้หัวหน้าหน่วยอยู่หัวแถว รองหัวหน้าหน่วยอยู่ท้ายแถว หน่วยที่อยู่กึ่งกลางเป็นหลักยืนตรงหน้าผู้เรียก ห่างจากผู้เรียกประมาณ 6 ก้าว

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างหน่วย 1 ช่วงศอก โดยใช้มือซ้ายเท้าตะโพกระยะต่อ 1 ช่วงแขน (ไม่ต้องยกแขน) เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลง

และอยู่ในท่าตรง ถ้าเข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง ระยะต่อระหว่างบุคคล 1 ช่วงแขน โดยเหยียดแขนขวาไปข้างหน้าสูงเสมอแนวไหล่ คว่าฝ่ามือให้ปลายนิ้วจรดหลังของคนหน้าพอดี และเมื่อผู้เรียกแถวสั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดแขนลงโดยพร้อมเพรียงกัน และอยู่ในท่าตรง

10.5 แแถวครึ่งวงกลม

สัญญาณ ผู้เรียกยืนตรง แขนทั้งสองเหยียดตรงลงข้างล่างฝ่ามือแบคว่าเข้าหาลำตัว นิ้วมือชิดกันเหยียดตรง เหยียดแขนไขว้เข้าหากันด้านหน้าระดับเอวเป็นรูปครึ่งวงกลม เวลาเหยียดแขนแยกออกจากกันไม่เกินครึ่งของลำตัว

การเข้าแถว หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) อยู่ทางซ้ายมือของผู้เรียก หัวหน้าหน่วยอยู่ในแนวเดียวกับผู้เรียก หน่วยต่อ ๆ ไปอยู่ทางด้านซ้ายของหน่วยบริการ รองหัวหน้าหน่วยของหน่วยสุดท้ายอยู่ในแนวเส้นตรงเดียวกับหัวหน้าหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) โดยมีผู้เรียกเป็นจุดศูนย์กลาง ไม่เว้นระยะระหว่างหน่วย

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคล 1 ช่วงศอก โดยใช้มือซ้ายเท้าตะโพกสะบัดหน้าไปทางขวา เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดู

ความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลงพร้อมกับสะบัดหน้ามาอยู่ในท่าตรง

10.6 แแถววงกลม

(1) ผู้เรียกเป็นศูนย์กลาง

สัญญาณ ทำเช่นเดียวกับแถวครึ่งวงกลม แต่เมื่อตอนเหยียดแขนแยกออกจากกันให้มาจรดด้านหลังเป็นรูปวงกลม

การเข้าแถว หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) อยู่ทางซ้ายมือของผู้เรียก หัวหน้าหน่วยอยู่ในแนวเดียวกับผู้เรียก หน่วยต่อ ๆ ไปอยู่ทางด้านซ้ายของหน่วยบริการ ตามลำดับ จนถึงรองหัวหน้าหน่วยของหน่วยบริการ (หน่วยที่ 1) โดยมีผู้เรียกเป็นจุดศูนย์กลาง ไม่เว้นระยะระหว่างหน่วย

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคล 1 ช่วงศอก โดยใช้มือซ้ายเท้าตะโพกสะบัดหน้าไปทางขวา เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลงพร้อมกับสะบัดหน้ามาอยู่ในท่าตรง

(2) ผู้เรียกเป็นส่วนหนึ่งของวงกลม

สัญญาณ ผู้เรียกกำมือขวา เหยียดแขนยกไปข้างหน้า เหวี่ยงแขนขึ้นข้างบนและไปข้างหลังเป็นรูปวงกลม ขนานกับลำตัว

การเข้าแถว หน่วยบริการหน่วยแรก (หน่วยที่ 1) อยู่ทางด้านซ้ายมือของผู้เรียก โดยให้หัวหน้าหน่วยยืนชิดกับผู้เรียก หน่วยต่อ ๆ ไปอยู่ทางด้านซ้ายมือของหน่วยบริการ ตามลำดับ รองหัวหน้าหน่วยของหน่วยสุดท้ายยืนติดกับผู้เรียก ทางด้านขวามือ โดยผู้เรียกเป็นส่วนหนึ่งของเส้นรอบวงด้วย

การจัดแถว ระยะเคียงระหว่างบุคคลที่ 1 ช่วงศอก โดยใช้มือซ้ายเท้าตะโพกสะบัดหน้าไปทางขวา เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว จึงสั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดมือลงพร้อมกับสะบัดหน้ามาอยู่ในท่าตรง

10.7 แถวสี่เหลี่ยมเปิดด้านหนึ่ง

สัญญาณ ผู้เรียกแถวยืนอยู่ด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านเปิด ยกแขนทั้งสองขึ้นงอศอกให้ตั้งได้ฉากกับระดับไหล่ แขนฝ่ามือทั้งสองให้นิ้วมือทั้งห้าติดกัน ฝ่ามือขวาทับหลังมือซ้าย ประมาณแนวลูกศรเป็นสัญญาณ

การเข้าแถว ให้ยุวกาชาดทุกคนปฏิบัติเหมือนกับการเข้าแถวหน้ากระดาน เว้นระยะตรงมุมของแต่ละด้านให้เท่ากันพอควร ไม่ซ้อนหรือตรงกัน ถ้ามียุวกาชาด 3 หน่วย ให้หัวหน้าหน่วยแรกเข้าแถวหน้ากระดานแถวเดียวทางซ้ายมือของผู้เรียก หันหน้าเข้าในรูปสี่เหลี่ยม หน่วยที่สองเข้าแถวหน้ากระดานแถวเดียวด้านตรงข้ามกับผู้เรียก และหน่วยที่สามเข้าแถวหน้ากระดานแถวเดียว ตรงข้ามกับหน่วยแรกทางด้านขวามือของผู้เรียก ถ้ามียุวกาชาดมากกว่า 3 หน่วย ให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้เรียกแถว แต่ควรให้ด้านซ้ายมือกับด้านขวามือมีจำนวนเท่ากัน เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความ

เรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ยุวกาชาดทุกคนลดแขนลงพร้อมกับสะบัดหน้าอยู่ในท่าตรง

10.8 แลวรัศมีหรือล้อเกวียน

สัญญาณ ผู้เรียกยืนตรง ยกแขนขวาเหยียดไปข้างหน้า ทำมุมประมาณ 45 องศา มือแบออกไปด้านหน้า นิ้วทั้งห้ากางออกเหยียดตรงให้ทุกคนสามารถมองเห็นได้ชัด

การเข้าแถว ให้ทุกหน่วยเข้าแถวตอนหน้าผู้เรียกเป็นรูปรัศมีห่างจากผู้เรียก 6 ก้าว โดยให้หน่วยบริการ (หน่วยที่ 1) อยู่ทางซ้ายมือของผู้เรียก ประมาณ 45 องศา และหน่วยต่อ ๆ ไปอยู่ทางด้านซ้ายของหน่วยบริการ ตามลำดับ ผู้เรียกเป็นจุดศูนย์กลางระยะต่อระหว่างบุคคลของแต่ละหน่วย 1 ช่วงแขน ระยะเคียงระหว่างหัวหน้าหน่วยจัดให้พอเหมาะ สวยงาม และหน่วยสุดท้ายอยู่ทางขวามือของผู้เรียกประมาณ 45 องศา

การจัดแถว ให้ทุกคน (ยกเว้นหัวหน้าหน่วย) ยกแขนขวาเหยียดไปข้างหน้าสูงเสมอแนวไหล่ มือคว่ำนิ้วทั้งห้าชิดกัน เหยียดตรงปลายนิ้วจรดหลังคนหน้าพอดี เมื่อผู้เรียกตรวจแถวดูความเรียบร้อยถูกต้องแล้ว สั่ง “นิ่ง” ให้ทุกคนลดแขนลงและอยู่ในท่าตรง

10.9 ท่าตรงและท่าพัก

สัญญาณ ผู้ให้สัญญาณยืนตรง เท้าชิด กำมือขวา หันฝ่ามือเข้าหาลำตัว งอแขนตรงข้อศอก ตำแหน่งขวามือที่กำลังอยู่ที่หัวเข่าชิดเหยียดแขนไปทางขวาข้างลำตัวเป็นมุม 180 องศา แขนที่เหยียดจะทำมุมกับลำตัว ประมาณ 45 องศา เป็นสัญญาณ “พักตามระเบียบ” เมื่อชักมือกลับมาไว้ในตำแหน่งเดิม เป็นสัญญาณ “ตรง”

การปฏิบัติ ทุกคนอยู่ในท่าตรง เมื่อผู้เรียกให้สัญญาณ “พักตามระเบียบ” ให้แยกเท้าซ้ายออกไปทางซ้ายมือ ประมาณ 30 เซนติเมตร หรือ 1 ช่วงไหล่ อย่างแข็งแรง ว่องไวพร้อมกับไขว้มือ หัวแม่มือซ้าย หลังมือหันเข้าหาลำตัว มือซ้ายแนบติดลำตัว แนวกึ่งกลางหลังได้ชิดเล็กน้อย ขาทั้งสองข้างตั้ง น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองเท่า ๆ กัน และเมื่อเรียกให้สัญญาณ “ตรง” ทุกคนชักเท้าซ้ายมาชิดเท้าขวา ตั้งแขนทั้งสองกลับมาไว้ข้างลำตัว และเหยียดตรง นิ้วมือเหยียดชิดกัน ชี้ง่าม นิ้วกลางแนบชิดติดโคนขาด้านข้าง น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองเท่า ๆ กัน และนิ่ง

11. สัญญาณนกหวีด

การใช้สัญญาณนกหวีด ให้ผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติดังนี้

11.1 “เตือน” คือ เป่ายาว 1 ครั้ง ให้ทุกคนเงยบทรเตรียมรับฟังสัญญาณที่จะเป่าต่อไป แต่ในโอกาสที่จะถึงเวลาตรวจเยี่ยม ให้ทุกคนเตรียมเข้าแถวเพื่อรับการตรวจเยี่ยม

11.2 ปฏิบัติต่อไป เป่ายาวติดต่อกันหลาย ๆ ครั้ง โดยผู้เป่าต้องสังเกตความเหมาะสมของการเป่ากับสัญญาณ

11.3 “เรียกทั้งหมด” คือ เป่าสั้นติดต่อกันหลาย ๆ ครั้ง ให้ทุกคนวิ่งไปหาผู้เรียกโดยเร็ว

11.4 “เหตุฉุกเฉิน” คือ เป่าสั้นยาว สลับกันไปหลาย ๆ ครั้ง ให้ทุกคนรวมกลุ่มกันอยู่กับที่พัก เตรียมพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งต่อไป

11.5 “เรียกหัวหน้าหน่วย” เป่าสั้น 3 ครั้ง ยาว 1 ครั้ง สลับกันไปหลาย ๆ ครั้ง ให้หัวหน้าหน่วยหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายวิ่งไปหาผู้เรียกโดยเร็ว

11.6 การชักธงชาติลงประจำวัน เป่ายาว 1 ครั้ง เป็นการเตือน แล้วเป่ายาวอีก 3 ครั้งตามความเหมาะสมของช่วงเสาธง และสั้น 1 ครั้ง ขณะที่ธงชาติลงจากยอดเสาให้ทุกคนยืนตรงหันหน้าไปทางเสาธงเพื่อเคารพธงชาติ

สัญญาณนกหวีด

เตือน	_____	(ยาว 1 ครั้ง)
ปฏิบัติต่อไป	_____	(ยาวติดต่อกัน)
เรียกทั้งหมด	_____	(สั้นติดต่อกัน)
เหตุฉุกเฉิน	_____	(สั้น 1 ยาว 1 เป็นชุด)
เรียกหัวหน้าหน่วย	_____	(สั้น 3 ยาว 1 เป็นชุด)
ชักธงชาติลงประจำวัน	_____	(ยาว 3 สั้น 1)

หมายเหตุ ก่อนการใช้สัญญาณนกหวีดทุกสัญญาณ ต้องเป่าสัญญาณเตือน 1 ครั้งเสมอ

วิธีการนำเสนอ

1. แจ่งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - ทบทวนองค์ความรู้เดิม
 - นำเสนอด้วยสื่ออิเล็กทรอนิกส์
 - ทบทวนสัญญาณนกหวีด

- ทบทวนการเรียกแถว
- ทบทวนการใช้คำสั่ง
- ทบทวนการหันอยู่กับที่
- ทบทวนการก้าวตามคำสั่ง

2.2 บรรยายและสาธิตการเดิน การวิ่ง การหันเวลาเดิน การนับ การขยายแถว การเรียกแถวโดยสัญญาณมือ

2.3 แบ่งกลุ่มฝึกปฏิบัติเป็นฐาน ตามหัวข้อเนื้อหา โดยแบ่งเป็นฐาน ๆ ละประมาณ 5 - 7 นาที เมื่อครบกำหนดเวลาทุกหน่วยสลับเปลี่ยนฐานอื่นต่อไปจนครบ

3. การสรุป

3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น

3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
 2. การสาธิต
 3. การฝึกปฏิบัติ
 4. คู่มือทัศน
 5. รูปภาพ
 6. แผนภูมิ
- ฯลฯ

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
 2. รูปภาพ
 3. แผนภูมิ
- ฯลฯ

การวัดและประเมินผล

สังเกตจากการปฏิบัติ

พิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. อธิบายขั้นตอนพิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดได้
2. ปฏิบัติตามขั้นตอนพิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. พิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาด
2. พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด

เนื้อหา

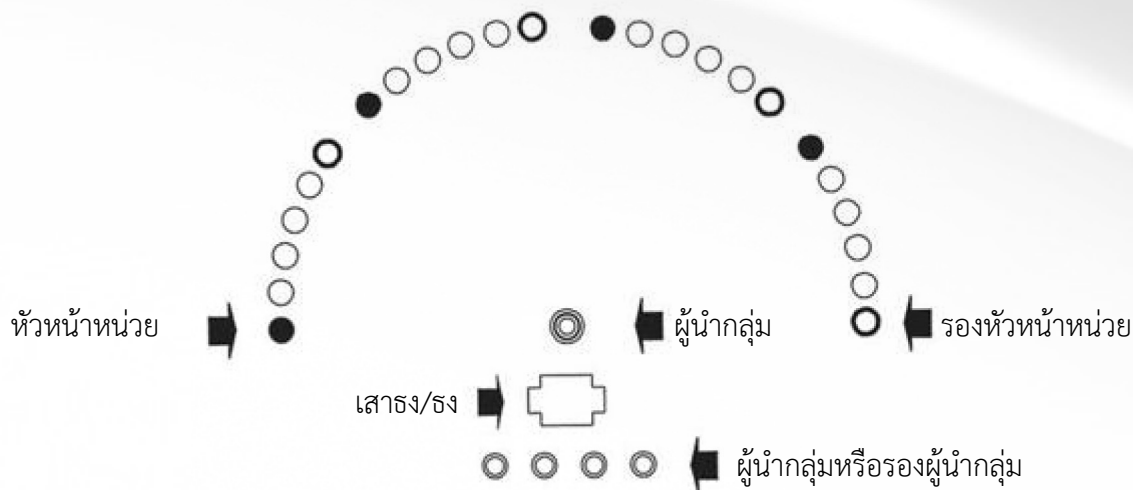
พิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด เป็นพิธีการที่ดำเนินการก่อนที่จะมีการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในสถานศึกษา โดยพิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาดจะดำเนินการก่อนที่จะมีการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในแต่ละสัปดาห์ และพิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดจะดำเนินการหลังจากเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในสัปดาห์นั้น ๆ อุปกรณ์ที่ใช้ในพิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด ประกอบด้วย ธงยุวกาชาด ขนาดมาตรฐาน 1 ผืน และเสาธงยุวกาชาด 1 เสา โดยแยกจากเสาธงชาติ พิธีเปิด - พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด มีขั้นตอนดังนี้

1. พิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาด มี 6 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 เรียกสมาชิกเข้าแถวครึ่งวงกลมหน้าเสาธง

ให้ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ยืนหน้าเสาธง ห่างจากเสาธงประมาณ 3 ก้าว ใช้สัญญาณนกหวีด เรียกทั้งหมด แล้วสั่ง “แถว” พร้อมกับทำสัญญาณมือแถวครึ่งวงกลม สมาชิกยุวกาชาดเข้าแถวครึ่งวงกลม หน่วยบริการแรกอยู่ทางซ้ายมือ และหน่วยสุดท้ายอยู่ทางขวามือของผู้นำกลุ่ม แต่ละหน่วยยืนห่างกัน 1 ช่วงแขน แต่ละคนในหน่วยห่างกัน 1 ช่วงศอก หัวหน้าหน่วยอยู่ทางขวาของแถว รองหัวหน้าหน่วยอยู่ท้ายแถวเสมอ หัวหน้าหน่วยหน่วยบริการหน่วยแรกยืนอยู่แนวเดียวกับผู้นำกลุ่มด้านซ้ายมือ และรองหัวหน้าหน่วยหน่วยสุดท้ายยืนอยู่แนวเดียวกับผู้นำกลุ่มด้านขวามือ โดยให้ห่างจากผู้นำกลุ่มระยะกัน เมื่อจัดแถวเรียบร้อยแล้ว ผู้นำกลุ่มสั่ง “นิ่ง” และสั่ง “พัก” เพื่อดำเนินการต่อไป (ในกรณีที่การเข้าแถวตามรูปแบบที่เรียกยังไม่ถูกต้องเรียบร้อย อาจใช้คำสั่ง “จัดแถว” เพื่อให้จัดแถวใหม่อีกครั้งก็ได้)

ระหว่างที่สมาชิกยุวกาชาดกำลังจัดแถว ผู้นำกลุ่มและรองผู้นำกลุ่มที่จะดำเนินการจัดกิจกรรมเข้าแถวหน้ากระดานหลังเสาธง หันหน้าไปทางสมาชิกยุวกาชาด (ดังภาพ)

เมื่อจัดแถวเสร็จเรียบร้อยแล้วผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย นัดหมาย ผู้แทนหน่วยบริการ จำนวน 2 คน ทำหน้าที่ชักธงยุวกาชาดขึ้นสู่ยอดเสา จากนั้นผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเดินไปอยู่ด้านขวาหรือด้านซ้ายของเสาธง

1.2 ชักธงยุวกาชาด

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเชิญผู้แทนหน่วยบริการทั้ง 2 คน ชักธงยุวกาชาด โดยยืนเป็นแถวหน้ากระดานหน้าเสาธง ห่างจากเสาธงประมาณ 3 ก้าว แล้วทำความเคารพ โดยให้คนทางขวาสั่ง “แถว - ตรง” “วันทยหัตถ์” “มือลง” คนทางขวาก้าวเท้าไปข้างหน้า 2 ก้าว เท้าชิด ปลดเชือกและถอยกลับมายืนที่เดิม ส่งเชือกให้คนทางซ้าย แล้วสั่ง “พัก” (การก้าวไปข้างหน้า และก้าวถอยหลัง ควรก้าวเท้าซ้ายก่อนเสมอ)

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายสั่ง “เคารพธงยุวกาชาด ทั้งหมด - ตรง” “วันทยหัตถ์” ให้ทุกคนทำวันทยหัตถ์พร้อมกัน การชักธงจะต้องให้ธงขึ้นทางขวามือ โดยให้คนทางซ้ายมือเป็นผู้ชักธง ขณะที่ชักธงนั้นไม่ต้องร้องเพลงใด ๆ และต้องให้เชือกตึงอยู่เสมอ เมื่อชักธงขึ้นสู่ยอดเสาแล้ว ให้คนทางขวาทำหน้าที่เป็นผู้ผูกเชือกธง แล้วถอยกลับเข้าที่เดิม เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วคนทางขวาสั่ง “วันทยหัตถ์” “มือลง” “ขวา - หัน” กลับไปเข้าแถวตามเดิม และทำวันทยหัตถ์เหมือนกับสมาชิกทุกคนในแถว ผู้นำกลุ่มสั่ง “มือลง” ทุกคนเอามือลงแขนอยู่ข้างลำตัวในท่าตรง

1.3 สงบนิ่ง

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายสั่ง “ถอดหมวก” ให้ทุกคนใช้มือขวา จับที่กะบังหน้าหมวก แล้วถอดหมวกแขนอยู่ข้างลำตัว ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายสั่ง “สงบนิ่ง เพื่อระลึกถึง.....ปฏิบัติ” ทุกคนก้มศีรษะเล็กน้อย มือขวา (ที่ถอดหมวก) ทับมือซ้ายไว้ข้างหน้าระดับต่ำกว่าเอว โดยกิริยาสำรวม เป็นเวลา 1 นาที หลังจากนั้นผู้นำกลุ่มสั่ง “สวมหมวก” ให้ยกมือขวา ที่จับกะบังหน้าหมวกขึ้น สวมหมวก โดยใช้มือซ้ายช่วยประคองด้านหลัง เพื่อจัดหมวกและลดมือลงในท่าตรง เมื่อทุกคนสวมหมวกเรียบร้อยแล้ว สั่ง “พัก” (ดังภาพ)

การสงบนิ่ง อาจสั่งให้ระลึกถึงผู้มีพระคุณทั่วไป หรือผู้มีพระคุณต่อกิจการกาชาดและยุวกาชาด

ถอดหมวก

สงบนิ่ง

สวมหมวก

1.4 กล่าวคำปฏิญาณตนยุวกาชาด

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายสั่ง “ทั้งหมด - ตรง” กล่าวคำปฏิญาณตน” ให้ทุกคนกล่าวคำปฏิญาณตนพร้อมกัน ดังนี้

ข้อ 1 ข้าฯ จะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ข้อ 2 ข้าฯ จะเป็นมิตรกับคนทั่วไป และจะบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

ข้อ 3 ข้าฯ จะรักษานามาย่ของตนเองและส่งเสริมนามาย่ของผู้อื่น

จบแล้วผู้นำกลุ่มสั่ง “พัก”

1.5 ตรวจและรายงาน

ในการตรวจสอบสมาชิกยุวกาชาด ผู้นำกลุ่มจะให้รองผู้นำกลุ่ม หรือหัวหน้าหน่วย ทำการตรวจก็ได้ และเมื่อตรวจเสร็จแล้วจะต้องรายงานต่อผู้นำกลุ่มด้วย ซึ่งมีขั้นตอนการปฏิบัติ ดังนี้

1.5.1 การดำเนินการตรวจ มี 2 วิธี ดังนี้

วิธีที่ 1 กรณีผู้นำกลุ่มให้รองผู้นำกลุ่มเป็นผู้ตรวจ

(1) ผู้นำกลุ่มสั่ง “ให้รองผู้นำกลุ่ม ตรวจ.....ของสมาชิก - ปฏิบัติ” (อาจสั่งให้ตรวจอุปกรณ์การจัดกิจกรรมหรือตรวจเฉพาะบางส่วนของร่างกาย เช่น เล็บมือ ผม ตา ฝ่ามือ ฝ่าเท้า ฯลฯ)

(2) รองผู้นำกลุ่มก้าวออกไปยืนแนวเดียวกันกับผู้นำกลุ่มด้านซ้ายหรือด้านขวาก็ได้ หันหน้าเข้าหาผู้นำกลุ่ม ทำวันทยหัตถ์ทีละคน ผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับแล้วลดมือลง หลังจากนั้นรองผู้นำกลุ่มตรงไปยังแถวของสมาชิกแต่ละหน่วย แล้วยืนตรงหน้าหัวหน้าหน่วยห่างประมาณ 3 ก้าว

ข้อเสนอแนะ ควรนัดหมายการออกจากแถว และการตรวจสมาชิกแต่ละหน่วยไว้ล่วงหน้า เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย

(3) หัวหน้าหน่วยสั่ง “หน่วยสี...ตรง” “วันทยหัตถ์” (รองผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ) หัวหน้าหน่วยลดมือลง แล้วก้าวออกไปข้างหน้า 1 ก้าว ทำวันทยหัตถ์และรายงาน “หน่วยสี...มีสมาชิก...คน ชาย...คน หญิง...คน (หรือชายทั้งหมด หรือหญิงทั้งหมด) พร้อมทั้งรับการตรวจแล้วค่ะ (ครับ)” เมื่อรายงานเสร็จแล้ว หัวหน้าหน่วยลดมือลง ถอยหลังกลับเข้าที่เดิม ทำวันทยหัตถ์และสั่ง “มือลง” “พัก” รองผู้นำกลุ่มลดมือลง

(4) รองผู้นำกลุ่มก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เพื่อตรวจหัวหน้าหน่วยเป็นลำดับแรก หัวหน้าหน่วยปฏิบัติท่าตรงโดยอัตโนมัติ

(5) รองผู้นำกลุ่มเดินไปตรวจสมาชิกคนต่อไปในหน่วยนั้นในลักษณะสับเท้าไปด้านข้างทางขวามือ ขณะเดียวกันให้หัวหน้าหน่วยก้าวออกมายืนด้านซ้ายมือของรองผู้นำกลุ่มในแนวเดียวกัน เมื่อรองผู้นำกลุ่มสับเท้าต่อไปทางด้านขวา หัวหน้าหน่วยจะต้องสับเท้าตามในลักษณะเดียวกัน เพื่อรับฟังคำแนะนำในการตรวจจากรองผู้นำกลุ่มจนครบทุกคน ในขณะที่รองผู้นำกลุ่มเดินไปตรวจสมาชิกคนใด ให้คนนั้นปฏิบัติท่าตรงโดยอัตโนมัติ เมื่อตรวจผ่านไปแล้วให้ผู้นั้นปฏิบัติท่าพักโดยอัตโนมัติเช่นเดียวกัน

(6) การตรวจ มี 2 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 ตรวจเฉพาะด้านหน้าของสมาชิกยุวกาชาด เช่น ตรวจเล็บมือ ตรวจผม ตรวจฟัน เป็นต้น ให้รองผู้นำกลุ่มดำเนินการตรวจตามที่ผู้นำกลุ่มสั่ง หากมีข้อแนะนำให้แจ้งกับหัวหน้าหน่วยทราบ เพื่อให้หัวหน้าหน่วยนำไปแจ้งกับสมาชิก และเมื่อผู้ตรวจทำการตรวจถึงสมาชิกคนสุดท้ายในหน่วยแล้ว ให้หัวหน้าหน่วยเดินอ้อมหลังผู้ตรวจ แล้วอ้อมหลังแถวหน่วยสีของตนเองกลับเข้าที่เดิม

กรณีที่ 2 ตรวจทั้งด้านหน้าและด้านหลังของสมาชิกยุวกาชาด เช่น ตรวจเครื่องแต่งกาย เป็นต้น เมื่อหัวหน้าหน่วยรายงานจำนวนสมาชิกเสร็จเรียบร้อยแล้ว รองผู้นำกลุ่มก้าวไปข้างหน้า 1 ก้าว สั่ง “หัวหน้าหน่วยกลับหลัง - หัน” เมื่อตรวจด้านหลังหัวหน้าหน่วยเสร็จเรียบร้อยแล้ว รองผู้นำกลุ่มสั่ง “กลับหลัง - หัน” อีกครั้ง รองผู้นำกลุ่มเดินไปตรวจสมาชิกคนต่อไปในหน่วยสี

ในลักษณะสืบทอดไปด้านข้างทางขวามือ ในขณะที่เดียวกันให้หัวหน้าหน่วยก้าวมาขึ้นด้านซ้ายมือของ รองผู้นำกลุ่มในแนวเดียวกันด้วย เมื่อรองผู้นำกลุ่มสืบทอดไปทางด้านขวา หัวหน้าหน่วยจะต้องสืบทอดตาม ในลักษณะเดียวกันจนครบทุกคน จากนั้นรองผู้นำกลุ่มและหัวหน้าหน่วยเดินอ้อมหลังไปตรวจด้านหลัง ของสมาชิกทุกคน ในลักษณะสืบทอดเช่นเดียวกับการตรวจด้านหน้า ทั้งนี้ การตรวจด้านหน้าและด้านหลัง หากมีข้อแนะนำให้รองผู้นำกลุ่มแจ้งกับหัวหน้าหน่วยเพื่อนำไปแจ้งกับสมาชิกต่อไป

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- กรณีตรวจด้านหน้า ขณะที่รองผู้นำกลุ่มเดินไปตรวจผู้ใด ให้ผู้นั้น ปฏิบัติท่าตรงโดยอัตโนมัติ เมื่อตรวจผ่านไปแล้ว ให้ผู้นั้นปฏิบัติท่าพักโดยอัตโนมัติเช่นเดียวกัน
- กรณีตรวจด้านหลัง ขณะที่รองผู้นำกลุ่มตรวจด้านหลัง ให้ทุกคน อยู่ในท่าพัก

(7) เมื่อตรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว รองผู้นำกลุ่มยืนห่างจากหัวหน้าหน่วย ประมาณ 3 ก้าว หัวหน้าหน่วยสั่ง “หน่วยสี่.....ตรง” “วันทยหัตถ์” (รองผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ) แล้วพูดว่า “ขอบคุณค่ะ (ครับ)” โดยไม่ต้องก้าวออกมาจากแถว หลังจากนั้นหัวหน้าหน่วยสั่ง “มื่อลง” “พัก” (รองผู้นำกลุ่มลดมือลงแล้วไปเข้าแถว เพื่อรายงานผู้นำกลุ่ม)

วิธีที่ 2 กรณีหัวหน้าหน่วยเป็นผู้ตรวจ

(1) ผู้นำกลุ่มสั่ง “ให้หัวหน้าหน่วยไปตรวจ.....ของสมาชิก - ปฏิบัติ” (อาจสั่งให้ตรวจอุปกรณ์การจัดกิจกรรมหรือตรวจเฉพาะบางส่วนของร่างกาย เช่น เล็บมือ ผม ตา ผิวหนัง ฯลฯ) เมื่อได้รับคำสั่งแล้วให้หัวหน้าหน่วยก้าวออกไปข้างหน้า 3 ก้าว ทำวันทยหัตถ์ ผู้นำกลุ่ม ทำวันทยหัตถ์รับ ลดมือลง หลังจากนั้นหัวหน้าหน่วยกลับหลังหัน ในขณะเดียวกันรองหัวหน้าหน่วย วิ่งอ้อมด้านหลังแถว ทำหน้าที่แทนหัวหน้าหน่วย

(2) รองหัวหน้าหน่วยสั่ง “หน่วยสี่.....ตรง” “วันทยหัตถ์” (หัวหน้า หน่วยทำวันทยหัตถ์รับ) รองหัวหน้าหน่วยลดมือลงแล้วก้าวออกไปข้างหน้า 1 ก้าว ทำวันทยหัตถ์ และรายงานว่า “หน่วยสี่.....มีสมาชิก.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน (หรือชายทั้งหมด หรือหญิง ทั้งหมด) ไปปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ตรวจ 1 คน พร้อมทั้งจะรับการตรวจแล้วค่ะ (ครับ)” เมื่อรายงาน เสร็จแล้ว รองหัวหน้าหน่วยลดมือลง ถอยหลังกลับเข้าที่เดิม ทำวันทยหัตถ์และสั่ง “มื่อลง” “พัก”

(3) การตรวจเฉพาะด้านหน้าของสมาชิกให้ดำเนินการตามข้อ 1.5.1 (6) กรณีที่ 1 สำหรับการตรวจด้านหน้าและด้านหลังของสมาชิกให้หัวหน้าหน่วยซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจ สั่ง “รองหัวหน้าหน่วย กลับหลัง - หัน” เพื่อตรวจด้านหลัง เมื่อตรวจด้านหลังรองหัวหน้าหน่วย เรียบร้อยแล้ว ผู้ตรวจ (หัวหน้าหน่วย) สั่ง “กลับหลัง - หัน” อีกครั้ง แล้วทำการตรวจสมาชิก คนต่อไปจนถึงคนสุดท้าย ให้ผู้ตรวจ (หัวหน้าหน่วย) และรองหัวหน้าหน่วยเดินอ้อมหลังไปตรวจด้านหลัง ของสมาชิกทุกคนในลักษณะเดียวกับ ข้อ 1.5.1 (6) กรณีที่ 2

(4) เมื่อตรวจเสร็จแล้ว ให้ดำเนินการเช่นเดียวกับข้อ 1.5.1 (7)

1.5.2 การรายงาน

(1) เมื่อผู้ตรวจ (รองผู้นำกลุ่ม หรือหัวหน้าหน่วย แล้วแต่กรณี) ตรวจสมาชิกยุวกาชาดแต่ละหน่วยเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ตรวจแต่ละคนวิ่งไปเข้าแถวหน้ากระดาน หน้าผู้นำกลุ่ม ซึ่งยืนอยู่หน้าเสาธง โดยให้ผู้ตรวจที่มาถึงเป็นคนแรกยืนตรงหน้าผู้นำกลุ่ม ห่างจาก ผู้นำกลุ่มประมาณ 3 ก้าว และคนต่อไปให้ยืนต่อด้านซ้ายมือของคนแรกตามลำดับก่อน - หลัง

(2) ผู้ตรวจคนทางขวาของแถว (คนที่มายืนเป็นคนแรก) สั่ง “แถว - ตรง” “วันทยหัตถ์” “มื่อลง” (ผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ ลดมื่อลง) ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้า 1 ก้าว เท้าชิด ทำวันทยหัตถ์ (ผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ) และรายงานผลการตรวจเป็นลำดับแรก โดยรายงานผลการตรวจว่า “ตามที่ได้รับมอบหมายให้ไปตรวจ.....ของสมาชิกหน่วยสี.....ปรากฏว่า.....และได้ให้คำแนะนำแก้ไขเรียบร้อยแล้วค่ะ (ครับ)” หรือ “ตามที่ได้รับมอบหมายให้ไปตรวจ.....หน่วยสี.....ปรากฏว่า เรียบร้อยดีค่ะ (ครับ)” ลดมื่อลง (ผู้นำกลุ่มลดมื่อลง) แล้วถอยกลับที่เดิม ผู้นำกลุ่มสับเท้าไปทางขวามือให้ตรงกับผู้ตรวจคนต่อไป ผู้ตรวจคนต่อไปปฏิบัติเช่นเดียวกับคนแรก เรียงตามลำดับที่ละคนจนครบ เมื่อรายงานครบ ผู้นำกลุ่มมายืนตรงกลางแถว แล้วกล่าวขอบคุณ จากนั้นกลับไปยืนที่เดิมหน้าเสาธง คนทางขวาของแถวสั่ง “วันทยหัตถ์” “มื่อลง” (ผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ ลดมื่อลง) “ขวา - หัน” แล้ววิ่งกลับที่เดิม

กรณีมอบหมายให้หัวหน้าหน่วยเป็นผู้ตรวจ เมื่อรายงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะที่หัวหน้าหน่วยวิ่งกลับไปเข้าแถวประจำที่เดิม ให้รองหัวหน้าหน่วยวิ่งอ้อมด้านหลังแถวกลับไปประจำที่เดิมเช่นกัน

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ในกรณีที่มอบหมายรองผู้นำกลุ่มเป็นผู้ตรวจ และรายงาน เมื่อผู้นำกลุ่มรับรายงานการตรวจสมาชิกตามที่ได้รับมอบหมายจากรองผู้นำกลุ่มครบทุกคนและกล่าวขอบคุณรองผู้นำกลุ่มเรียบร้อยแล้ว อาจดำเนินการได้ตามความเหมาะสม ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่มยืนอยู่ที่เดิม รองผู้นำกลุ่มคนทางขวาของแถวสั่ง “วันทยหัตถ์” “มื่อลง” “ขวา - หัน” จากนั้น รองผู้นำกลุ่มแยกย้ายไปเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย หรือ

2. ผู้นำกลุ่มยืนอยู่ที่เดิม รองผู้นำกลุ่มคนทางขวาของแถวสั่ง “วันทยหัตถ์” “มื่อลง” “ขวา - หัน” จากนั้น รองผู้นำกลุ่มทุกคนกลับไปเข้าแถวหลังเสาธง แล้วให้รองผู้นำกลุ่มคนทางขวาของแถวสั่ง “รองผู้นำกลุ่มตรง” “ขวา - หัน” รองผู้นำกลุ่มแยกย้ายกันไปเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย

1.6 นัดหมายและชี้แจง

ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย อธิบาย ขั้นตอน วิธีการให้สมาชิกทุกคน เข้าใจก่อนที่จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติตามคำสั่ง (อาจจะมีการเล่นเกม หรือร้องเพลง ก่อนที่จะเข้าร่วม กิจกรรมก็ได้ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความเหมาะสม) เมื่อนัดหมายและชี้แจงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้นำกลุ่มสั่ง **“ทั้งหมด - ตรง” “แยกแถว”** สมาชิกทุกคนทำวาทันแยกย้ายไปปฏิบัติกิจกรรมตามที่ผู้นำกลุ่มชี้แจง ทันที

กรณีจัดกิจกรรมเป็นฐาน ในการไปปฏิบัติกิจกรรมแต่ละครั้ง สมาชิกทุกคน จะต้องทำความเข้าใจกับผู้สอน โดยการรายงานการเข้า - ออกฐานกิจกรรม ดังนี้

การรายงานการเข้าฐานกิจกรรม

1. เมื่อไปถึงที่จัดกิจกรรม ให้สมาชิกทุกคนเข้าแถวหน้ากระดาน ให้หัวหน้าหน่วยยืนตรงกับผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย ห่างประมาณ 3 ก้าว
2. เมื่อเข้าแถวเสร็จเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าหน่วยสั่ง **“หน่วยสี.....ตรง” “วันทยหัตถ์”** (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายวันทยหัตถ์รับ) หัวหน้าหน่วยลดมือลงแล้วก้าวออกไป ข้างหน้า 1 ก้าว ทำวันทยหัตถ์และรายงานว่า **“หน่วยสี.....มีสมาชิก.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน (หรือชายทั้งหมด หรือหญิงทั้งหมด) พร้อมทั้งจะปฏิบัติกิจกรรมแล้วค่ะ (ครับ)”** เมื่อรายงานเสร็จแล้ว หัวหน้าหน่วยลดมือลง ถอยหลังกลับเข้าที่เดิม ทำวันทยหัตถ์และสั่ง **“มือลง” “พัก”** (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายลดมือลง) ผู้นำกลุ่มเริ่มปฏิบัติกิจกรรมในฐาน

กรณีไปปฏิบัติกิจกรรมหลายหน่วย ให้หัวหน้าหน่วยแรกเป็นผู้แทนสั่ง **“ทั้งหมด - ตรง” “วันทยหัตถ์”** (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทำวันทยหัตถ์รับ) หัวหน้าหน่วยลดมือลงแล้วก้าวออกไปข้างหน้า 1 ก้าว ทำวันทยหัตถ์และรายงานว่า **“สมาชิกทั้งหมด พร้อมทั้งจะปฏิบัติกิจกรรมแล้วค่ะ (ครับ)”** เมื่อรายงานเสร็จแล้ว หัวหน้าหน่วยลดมือลง ถอยหลังกลับเข้าที่เดิม ทำวันทยหัตถ์และสั่ง **“มือลง” “พัก”** (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายลดมือลง)

ข้อเสนอแนะ เมื่อหมดเวลาเรียนหรือฝึกกิจกรรมในแต่ละฐาน ให้ผู้ทำหน้าที่ ควบคุมเวลาใช้สัญญาณนกหวีดตามวาระเปียบแถวและสัญญาณโดยเป่าสัญญาณนกหวีดยาว 1 ครั้ง (หยุดกิจกรรม และสรุปกิจกรรม) เว้นระยะประมาณ 1 นาที และเป่าสัญญาณนกหวีดยาวอีก 2 ครั้ง เพื่อเป็นสัญญาณว่า ให้ทุกหน่วยรายงานตัวออกจากฐานกิจกรรม

การรายงานออกจากฐานกิจกรรม

เมื่อหมดเวลาปฏิบัติกิจกรรมในฐานแล้ว ก่อนที่จะเปลี่ยนไปปฏิบัติกิจกรรม ในฐานอื่น สมาชิกทุกคนต้องแสดงความขอบคุณต่อผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย โดยสมาชิก ทุกคนในแต่ละหน่วยเข้าแถวหน้ากระดาน หัวหน้าหน่วยสั่ง **“หน่วยสี.....ตรง” “วันทยหัตถ์”**

(ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทำวันทยหัตถ์รับ) และกล่าวคำว่า “ขอบคุณค่ะ (ครับ)” โดยไม่ต้องก้าวออกจากแถว สั่ง “มือลง” “ขวา - หัน” (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายลดมือลง) สมาชิกยุวกาชาดทุกคนวิ่งออกจากฐาน เพื่อไปปฏิบัติกิจกรรมในฐานต่อไป

กรณีไปปฏิบัติกิจกรรมหลายหน่วย ให้หัวหน้าหน่วยแรกเป็นผู้สั่งแทน “ทั้งหมด - ตรง” “วันทยหัตถ์” (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายทำวันทยหัตถ์รับ) กล่าวคำว่า “ขอบคุณค่ะ (ครับ)” โดยไม่ต้องก้าวออกจากแถว เมื่อรายงานเสร็จแล้ว หัวหน้าหน่วยสั่ง “มือลง” “ขวา - หัน” (ผู้นำกลุ่มหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายลดมือลง) สมาชิกยุวกาชาดทุกคนวิ่งออกจากฐาน เพื่อไปปฏิบัติกิจกรรมในฐานต่อไป

2. พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 เรียกสมาชิกเข้าแถวครึ่งวงกลมหน้าเสาธง ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับพิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาดข้อ 1.1

2.2 การตรวจและรายงาน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับพิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาดข้อ 1.5 ทั้งนี้ การตรวจในพิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด ควรตรวจรูปแบบของสมาชิกยุวกาชาด เพื่อเป็นการตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแบบก่อนออกจากสถานศึกษา

2.3 นัดหมายและชี้แจง ให้ผู้นำกลุ่มนัดหมายและชี้แจงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในครั้งต่อไป หรือการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จะให้สมาชิกยุวกาชาดนำมาปฏิบัติกิจกรรมครั้งต่อไป

2.4 ชักธงยุวกาชาดลง ให้มีขั้นตอนการปฏิบัติเช่นเดียวกันกับการชักธงยุวกาชาดขึ้น ในพิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาดตามข้อ 1.2 แต่ในพิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาดจะเป็นการชักธงยุวกาชาดลง

2.5 เลิกแถว ให้ผู้นำกลุ่มเดินไปยืนหน้าเสาธง ห่างจากเสาธงประมาณ 3 ก้าว แล้วสั่ง “เลิก - แถว” สมาชิกยุวกาชาดทุกคนทำวันทยหัตถ์ มือลง (ผู้นำกลุ่มและรองผู้นำกลุ่มทำวันทยหัตถ์รับ ลดมือลง พร้อมสมาชิกยุวกาชาด) สมาชิกยุวกาชาดทำขวาหัน แยกย้ายกันไป

หมายเหตุ

1. กรณีที่ไม่มีการชักธงชาติขึ้น และไม่ได้มีการสวดมนต์ ในพิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาด เนื่องจากในสถานศึกษามีการชักธงชาติขึ้นสู่ยอดเสา และมีการสวดมนต์ประจำวันอยู่แล้ว

2. กรณีมีข้อจำกัดด้านสถานที่ อาจจัดแถวได้ตามความเหมาะสม

วิธีการนำเสนอ

1. การนำเข้าสู่บทเรียน
ชี้แจงวัตถุประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 ศึกษาขั้นตอนจากสื่อ
 - 2.3 บรรยายตามหัวข้อเนื้อหา สลับการสาธิตโดยคณะวิทยากรและผู้เข้ารับการฝึก
 - 2.4 การฝึกปฏิบัติ
 - 2.4.1 พิธีเปิดกิจกรรมยุวกาชาด
 - 2.4.2 พิธีปิดกิจกรรมยุวกาชาด
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

อบรม

กิจกรรมเสนอแนะ

1. ศึกษาความรู้จากวีดิทัศน์
2. อธิบายประกอบแผนภูมิ
3. สาธิตและปฏิบัติ

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. แผนภูมิ
3. แผ่นภาพ
4. ใบงาน
5. ใบความรู้
6. ป้ายนิเทศ

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม
2. แบบประเมินผลรายวิชา

หลักการนำเพลง

เวลา 2:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. รู้และเข้าใจแนวคิด ความหมาย และลักษณะของเพลง
2. บอกประเภทของเพลงและบทเพลงต่าง ๆ ได้
3. เลือกเพลงมาใช้ในกิจกรรมยูวากาชาดได้ถูกต้องและเหมาะสม
4. ร้องเพลงและนำเพลงได้

หัวข้อเนื้อหา

1. แนวคิด ความหมาย และลักษณะของเพลง
2. ประเภทของเพลง
3. ลักษณะของผู้นำเพลง
4. หลักในการนำเพลง
5. เพลงที่ใช้ในกิจกรรมยูวากาชาด
6. การใช้เพลงฝึกทักษะต่าง ๆ
7. การขับร้องเพลง
8. การใช้เพลงสร้างลักษณะนิสัยที่ดี

เนื้อหา

1. แนวคิด ความหมาย และลักษณะของเพลง

1.1 แนวคิดในการใช้เพลงส่งเสริมการจัดกิจกรรมยูวากาชาด

ในการจัดการศึกษาโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เป็นที่ยอมรับว่า จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถถ่ายโอนความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะลึกซึ้ง มีความคงทนยาวนาน เนื่องจากผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ โดยการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อฝึกกระบวนการทางความคิด สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เพื่อสร้างความรู้ และความเข้าใจด้วยตนเอง เครื่องมือสำคัญชนิดหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นสื่อในการจัดกิจกรรม ได้แก่ การใช้เพลง ประกอบการจัดกิจกรรม

จุดประสงค์ของการใช้เพลงประกอบการจัดกิจกรรมยูวากาชาด

1. เพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อกระตุ้น เร่งเร้าความสนใจ ทำให้สมาชิกยูวากาชาดเกิดความตื่นตัว พร้อมทั้งจะเรียนรู้ตามจุดประสงค์ โดยใช้บทเพลงเป็นสื่อในการเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ

3. เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด และเกิดจินตนาการ
4. เพื่อสร้างสุนทรีภาพในจิตใจ ส่งผลให้ผู้ฟังมีจิตใจอ่อนโยน มีเมตตา กรุณา
5. เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียน
6. เพื่อใช้บทเพลงเป็นเครื่องมือสำหรับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ คิดหาเหตุผล หลักการ และแนวคิด ปลุกฝังอุดมการณ์และการใช้ดุลยพินิจ

1.2 ความหมาย

ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 กำหนดคำนิยาม ความหมายของคำว่าเพลง หมายถึง สำเนียงขับร้อง ทำนองดนตรี กระบวนวิธีร่ำดาบ รำทวน เป็นต้น โดยกำหนดคำนิยามความหมายของคำว่าเพลงในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

- เพลงกล่อมเด็ก หมายถึง เพลงพื้นเมือง ใช้สำหรับกล่อมเด็ก
- เพลงโคราช หมายถึง เพลงพื้นเมือง ใช้สำหรับร้องโต้ตอบกัน
- เพลงฉ่อย หมายถึง เพลงพื้นเมือง เป็นกลอนหัวเดียว ใช้ร้องโต้ตอบกัน
- เพลงชาติ หมายถึง เพลงประจำชาติ
- เพลงปรบไก่ หมายถึง เพลงพื้นเมืองชนิดหนึ่ง
- เพลงยาว หมายถึง จดหมายถึงคู่รัก แต่งเป็นกลอนแสดงข้อความรักหรือตัดพ้อ
- เพลงลูกกรุง หมายถึง เพลงไทยมีเนื้อเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ
- เพลงลูกทุ่ง หมายถึง เพลงไทยมีเนื้อเรื่องแสดงถึงชีวิตความเป็นอยู่
- เพลงสวด หมายถึง เพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า
- เพลงอีแซว หมายถึง เพลงพื้นเมืองชนิดหนึ่ง

1.3 ลักษณะของเพลง

แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.3.1 เพลงบรรเลง หมายถึง เพลงที่ใช้เครื่องดนตรีบรรเลง มีแต่ทำนอง ไม่มีการขับร้อง

1.3.2 เพลงขับร้อง หมายถึง เพลงที่นำมาขับร้องประกอบเครื่องดนตรี ร้องแล้วมีดนตรีรับ หรือร้องคลอไปกับดนตรี

2. ประเภทของเพลง

อาจแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ เช่น

2.1 เพลงไทยเดิม

เป็นเพลงที่มีลักษณะการร้องมีเสียงเอื้อนและทอดเสียงยาว ใช้ฉิ่งเป็นเครื่องกำกับจังหวะแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของไทย เพลงไทยเดิม ขับร้องโดยใช้เครื่องดนตรีไทยบรรเลง ทำนอง ในปัจจุบันมีการนำเพลงไทยเดิมมาประยุกต์โดยใช้เครื่องดนตรีสากลบรรเลงทำนอง เช่น เพลงอังกะลุง เพลงดวงเดือนยี่จุลราช เพลงกำเนิดกาชาดไทย ฯลฯ

2.2 เพลงไทยสากล

เป็นเพลงที่ประพันธ์ขึ้นตามหลักวิชาดนตรีสากล บันทึกทำนองด้วยโน้ตสากล มีคำร้องเป็นภาษาไทย ใช้เครื่องดนตรีสากลในการบรรเลง เพลงไทยสากลมีหลายประเภท เช่น เพลงลูกทุ่ง เพลงลูกกรุง เพลงปลุกใจ เพลงร่ำวง เป็นต้น

2.3 เพลงสากล

เป็นเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

2.4 เพลงพื้นเมือง

เป็นเพลงที่ชาวบ้านในท้องถิ่นต่าง ๆ คิดขึ้นมาตามสำเนียงภาษาพูดของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ และนิยมนำมาเล่นกันในงานเทศกาลที่มีการชุมนุมของคนในหมู่บ้าน เพลงพื้นเมืองของแต่ละท้องถิ่นจะมีจังหวะและท่วงทำนองที่แตกต่างกันออกไป

2.5 เพลงปลุกใจ

หมายถึง เพลงที่มีคำประพันธ์เนื้อร้องที่โน้มน้าวจิตใจให้เกิดการรวมพลัง สร้างความรัก ความสามัคคีในชาติหรือหมู่คณะเดียวกัน

3. ลักษณะของผู้นำเพลง

- 3.1 มีใจรักและเข้าใจในเรื่องการขับร้องและดนตรี
- 3.2 มีความรู้เรื่องการขับร้องและดนตรีพอสมควร เช่น
 - ระดับเสียงดนตรี
 - จังหวะหรือลีลาของเพลง
 - ทำนองเพลง
 - การขับร้องให้ตรงตามบันไดเสียง
 - จัดหาเครื่องดนตรีประกอบการขับร้อง
- 3.3 มีอารมณ์แจ่มใส มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
- 3.4 มีการเสริมแรง สร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้เกิดความเข้าใจพร้อมที่จะร่วมร้องเพลงด้วยความเต็มใจ
- 3.5 มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศในการร้องเพลง
- 3.6 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หาคบเพลงใหม่ ๆ มาประกอบการจัดกิจกรรม
- 3.7 มีการวางแผน ศึกษา วิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างบทเพลงกับจุดประสงค์
- 3.8 มีการประเมินผล เพื่อปรับปรุงวิธีการนำเพลงให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

4. หลักในการนำเพลง

การทำให้ผู้ที่กำลังฝึกร้องเพลง มีความสนใจต่อการนำเพลง ผู้นำเพลงควรมีหลัก การนำเพลง ดังนี้

- 4.1 สร้างความพร้อมและความมั่นใจในการนำเพลงให้กับตนเอง
- 4.2 ฝึกร้องเพลงให้ถูกต้องทั้งอักขระ จังหวะ ทำนอง ก่อนนำเพลงจริง
- 4.3 ฝึกการเปล่งเสียงให้ถูกต้อง ไม่ดังหรือเบาจนเกินไป
- 4.4 เลือกเพลงที่เหมาะสมกับระดับการขับร้องของตนเอง ไม่ยาวจนเกินไป
- 4.5 จัดเตรียมเครื่องดนตรีเพื่อควบคุมจังหวะขณะร้องเพลง
- 4.6 แสดงน้ำเสียง ท่าทาง และอารมณ์ให้สอดคล้องกับเพลง
- 4.7 สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติ

กิจกรรมกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

ขั้นตอนการนำเพลง

1. บอกจุดประสงค์ของการนำเพลงนั้น
2. ร้องเพลงให้ฟังก่อนอย่างน้อย 1 เที่ยว เพื่อให้ผู้ฟังสามารถจับจังหวะและ ท่วงทำนองเพลงได้
3. ผู้นำเพลง ร้องนำแล้วให้ผู้เรียนร้องตามทีละวรรค และร้องนำเป็นประโยค เป็นท่อนเพลงจนจบเพลง เมื่อร้องได้แล้วให้ร้องพร้อมกับผู้นำเพลง และเมื่อเห็นว่าร้องได้ดีแล้ว จึงปล่อยให้ผู้เรียนร้องเองทั้งหมด
4. ก่อนการเริ่มร้องแต่ละครั้ง ต้องให้สัญญาณก่อนการร้องเพลงเพื่อให้สมาชิก ยุวกาชาดเริ่มต้นร้องเพลงได้พร้อมเพรียงกัน
5. ให้จังหวะหรือควบคุมจังหวะให้สม่ำเสมอ ตลอดการขับร้องเพลง
6. ถ้าเป็นเพลงประกอบท่าทาง ผู้นำเพลงต้องสาธิตการแสดงท่าทางประกอบการ ร้องเพลงก่อน แล้วจึงให้สมาชิกยุวกาชาดปฏิบัติตาม และอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดทำขึ้นเอง ในขณะนั้นเพื่อเพิ่มความสนุกสนานยิ่งขึ้น
7. สรุปผลการเรียนรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมด้วยเพลง

5. เพลงที่ใช้ในกิจกรรมยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาดมุ่งเน้นการฝึกภาคปฏิบัติให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้สามารถปฏิบัติจริง มีทักษะความชำนาญเพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือผู้เดือดร้อนทั่วไป ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของยุวกาชาดไทย ในขณะเดียวกันการจัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ที่สามารถจดจำได้ง่ายขึ้นนั้น ผู้นำเพลงควรสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กันด้วยการใช้เพลงเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมและกระตุ้นให้ ผู้เรียนได้แสดงออกด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

เพลงยูวาทา ที่ควรพิจารณานำมาร้องให้เกิดบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ มี 3 ประเภท คือ

5.1 เพลงพิธีการยูวาทา

หมายถึง เพลงที่แต่งขึ้นมาโดยจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ร้องประกอบในเวลาจัดกิจกรรม ที่มีพิธีการทางยูวาทา ซึ่งส่วนมากจะแต่งคำร้องตามวัตถุประสงค์และนำทำนองเพลงสากล เพลงไทยสากล และเพลงพื้นเมือง มาเป็นหลักในการแต่งเพลงพิธีการ

ตัวอย่างเพลงพิธีการยูวาทา

- เพลงยินดีที่รู้จัก ใช้ร้องเพื่อต้อนรับวิทยากรที่เพิ่งรู้จักครั้งแรก
- เพลงสวัสดิยูวาทา ใช้ร้องเพื่อต้อนรับวิทยากรที่รู้จักแล้ว
- เพลงขอบคุณ ใช้ร้องเพื่อขอบคุณวิทยากร
- เพลงบริการ ใช้ในพิธีมอบเครื่องหมายบริหารให้แก่หน่วยบริการ
- เพลงมาร์ชยูวาทา ใช้ในพิธีชักธงมาตรฐานใหญ่ขึ้นสู่ยอดเสา
- เพลงเราคือพี่น้อง ใช้ในพิธีต้อนรับผู้เข้ารับการฝึกอบรม
- เพลงแสนสุขสันต์ ใช้ในพิธีต้อนรับผู้เข้ารับการฝึกอบรม
- เพลงรอบกองไฟ ใช้ในพิธีเปิดการแสดงรอบกองไฟ
- เพลงดวงเดือนยูวาทา ใช้ในพิธีปิดการแสดงรอบกองไฟ
- เพลงสามัคคีชุมนุม ใช้ในพิธีปิดการแสดงรอบกองไฟ
- เพลงชุมนุมยูวาทา ใช้ในพิธีปิดการฝึกอบรมในห้องประชุม
- เพลงอาลัยพี่น้อง ใช้ในพิธีปิดการฝึกอบรมในห้องประชุม
- เพลงก่อนจะจากกันไป ใช้ในพิธีปิดการฝึกอบรมในสนาม
- เพลงลาก่อน ใช้ในพิธีปิดการฝึกอบรมในสนาม

5.2 เพลงประกอบการจัดกิจกรรมยูวาทา

หมายถึง เพลงที่แต่งขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ประกอบบทเรียน ให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น และยังทำให้เกิดความสนุกสนานคลายความตึงเครียด และความเบื่อหน่ายในขณะเข้าร่วมกิจกรรม โดยใช้เพลงในการนำเข้าสู่บทเรียนประกอบบทเรียน และสรุปบทเรียน

ตัวอย่างเพลงประกอบการจัดกิจกรรมยูวาทา

- เพลงหลักการกาชาด ใช้ร้องประกอบกิจกรรมกาชาด
- เพลงนั่ง ยืน เดิน ใช้ร้องประกอบกิจกรรมเสริมสุขภาพ
- เพลงบำเพ็ญตน ใช้ร้องประกอบกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
- เพลงมาร์ชปฐมพยาบาล ใช้ร้องประกอบกิจกรรมปฐมพยาบาล

- เพลงสัญญาณนกหวีด ใช้ร้องประกอบการฝึกระเบียบแถว
- เพลงทิศทั้ง 8 ใช้ร้องประกอบการฝึกทักษะกิจกรรมยูวาทาชาด
- เพลงพักแรมสุขใจ ใช้ร้องประกอบการอยู่ค่าย
- เพลงยูวาทาชาดปลูกป่า ใช้ร้องประกอบการกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

และสิ่งแวดล้อม

- เพลงพวงมาลัย ใช้ในพิธีแห่พวงมาลัย/พุ่มสลาก ในการแสดงรอบกองไฟ

5.3 เพลงเบ็ดเตล็ด

หมายถึง เพลงที่แต่งขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายให้เกิดความบันเทิงใจด้วยทำนองลีลา และคำร้องที่เป็นความสุข สนุกสนาน ใช้ถ้อยคำสุภาพ หรืออาจใช้ภาษาท้องถิ่น หรือเป็นเพลงพื้นเมืองก็ได้ ในการร้องเพลงเบ็ดเตล็ดอาจมีท่าทางประกอบเพื่อส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

ตัวอย่างเพลงเบ็ดเตล็ด

- เพลงลอดอุโมงค์
- เพลงกระต่ายน้อย
- เพลงเสียงดนตรี
- เพลงนกออกหากิน
- เพลงเมอปอแล
- เพลงปลูกดวงใจยูวาทาชาด
- เพลงยูวาทาชาดไทยเรีองรอง
- เพลงลีลียูวาทาชาดไทย 4 ภาค
- เพลงพลังมนุษยธรรม
- เพลงเจ้านกน้อย
- เพลงหนอนน้อย

6. การใช้เพลงฝึกทักษะต่าง ๆ

กิจกรรมการร้องเพลงสามารถฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิด การเคลื่อนไหวร่างกาย และทางอาชีพ ดังนี้

1. ทักษะการฟัง

- 1.1 ฝึกมารยาทในการฟัง
- 1.2 ฝึกความตั้งใจและพิจารณาข้อความและความหมายจากบทเพลง
- 1.3 ฝึกสรุปสาระสำคัญของการฟังเพลง เพื่อปลูกฝังค่านิยม เพื่อนำไปใช้

ประโยชน์ในการเรียนรู้และการปรับปรุงบุคลิกภาพ

ต้องชัดเจน

2. ทักษะการพูด

- 2.1 ฟังให้ล้าพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเพลง
- 2.2 ฟังอธิบายความหมายของเพลงให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้คำพูดได้อย่างถูกต้อง
- 2.3 ฟังมารยาทในการพูด

3. ทักษะการอ่าน

- 3.1 ฟังให้อ่านเนื้อเพลงอย่างถูกต้องชัดเจน
- 3.2 ฟังให้อ่านตามจังหวะเพลง
- 3.3 ฟังการร้องเพลงตามจังหวะ

4. ทักษะการเขียน

ฝึกการบันทึกสรุปเนื้อหาสาระจากเพลงอย่างครอบคลุมชัดเจน

5. ทักษะการคิด

- 5.1 ฟังให้ร่วมกันคิด เพื่อสรุปสาระสำคัญของเพลง
- 5.2 ฝึกการคิดหาเหตุผล สนับสนุนหลักการและแนวคิดจากเพลง

6. ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย

ฝึกการเคลื่อนไหววัยวระต่าง ๆ ของร่างกาย ในการทำท่าทางประกอบเพลง

7. ทักษะทางอาชีพ

ฝึกการร้องเพลงและการแสดงเพื่อเป็นฐานทางอาชีพ สำหรับผู้ที่มีความสามารถ

พิเศษทางด้านนี้โดยเฉพาะ

7. การขับร้องเพลง

การร้องเพลงที่ดีเกิดจากการฝึกหัดที่ถูกวิธี รวมทั้งความพร้อมด้านสุขภาพและอารมณ์ของผู้ร้อง ได้แก่

1. ร้องให้ถูกต้องตามคำร้อง ทำนอง และจังหวะ
2. ร้องให้ตรงตามระดับเสียงของตัวโน้ต
3. ร้องให้เต็มเสียง ออกเสียงอักขระและพยัญชนะให้ถูกต้องชัดเจน
4. แบ่งวรรคตอนของการหายใจให้ถูกต้องเหมาะสม
5. แสดงท่าทางเหมาะสมกับเนื้อร้องและทำนอง

การทำท่าทางประกอบเพลง

การทำท่าทางประกอบเพลงให้สวยงามนั้นจะต้องมีการฝึกฝน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. อ่านเนื้อเพลงให้เข้าใจ แล้วฝึกร้องเพลงจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือร้องตามผู้นำ
2. ฟังทำนอง จังหวะ แล้วใช้มือเคาะจังหวะให้ถูกต้อง

3. ศึกษาวิธีการแสดงท่าทางจากแผนภูมิหรือจากเทปวีดิทัศน์ แล้วฝึกตาม
4. พยายามแสดงอารมณ์ สีหน้า ท่าทาง ให้คล้ายตามทำนอง จังหวะ และเนื้อร้องของเพลงนั้น
5. ขณะทำท่าทางประกอบเพลงควรร้องเพลงนั้นตามไปด้วย จะช่วยทำให้แสดงท่าทางได้ถูกจังหวะ ท่วงทำนอง และเนื้อเพลง

การคัดเลือกเพลง

การเลือกเพลงเพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมยูวกาชาด ให้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ มีหลักสำคัญที่ควรคำนึงถึงดังนี้

1. สมองจุดประสงค์การเรียนรู้ได้แก่ บทเพลงมีเนื้อหาที่สามารถสรุปเพื่อเชื่อมโยงการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ในแต่ละกิจกรรม
2. สมองต่อความต้องการและความสนใจของสมาชิกยูวกาชาด ได้แก่ การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมตามความต้องการและความสนใจ ซึ่งจะส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึก และการตอบสนองที่ดี
3. เหมาะสมกับเพศและวัยของสมาชิกยูวกาชาด ได้แก่ การเลือกเพลงประกอบการจัดกิจกรรมจะต้องให้เหมาะสมกับเพศและวัยของผู้เรียน เช่น เพลงสำหรับเด็กเล็กควรเป็นบทเพลงสั้น ๆ สนุกสนาน มีแนวคิดง่าย ๆ และเพลงสำหรับเด็กวัยรุ่นควรเป็นบทเพลงที่สนุกสนาน มีแนวคิดซับซ้อนได้ตามสมควร
4. การสร้างบรรยากาศที่ดี ได้แก่ การเลือกเพลงที่เหมาะสมกับบรรยากาศ สอดคล้องกับความพร้อมและความสนใจของสมาชิกยูวกาชาด และเพลงที่เลือกใช้ต้องสร้างบรรยากาศแห่งความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เป็นกันเอง โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้แสดงออกทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และความคิด
5. เปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม การใช้เพลงประกอบการจัดกิจกรรมยูวกาชาด ต้องเปิดโอกาสให้สมาชิกยูวกาชาดทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงออก เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความพึงพอใจ สนุกสนานและประทับใจให้เกิดแก่สมาชิกยูวกาชาด

8. การใช้เพลงสร้างลักษณะนิสัยที่ดี

การสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่สมาชิกยูวกาชาดอาจเกิดขึ้นได้จากการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม เช่น

1. **ความมีระเบียบวินัยในตนเอง** จัดกิจกรรมโดยแบ่งกลุ่มให้รับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ เช่น กลุ่มหนึ่งร้องเพลง กลุ่มหนึ่งทำจังหวะ และอีกกลุ่มหนึ่งทำท่าทางประกอบเพลง
2. **การเป็นผู้นำ ผู้ตาม** จัดกิจกรรมประชุมกลุ่มสรุปเนื้อหาสาระจากบทเพลงให้แต่ละกลุ่มมีประธานกรรมการและเลขานุการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนให้ชัดเจน

3. **ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม** จัดกิจกรรมแบ่งกลุ่มและให้ช่วยกันปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ ผู้นำจะต้องติดตามตรวจสอบรายงานผลการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มด้วย

4. **ความสามัคคี** ให้สมาชิกยุวกาชาดนำเศษวัสดุเหลือใช้มาประกอบเป็นเครื่องมือเคาะจังหวะหรือจัดกลุ่มเล่นดนตรีแต่ละชิ้นให้สัมพันธ์กัน

5. **ความเชื่อมั่นในตนเอง** จัดกิจกรรมส่งเสริมให้กล้าแสดงออก หรือเป็นผู้นำในการร้องเพลงหรือทำท่าทางประกอบเพลง

6. **การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล** จัดกิจกรรมประชุมกลุ่มให้ทุกคนเสนอความคิดเห็น และลงมติยอมรับความคิดเห็นของเสียงส่วนใหญ่

7. **การปฏิบัติกิจกรรมด้วยความแจ่มใส เบิกบาน** จัดกิจกรรมหลากหลายตามความสนใจและความต้องการของสมาชิกยุวกาชาดเหมาะสมกับวัย ให้ทุกคนมีส่วนร่วมมากที่สุด

การจัดกิจกรรมที่ประสบความสำเร็จต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์นำ สามารถปรับตนได้หลายบทบาทเพื่อจัดประสบการณ์การเรียนรู้ คัดเลือกวิธีการโดยใช้เทคนิคกระบวนการกลุ่มจัดกิจกรรมในรูปแบบของเกม บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่างและการใช้เพลงเพื่อเป็นเครื่องมือให้เกิดความรู้ให้เกิดหลักการและแนวคิดที่ถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มประสบการณ์

การใช้เพลงส่งเสริมการจัดกิจกรรมมีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นเร้าความสนใจ สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินและเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข การใช้เพลงช่วยฝึกทักษะต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การคิด รวมทั้งทักษะการร้องเพลงและการทำท่าทางประกอบเพลง และเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้นำเพลงต้องรู้วิธีการคัดเลือกเพลงที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 บรรยายพร้อมบทเพลงประกอบเรื่องประเภทของ “เพลง” และเพลงที่ใช้ในกิจกรรมยุวกาชาด
 - 2.3 บรรยายพร้อมสาธิตเรื่อง “หลักการนำเพลงและขั้นตอนการนำเพลง”
 - 2.4 กำหนดสถานการณ์ให้หน่วยสีแต่ละสีเลือกเพลงมาใช้ให้เหมาะสม โดยนำเสนอในที่ประชุม

3. สรุป

3.1 สรุปบทบาทเพลงยูวาทา 4 ประเภท เป็นแผนภูมิ แผนที่ความคิด

3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

สื่อและนวัตกรรม

1. หนังสือเพลงยูวาทา
2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
3. เครื่องดนตรี
4. แผนภูมิเพลง
ฯลฯ

การวัดและประเมินผล

สังเกตการฝึกปฏิบัติกิจกรรม

กาชาดและยุวกาชาด

เวลา 1:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกประวัติความเป็นมาของกาชาดสากลได้
2. บอกประวัติความเป็นมาของกาชาดไทยได้
3. บอกประวัติความเป็นมาของยุวกาชาดได้
4. บอกบทบาทและภารกิจของกาชาดและยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. กาชาดสากล
2. กาชาดไทย
3. ยุวกาชาดไทย

เนื้อหา

1. กาชาดสากล

1.1 ประวัติกาชาดสากล

อังรี ดูนังต์ (Henry Dunant) หรือ อองรี ดูนองต์ เป็นชาวสวิตเซอร์แลนด์ เกิดเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2371 ณ กรุงเจนีวา ได้พบเห็นการสู้รบระหว่างประเทศออสเตรียกับประเทศอิตาลี/ฝรั่งเศส มีทหารตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก โดยปราศจากการรักษาพยาบาล อังรี ดูนังต์ จึงได้เข้าช่วยเหลือโดยการรวบรวมชาวบ้านในบริเวณใกล้เคียงเข้าช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเหล่านั้นโดยไม่เลือกว่าจะเป็นฝ่ายใด บนหลักการว่า **“เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน” (We are all brothers)**

อังรี ดูนังต์ ได้นำแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ดังกล่าวนำมาเขียนหนังสือเรื่อง **“ความทรงจำแห่งซอลเฟรีโน” (A Memory of Solferino)** โดยให้ข้อคิดว่า **“จะเป็นไปได้หรือไม่ที่จะตั้งองค์การอาสาสมัคร ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือดูแลทหารบาดเจ็บในสงคราม”** นอกจากนี้ได้เสนอแนะว่า ควรมีการจัดเตรียมอุปกรณ์ และเครื่องมือในการพยาบาลให้พร้อมในยามสงบ เพราะเมื่อเกิดสงครามขึ้น จะได้ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บทุกฝ่ายได้ทันทั่วถึง และขอให้ทุกฝ่ายไม่ทำร้ายคนที่ช่วยบรรเทาทุกข์เหล่านี้ จากจุดนี้เองจึงได้มีการประชุมปรึกษารื้อกับกลุ่มบุคคลที่มีแนวคิดเดียวกัน เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2406 และมีมติให้ตั้งชื่อว่า **“คณะกรรมการระหว่างประเทศเพื่อการบรรเทาทุกข์ทหารบาดเจ็บ”** กาชาดสากลจึงได้เริ่มก่อกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยในปี พ.ศ. 2423 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น **“คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ”** และเพื่อให้เกียรติกับ อังรี ดูนังต์ ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่ให้กำเนิดกาชาดสากล จึงกำหนดให้วันที่ 8 พฤษภาคมของทุกปีเป็นวัน

กาชาดโลก และให้สภากาชาดทุกประเทศจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้นมา ปัจจุบันกลุ่มองค์กรกาชาดประกอบด้วย 3 องค์กร คือ

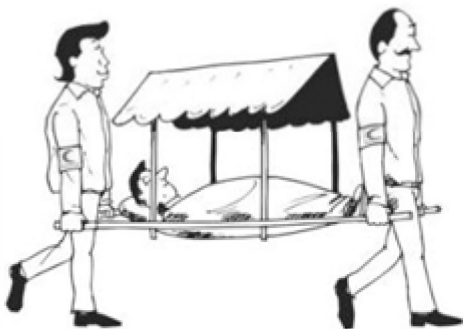
1) คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ (International Committee of the Red Cross หรือ ICRC) มีหน้าที่ในการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เมื่อเกิดการขัดแย้งทางทหาร เกิดสงครามกลางเมืองหรือสงครามระหว่างประเทศ และธำรงรักษาหลักการกาชาด

2) สหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ (International Federation of The Red Cross and Red Crescent Societies หรือ IFRC) หน้าที่ติดต่อประสานงานกับสภากาชาดของแต่ละประเทศ เพื่อช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ผู้ประสบภัยทั่วโลก พัฒนาสุขภาพของประชาชน จัดตั้งและพัฒนาสภากาชาดของประเทศต่าง ๆ โดยปฏิบัติงานตามหลักการกาชาดและอนุสัญญาเจนีวา

3) สภากาชาดหรือสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำประเทศ (National Red Cross/Red Crescent Societies) มีหน้าที่ฝึกอบรมบุคลากรเพื่อช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ เช่น แพทย์ พยาบาล อาสาสมัครในการปฏิบัติงานตามโครงการต่าง ๆ ของสภากาชาดแต่ละประเทศ ดำเนินการบรรเทาทุกข์เมื่อเกิดภัยพิบัติ และฝึกอบรมเยาวชนให้รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

1.2 หลักการกาชาด (Red Cross Principles)

จากมติของการประชุมกาชาดระหว่างประเทศ ครั้งที่ 26 ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย เมื่อปี พ.ศ. 2508 ได้กำหนดหลักการกาชาดเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของสภากาชาดทั่วโลก ดังนี้

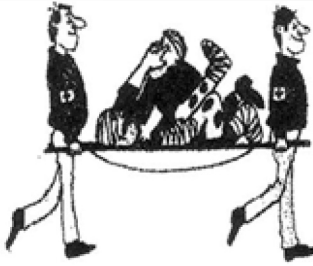
1) มนุษยธรรม (Humanity)

กาชาดเกิดจากการที่จะนำความช่วยเหลือโดยไม่เลือกปฏิบัติมาสู่ผู้บาดเจ็บในสนามรบ เพื่อป้องกันและบรรเทาทุกข์ทรมานของมนุษย์ไม่ว่าจะพบที่ใด ความมุ่งหมายของการกาชาด ได้แก่ การคุ้มครองชีวิตและสุขภาพ การประกันความนับถือต่อมนุษยชน ส่งเสริมความเข้าใจ มิตรภาพ ความร่วมมือระหว่างกัน และสันติภาพยั่งยืนระหว่างประชากรทั่วโลก

2) ความไม่ลำเอียง (Impartiality)

การปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมโดยไม่ลำเอียงนั้น จะต้องไม่มีอคติส่วนตัวใด ๆ ทั้งสิ้น กาชาดไม่เลือกปฏิบัติเรื่องสัญชาติ ศาสนา ชนชั้น วรรณะ หรือความคิดเห็น การเมือง และพยายามอย่างยิ่งที่จะบรรเทาทุกข์ทรมาน โดยให้การปฏิบัติลำดับแรกต่อกรณีความทุกข์ยากที่เร่งด่วนที่สุด

3) ความเป็นกลาง (Neutrality)

เพื่อให้ได้รับความไว้วางใจจากทุกฝ่าย กาชาดจึงไม่เข้ากับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในการสู้รบ หรือที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าในเวลาใด ความขัดแย้งทางการเมือง เชื้อชาติ ศาสนา หรือลัทธินิยม รวมทั้งข้อพิพาทของฝ่ายต่าง ๆ

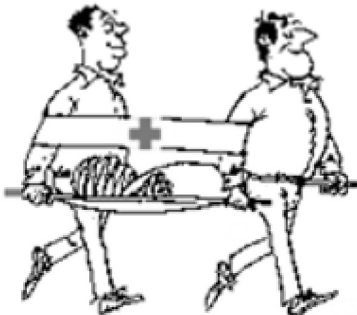
4) ความเป็นอิสระ (Independence)

กาชาดเป็นอิสระ สภากาชาดประจำประเทศต่าง ๆ จะช่วยเหลือ สนับสนุนการให้บริการด้านมนุษยธรรมแก่รัฐบาลของตน และอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศ แต่จะต้องธำรงความเป็นอิสระอยู่เสมอไป เพื่อที่จะสามารถปฏิบัติตามหลักการกาชาดได้ตลอดเวลา และคงไว้ซึ่งความเชื่อมั่นของทุกฝ่าย

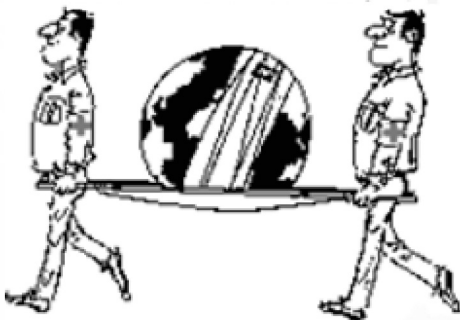
5) บริการอาสาสมัคร (Voluntary Service)

กาชาดเป็นองค์การอาสาสมัครในการบรรเทาทุกข์ โดยมีได้มุ่งหวังผลประโยชน์ตอบแทนใด ๆ

6) ความเป็นเอกภาพ (Unity)

ประเทศหนึ่งจะมีสภากาชาด หรือสภาเสี้ยววงเดือนแดง หรือสภาคริสตังแดง ประจำประเทศได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ซึ่งจะต้องเปิดกว้างให้แก่ทุกฝ่าย และต้องปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมตลอดทั่วอาณาเขตของประเทศนั้น

7) ความเป็นสากล (Universality)

กาชาดเป็นสถาบันสากล สภากาชาดทุกประเทศมีฐานะเท่าเทียมกัน มีความรับผิดชอบ และมีหน้าที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.3 อนุสัญญาเจนีวา (Geneva Convention)

อนุสัญญาเจนีวาเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่มีสาระสำคัญในเรื่องกฎเกณฑ์ที่จำกัดวิธีการอันทารุณในการทำสงคราม อนุสัญญานี้จะปกป้องคุ้มครองเหล่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสู้รบ เช่น พลเรือน บุคลากรทางการแพทย์ และกลุ่มผู้ทำงานเพื่อการช่วยเหลือต่าง ๆ รวมทั้งผู้ที่ไม่สามารถร่วมการสู้รบได้อีกต่อไป เช่น ทหารที่บาดเจ็บหรือเจ็บป่วย ทหารเรืออัปปาง และเชลยสงคราม

คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ เป็นผู้ริเริ่มและดำเนินการให้มีอนุสัญญาเจนีวา เพื่อให้ความคุ้มครองเจ้าหน้าที่ทางทหารผู้ได้รับบาดเจ็บ **อนุสัญญาเจนีวา**นี้ มีหลักการสำคัญ คือ การให้ความคุ้มครองช่วยเหลือโดยไม่หวังผลประโยชน์ใด ๆ จากผู้ประสบภัยสงคราม ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่ว่ากรณีใด

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง อนุสัญญานี้ได้ช่วยคุ้มครองเชลยศึกนับล้าน เมื่อสงครามโลกครั้งนั้นได้ยุติลงเมื่อปี พ.ศ. 2488 คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้เสนอให้มีการพัฒนาและปรับปรุงส่วนที่เกี่ยวกับมนุษยธรรมของกฎหมายระหว่างประเทศจากประสบการณ์ที่ได้รับจากสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ข้อเสนอนี้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลและสภากาชาดประเทศต่าง ๆ ในปี พ.ศ. 2492 ได้มีการประชุมผู้แทนคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ มีการอภิปรายติดต่อกันเป็นเวลานานถึง 4 เดือน ที่ประชุมมีมติจัดทำอนุสัญญาเจนีวาขึ้น 4 ฉบับ โดยมีหลักการมูลฐานสำคัญ 3 ประการ คือ มนุษยธรรม ความเสมอภาค และความไม่ลำเอียง อนุสัญญาเจนีวาทั้ง 4 ฉบับ ได้แก่

อนุสัญญาฉบับที่ 1 ว่าด้วยทหารบาดเจ็บและป่วยในสนามรบ

อนุสัญญาฉบับที่ 2 ว่าด้วยทหารบาดเจ็บ เจ็บป่วยขณะอยู่ในทะเล หรือเรืออัปปาง

อนุสัญญาฉบับที่ 3 ว่าด้วยการปฏิบัติต่อเชลยศึก

อนุสัญญาฉบับที่ 4 ว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลพลเรือนในยามสงคราม

ในปี พ.ศ. 2520 ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ได้มีมติเพิ่มข้อกฎหมายที่เรียกว่า **พิธีสารเพิ่มเติม (The Addition Protocols)** เพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือประชาชนให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น ดังนี้

ข้อที่ 1 การคุ้มครองพลเรือนซึ่งได้รับผลกระทบจากการขัดแย้งทางกำลังทหารระหว่างประเทศครอบคลุมถึงทรัพย์สินของพลเรือน อุปกรณ์รักษาพยาบาล แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่บรรเทาทุกข์ และกำหนดวิธีการใช้อาวุธในการทำสงคราม

ข้อที่ 2 การคุ้มครองพลเรือนซึ่งได้รับผลกระทบจากการขัดแย้งที่มีไ้ระหว่างประเทศ เช่น สงครามกลางเมือง การขัดแย้งระหว่างฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายกบฏ

1.4 สัญลักษณ์กาชาด

สัญลักษณ์กาชาด มี 3 แบบ คือ

1.4.1 กากบาทแดงบนพื้นขาว (Red Cross)

เป็นสัญลักษณ์กาชาดที่สภากาชาดหลายประเทศ
ทั่วโลกใช้ในปัจจุบัน

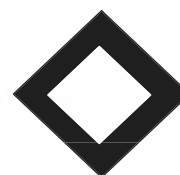
1.4.2 เลี้ยววงเดือนแดงบนพื้นขาว (Red Crescent)

เป็นสัญลักษณ์ของกาชาดที่ใช้ในกลุ่มประเทศอาหรับ
และประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม

1.4.3 คริสตัลแดงบนพื้นขาว (Red Crystal) *

เป็นสัญลักษณ์ที่ได้รับการรับรองเป็นสัญลักษณ์ใหม่
เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นข้อเสนอว่า เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นกลาง
ปราศจากอิทธิพลของศาสนา

* ที่มาของตราคริสตัลแดง เริ่มจากองค์กรมาเกน เดวิด อะดอม หรือองค์กรดาวแดงแห่งเดวิด ซึ่งเป็น
องค์กรช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมของอิสราเอล และอีกหลายประเทศสมาชิกเสนอต่อที่ประชุมให้มีการใช้
สัญลักษณ์ที่เป็นกลางปราศจากอิทธิพลของศาสนาเป็นสัญลักษณ์ประจำองค์กร

ในที่สุดที่ประชุมของสมาชิกข้อตกลงเจนีวา 192 ประเทศ ได้ลงคะแนนเสียงรับรองสัญลักษณ์ใหม่
ในวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 2005 ด้วยคะแนนเสียงเห็นด้วย 98 เสียง ไม่เห็นด้วย 27 เสียง งดออกเสียง 10 เสียง รวม
ถึงองค์กรด้านมนุษยธรรมของแต่ละประเทศออกเสียงอีก 57 องค์กร ทั้งนี้ ประเทศที่ไม่เห็นด้วยส่วนใหญ่นั้น
เป็นประเทศอาหรับ ประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม รวมทั้งประเทศที่ปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์

การใช้สัญลักษณ์กาชาด

1. ใช้เพื่อการคุ้มครอง

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่มีกรณีพิพาทกัน สัญลักษณ์กาชาดเป็นเครื่องหมาย
แสดงการคุ้มครองที่มองเห็นได้ ซึ่งรับรองโดยอนุสัญญาเจนีวา เครื่องหมายกาชาดจะแสดงให้ผู้ทำการ
สู้รบทราบว่าบุคคล (อาสาสมัครสภากาชาดประจำชาติ บุคลากรทางการแพทย์ ผู้แทนคณะกรรมการ
กาชาดระหว่างประเทศ และอื่น ๆ) หน่วยแพทย์ (โรงพยาบาล สถานีปฐมพยาบาล ฯลฯ) และพาหนะ
ขนส่ง (ทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ) ได้รับการคุ้มครองโดยอนุสัญญาเจนีวา และพิธีสารเพิ่มเติม
เมื่อใช้เครื่องหมายกาชาดเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการคุ้มครอง จะต้องกระตุ้นให้ผู้ทำการสู้รบเกิด
ความรู้สึกตอบสนอง กล่าวคือ มีความยับยั้งและความเคารพ ในกรณีนี้ การใช้เครื่องหมายกาชาด
เพื่อการคุ้มครองจึงต้องมีขนาดใหญ่ เพื่อให้เห็นได้ในระยะไกลทั้งบนพื้นราบและบนที่สูง

ผู้มีสิทธิใช้สัญลักษณ์กาชาดเพื่อการคุ้มครอง

- 1) หน่วยบริการทางการแพทย์ของกองทัพ
- 2) สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำชาติ ที่ได้รับการยอมรับและได้รับการอนุญาตจากรัฐบาลของตนให้ทำหน้าที่ช่วยเหลือหน่วยบริการทางการแพทย์ของกองทัพ
- 3) หน่วยแพทย์พลเรือนทั้งหมด เช่น โรงพยาบาล สถานีปฐมพยาบาล ฯลฯ
- 4) สมาคมบรรเทาทุกข์อาสาสมัครอื่น ๆ โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขเดียวกับสภากาชาดประจำชาติ และต้องได้รับการยอมรับและอนุญาตจากรัฐบาล แต่ใช้เฉพาะกับบุคลากรและอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่จัดมาให้การช่วยเหลือหน่วยบริการทางการแพทย์ของกองทัพ และให้อยู่ภายใต้กฎหมายและกฎระเบียบของทหารด้วย

2. ใช้เพื่อการบ่งชี้ถึงการเป็นสมาชิกของขบวนการกาชาด

การใช้เครื่องหมายเพื่อบ่งชี้เป็นการใช้ในยามสงบ เพื่อแสดงให้เห็นว่าบุคคลหรือวัตถุนั้น มีความเกี่ยวข้องกับขบวนการกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำชาติ สหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ หรือคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ในกรณีนี้ การใช้เครื่องหมายกาชาดเพื่อการบ่งชี้จะมีขนาดเล็กกว่าการใช้เพื่อการคุ้มครอง

ผู้มีสิทธิใช้สัญลักษณ์กาชาดเพื่อการบ่งชี้

- 1) สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงประจำประเทศต่าง ๆ สามารถดำเนินกิจกรรมภายใต้สัญลักษณ์กาชาด โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมเหล่านั้นต้องสอดคล้องกับหลักการกาชาดและเป็นการให้ความช่วยเหลือโดยอาสาสมัคร และไม่เลือกปฏิบัติกับผู้ประสบความทุกข์ทั้งมวล สภากาชาดประจำชาติสามารถใช้สัญลักษณ์เพื่อสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของสภากาชาดของตนหรือกิจกรรมหารายได้ และการใช้สัญลักษณ์กาชาดที่ใช้เพื่อบ่งชี้ไม่จำเป็นต้องติดปลอกแขน หรือติดสัญลักษณ์บนหลังคาอาคาร

- 2) โรงพยาบาลและสถานีปฐมพยาบาล ซึ่งดำเนินการโดยบุคคลที่ 3 สามารถแสดงสัญลักษณ์กาชาดเพื่อเป็นการบ่งชี้ได้ แต่ต้องเฉพาะในยามสงบเท่านั้น โดยมีเงื่อนไขว่าต้องใช้กฎหมายของประเทศและโดยได้รับอนุญาตจากสภากาชาดประจำชาติ รวมทั้งใช้ได้กับสถานียบรรเทาทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อให้การรักษาพยาบาลโดยไม่คิดมูลค่า

การใช้สัญลักษณ์ในทางที่ผิด

ทุกประเทศที่เป็นภาคีของอนุสัญญาเจนีวา มีพันธกรณีที่จะต้องกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการใช้เครื่องหมายกาชาดในทางที่ผิดในทุกโอกาส และโดยเฉพาะจะต้องออกกฎหมายคุ้มครอง เครื่องหมายกาชาดและเสี้ยววงเดือนแดง “การใช้เครื่องหมายกาชาดใด ๆ ซึ่งมีได้อนุญาตไว้ในอนุสัญญาเจนีวา และพิธีสารเพิ่มเติม ถือว่าเป็นการใช้สัญลักษณ์กาชาดในทางที่ผิดทั้งสิ้น เช่น

1. **ใช้เลียนแบบ** การใช้สัญลักษณ์ที่ก่อให้เกิดความสับสน เช่น มีสีหรือรูปแบบที่คล้ายกัน

2. **ใช้ผิดอย่างร้ายแรง (เพื่อการหลอกลวง)** คือ การใช้สัญลักษณ์ภาษาหรือเสี้ยววงเดือนแดงในยามสงคราม เพื่อคุ้มครองทหารที่ติดอาวุธ หรืออุปกรณ์ทางทหาร เช่น การนำรถพยาบาล หรือเครื่องบินที่ติดเครื่องหมายภาษาไปใช้ขนส่งทหารที่มีอาวุธ หรือคลังอาวุธที่พรางด้วยธงกาชาด ถือเป็นอาชญากรรมสงคราม

2. กาชาดไทย

สภากาชาดไทยเป็นสภากาชาดสากลอาสาสมัครแห่งที่ ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยสภากาชาดไทย พ.ศ. 2461 มีวัตถุประสงค์ในการช่วยรักษาพยาบาลผู้ป่วยไข้และบาดเจ็บในเวลาสงคราม และในยามสงบ รวมทั้งการบรรเทาทุกข์ในเหตุการณ์สาธารณภัยพิบัติ โดยไม่เลือกชาติ ชั้น ลำัธิ ศาสนา หรืออุดมคติในทางการเมืองของผู้ประสบภัย กล่าวคือ ยึดหลักมนุษยธรรมเป็นที่ตั้ง ซึ่งมีประวัติความเป็นมาและภารกิจ ดังนี้

2.1 ประวัติสภากาชาดไทย

ในปี พ.ศ. 2436 (ร.ศ. 112) เกิดกรณีพิพาทระหว่างไทยกับฝรั่งเศส เรื่องเขตแดนที่ฝั่งแม่น้ำโขง มีการสู้รบกันขึ้น ด้วยความห่วงใยทหารที่บาดเจ็บ สตรีไทยชั้นสูง ในสมัยนั้น โดยท่านผู้หญิงเปลี่ยน ภาสกรวงศ์ เป็นหัวหน้า มีแนวความคิดว่า ควรจะมีองค์กรขึ้นสักองค์กรหนึ่งเพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ยากของทหาร คล้ายกับสภากาชาดของต่างประเทศ จึงได้นำความกราบบังคมทูล สมเด็จพระนางเจ้าสว่างวัฒนาพระบรมราชเทวี (สมเด็จพระศรีสวรินทราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า) ขอให้ทรงเป็น “ชนนีผู้บำรุง” ในการจัดตั้งองค์กรนี้

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงทราบก็พอพระราชหฤทัย ในความคิดนี้ เพราะเป็นการกุศล เข้าแบบอย่างของประเทศที่เจริญรุ่งเรืองแล้ว เมื่อเรียไรได้เงินทุนพอสมควรจึงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ตั้งสมาคมการกุศลโดยมีนามว่า “สภาอุณาโลมแดง” ขึ้น เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2436 และนอกจากจะได้รับพระราชทานให้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์แล้ว สภาอุณาโลมแดงยังมีเจ้านายฝ่ายในชั้นสูง และสตรีผู้มีเกียรติทรงดำรงตำแหน่งที่สำคัญ อาทิ สมเด็จพระนางเจ้าสว่างวัฒนาพระบรมราชเทวี ทรงเป็น “สภาชนนี” พระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี พระวรราชเทวี (สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนี พันปีหลวง) ทรงเป็น

สภานาฬิกาพระองค์แรก และท่านผู้หญิงเปลี่ยน ภาสกรวงศ์ เป็นเลขานุการนิธิ จึงถือให้วันที่ 26 เมษายนของทุกปี เป็นวันคล้ายวันสถาปนาสภาขาตไทย

ในปี พ.ศ. 2449 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน พระบรมราชานุญาตให้พระวรวงค์เธอ พระองค์เจ้าจุลธัญญ์ศักดิ์กฤษดากร เป็นผู้แทนไปร่วมประชุมกาชาต ระหว่างประเทศ ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่ประเทศสยามเข้าร่วม ประชุมกับกาชาตสากล และเป็นการประชุมครั้งสำคัญ กล่าวคือ ได้มีการลงนามความตกลงในการใช้ เครื่องหมายกาชาตเพื่อการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บในสนามรบ ดังนั้น ในรัชสมัยของรัชกาลที่ 5 คำว่า “กาชาต” ได้เริ่มนำมาใช้ในประเทศสยามแทน “สภาอุณาโลมแดงแห่งชาติสยาม” โดยใช้ชื่อใหม่ว่า “สภากาชาตสยาม” ปี พ.ศ. 2453 และเปลี่ยนเป็นสภากาชาตไทยตามชื่อประเทศที่เปลี่ยนไป ดำเนินภารกิจด้านการช่วยเหลือทหารบาดเจ็บ การจัดส่งยาสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือทหาร และประชาชนที่ประสบภัยสงคราม

รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงสร้าง โรงพยาบาลถวายเป็นพระบรมราชานุสรณ์แด่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน นามว่า โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สังกัดสภากาชาตสยาม เปิดทำการเมื่อปีพุทธศักราช 2457

ปี พ.ศ. 2454 รัชกาลที่ 6 มีพระบรมราชานุญาตให้ส่งผู้แทนเข้าร่วมประชุม กาชาตระหว่างประเทศ (ครั้งที่ 9) ณ กรุงวอชิงตัน เพื่อลงนามความตกลงเรื่อง กฎหมายคุ้มครอง เครื่องหมายกาชาต (กฎหมายมนุษยธรรม)

ปี พ.ศ. 2460 ทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้พระเจ้าอนันตยาเธอ เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต เป็นอุปนายกอำนวยการสภากาชาตสยาม

ปี พ.ศ. 2461 มีพระราชโองการให้ประกาศพระราชบัญญัติว่าด้วย สภากาชาตสยาม พ.ศ. 2461

ปี พ.ศ. 2464 สันนิบาตสภากาชาต (ปัจจุบันเรียกว่า สหพันธ์สภากาชาต และสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ) รับสภากาชาตสยามเป็นสมาชิกลำดับที่ 27 (เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2464)

ปี พ.ศ. 2465 สันนิบาตสภากาชาต ร่วมกับสภากาชาตสยามจัดประชุม สภากาชาตฝ่ายบูรพาประเทศ ครั้งที่ 1 ณ กรุงเทพฯ โดยได้ร่วมกันพิจารณาภารกิจของสภากาชาตสยาม ที่ควรดำเนินการ คือ

1. การอนามัยศึกษา คือ ชี้แจงสั่งสอนด้วยเอกสารหรือโดยวาจาให้ประชาชน เข้าใจในการบำรุงรักษานามัยให้แข็งแรง ปราศจากโรคภัย
2. การประชานามัยพิทักษ์ คือ เยี่ยมราษฎรตามบ้านเรือน ช่วยดูแล เมื่อเจ็บไข้ สงเคราะห์แม่และเด็กก่อนเกิดและเมื่อเกิดแล้ว

3. การอบรมสั่งสอนให้เป็นพลเมืองดี มีอนามยดี มีใจเมตตากรุณา รู้คุณค่า และไม่นิยมการศึกสงคราม

4. การช่วยบรรเทาทุกข์เมื่อเกิดสาธารณภัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ให้จัดตามลำดับความสามารถ เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม แผ่นดินไหว เกิดโรคระบาด เป็นต้น

สภาอากาศไทย มีบทบาทหน้าที่เป็นไปตามนโยบายของกาชาดสากล และเป็นองค์กรที่ดำเนินการช่วยเหลือมนุษยชาติอย่างแท้จริง

2.2 ภารกิจหลักของสภาอากาศไทย

2.2.1 ให้บริการด้านการแพทย์และการรักษาพยาบาล

2.2.2 การบรรเทาทุกข์และประชานามยพิทักษ์

2.2.3 จัดหาและให้บริการโลหิต

2.2.4 กิจกรรมด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์

2.2.5 กิจกรรมเหล่ากาชาดในภูมิภาค

2.2.6 กิจกรรมด้านยูวกาชาดและอาสาสมัคร

2.2.7 ผลิตและพัฒนาบุคลากรสาธารณสุข

2.2.8 จัดหาทรัพยากรเพื่อสนับสนุนกิจกรรมของสภาอากาศไทย

2.2.9 ส่งเสริมเผยแพร่กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

2.2.10 ส่งเสริมความสัมพันธ์กับคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ สหพันธ์

สภาอากาศและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ

เหล่ากาชาดจังหวัด และกิ่งกาชาดอำเภอ

โดยที่งานกาชาดเป็นงานที่เกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์ ช่วยเหลือมนุษยทั้งในยามปกติและในยามเกิดภัยพิบัติ และโดยที่สาธารณภัยพิบัตินั้นย่อมเกิดขึ้นได้ทั่วไปและมักจะเกิดขึ้นในทันทีทันใด ฉะนั้นสภาอากาศจึงควรมีสาขาขึ้นตามท้องที่ต่าง ๆ ให้มากเท่าที่จะสามารถจัดขึ้นได้ ทั้งนี้ เพื่อจะช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ได้ทันทั่วถึง กับทั้งเป็นการทำให้ประชาชนในท้องที่ที่ได้มีโอกาสบำเพ็ญกุศลกิจตามหลักมนุษยธรรมได้เต็มที่ด้วย สาขานี้เรียกว่า **เหล่ากาชาดจังหวัด** ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นแล้วทุกจังหวัดในประเทศไทย และในแต่ละจังหวัดยังมีการจัดตั้งกาชาดในอำเภอต่าง ๆ อีก เรียกว่า **กิ่งกาชาดอำเภอ** (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่มีเหล่ากาชาดจังหวัด)

วัตถุประสงค์ของเหล่ากาชาดจังหวัด และกิ่งกาชาดอำเภอ

1. ทำการบรรเทาทุกข์ผู้ประสบสาธารณภัย
2. ให้การสังคมสงเคราะห์แก่ราษฎรที่ประสบความทุกข์ยากเดือดร้อน และผู้ด้อยโอกาสโดยเฉพาะในถิ่นทุรกันดาร ตลอดทั้งในท้องที่ทั่วไปและในชุมชนตามความจำเป็น
3. รับบริจาคโลหิต ดวงตา และอวัยวะอื่น
4. ส่งเสริมสุขภาพอนามัยและการพัฒนาคุณภาพชีวิต

5. สนับสนุนและส่งเสริมกิจการยูวกาชาด อาสาภาค จิตอาสาภาคภาคไทย และกิจการต่าง ๆ ของสภาภาคไทย
6. ดำเนินการตามโครงการในพระราชดำริ
7. เป็นตัวแทนของสภาภาคไทยในจังหวัดที่เป็นที่ตั้งของเหล่าภาคจังหวัด ตามที่สภาภาคไทยมอบหมาย
8. ส่งเสริมการเผยแพร่อุดมการณ์และหลักการภาค และการสร้างจิตสำนึก ในเมตตาคธรรมและมนุษยธรรม

หน้าที่ความรับผิดชอบของเหล่าภาคจังหวัด และกิ่งภาคอำเภอ

1. เป็นตัวแทนของสภาภาคไทยในท้องถิ่น
2. ช่วยสนับสนุนสำหรับกิจการของสภาภาคไทยในด้านยูวกาชาด อาสาภาค บริจาคโลหิต และบริจาคดวงตา
3. ทำการบรรเทาทุกข์ผู้ประสบสาธารณภัย
4. เป็นตัวแทนประสานงานระหว่างสมาชิกสภาภาคกับสภาภาคไทย

3. ยูวกาชาดไทย

3.1 ประวัติยูวกาชาดไทย

จากข้อเสนอของที่ประชุมสันนิบาตสภาภาค (สหพันธ์ สภาภาค) เมื่อปี พ.ศ. 2462 ว่า “สภาภาคทุกชาติควรจัดตั้ง ภาคสำหรับเด็ก เพื่อฝึกอบรมเยาวชนให้รู้จักการกิตติ อยู่ดี รักษาสุขภาพอนามัย มีความเมตตาสงสารเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่ว่า ชาติใด ๆ มีศรัทธา เสียสละ ทำประโยชน์ให้แก่สังคม โดยจัดวิธี ดำเนินการให้สอดคล้องกับระบบการศึกษาของแต่ละประเทศ”

จากข้อเสนอข้างต้น สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต อุปนายก ผู้อำนวยการสภาภาคสยาม ในสมัยนั้นทรงมีพระราชดำริให้จัดตั้งขึ้น เช่นเดียวกับสภาภาคประเทศต่าง ๆ เพื่อเชิดชูเกียรติยศของบ้านเมืองในการดำเนินกิจการให้ทันสมัย โดยการฝึกอบรมนักเรียนเช่นเดียวกับนานาประเทศ กิจการของยูวกาชาดจึงเกิดขึ้นในประเทศไทย เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2465 ซึ่งในระยะแรกเรียกกันว่า “อนุสภาภาคสยาม” และเนื่องจากกิจการ ของอนุสภาภาคเกี่ยวข้องกับเยาวชนและการศึกษา จึงมอบให้อยู่ในความดูแลของกระทรวง ศึกษาธิการดำเนินการจัดทำหลักสูตรเพื่อฝึกอบรมเยาวชนในโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนราชินีนับเป็น **สถานศึกษาแห่งแรกที่ตั้งหน่วยอนุสภาภาคขึ้น** กิจกรรมระยะแรกของอนุสภาภาค เช่น ออกช่วยเหลือในการประชาสัมพันธ์ของภาค และรับเงินจากประชาสัมพันธ์ มีพิธีเข้าประจำหมู่ นอกจากนั้นในงานภาคประจำปีได้มีการประกวดสุขภาพ ประกวดร้อยดอกไม้สด ฯลฯ

ปี พ.ศ. 2476 มีการจัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น กระทรวงศึกษาธิการจึงให้มีกิจการลูกเสือ และอนุสภากาชาดอยู่ในความดูแลของกรมพลศึกษา ต่อมา พ.ศ. 2485 ได้ตั้งเป็นกองอนุกาชาดขึ้น และปี พ.ศ. 2521 ได้ขยายกิจกรรมให้กว้างขวางครอบคลุมถึงเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 7 - 25 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับประเทศต่าง ๆ คำว่า “อนุกาชาด” จึงเปลี่ยนเป็น “ยุวกาชาด” ใช้ภาษาอังกฤษว่า “RED CROSS YOUTH”

ต่อมาในปี พ.ศ. 2546 รัฐบาลได้มีการปรับปรุงระบบราชการทำให้กิจการยุวกาชาดซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกองยุวกาชาด กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการถูกยุบรวมเข้ากับกิจการลูกเสือและสภานักเรียน พร้อมยกฐานะเป็นสำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน ภายใต้สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งย้ายที่ทำการไปอยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการด้วย ส่วนสำนักงานยุวกาชาด สภากาชาดไทย ย้ายที่ทำการกลับไปอยู่ภายใต้สังกัดสภากาชาดไทยโดยตรง

จากอดีตจนถึงปัจจุบันกิจการกาชาดมีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและเป็นสากลตามแนวทางและนโยบายที่คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ (ICRC) สหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ (IFRC) และสภากาชาดไทยได้วางกรอบไว้ ซึ่งนอกจากจะปลูกฝังอบรมเยาวชนกลุ่มเป้าหมายให้เจริญเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศอย่างมีคุณภาพแล้ว การดำเนินงานยังเป็นไปในรูปแบบของการขยายเครือข่ายเพื่อให้เกิดความมั่นคงยั่งยืนสืบทอดต่อกันจากรุ่นสู่รุ่น เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เยาวชนทั่วไปโดยการอุทิศตนบำเพ็ญประโยชน์แก่ชุมชนและสังคมของตน ท่ามกลางสถานการณ์ความเป็นไปของโลกในปัจจุบันที่สมาชิกของสังคมต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันภารกิจการพัฒนากิจกรรมยุวกาชาดของทั้ง 2 องค์การ มีกระบวนการดำเนินงานแบบบูรณาการทั้งในส่วนขององค์การเองและองค์การอื่น ๆ ทั้งนี้ เพื่อมุ่งมั่นพัฒนาเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีองค์รวมของความเป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และมีจิตสำนึกสาธารณะพร้อมที่จะบริการ เสียสละ มีจิตเมตตา กรุณา มีความเอื้ออาทร พร้อมทั้งจะเป็นผู้ให้ตามความสามารถและโอกาสที่จะอำนวย

3.2 วัตถุประสงค์ยุวกาชาดไทย

ถึงแม้ว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ มากมาย แต่สิ่งหนึ่งที่กิจการของยุวกาชาดยึดถือเป็นหลักในการดำเนินการเสมอมาก็คือ วัตถุประสงค์ของยุวกาชาดตามแนวทางของสหพันธ์สภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ (เดิมคือสันนิบาตสภากาชาด) ซึ่งถือปฏิบัติเหมือนกันทุกประเทศทั่วโลก ได้แก่

Education for Peace : การปลูกฝังอบรมให้สมาชิกและอาสายุวกาชาดมีอุดมคติในสันติสุข

Good Health : การอบรมให้สมาชิกและอาสาสมัครให้ความรู้ความชำนาญในเรื่องการรักษาอนามัยของตนเองและผู้อื่น โดยการฝึกอบรมเรื่องการปฐมพยาบาล และทักษะการป้องกันชีวิตและสุขภาพ

Good Service : การปลูกฝังอบรมสมาชิกและอาสาสมัครให้รู้จักการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์รูปแบบต่าง ๆ

International Friendship : ส่งเสริมให้สมาชิกและอาสาสมัครได้สร้างสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดีกับบุคคลทั่วไป ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ

3.2.1 วัตถุประสงค์ยุวกาชาดสากล

วัตถุประสงค์ของยุวกาชาดตามข้อเสนอของสันนิบาตสากลกาชาด คือ

1) มีอุดมคติในศานติสุข มีความรู้ ความชำนาญในเรื่องการรักษาอนามัยของตนเองและของผู้อื่น (Education for Peace and Good Health)

2) รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น (Good Service)

3) มีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลทั่วไป (International Friendship)

3.2.2 วัตถุประสงค์ยุวกาชาดไทย ตามข้อบังคับสภากาชาดไทย หมวดที่ 9 ว่าด้วยยุวกาชาด ข้อ 57 ระบุว่า เพื่อฝึกอบรมให้เด็กและเยาวชนชายและหญิง

1) มีอุดมคติในศานติสุข มีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

2) มีความรู้ ความชำนาญในการรักษาอนามัยของตนเองและของผู้อื่น ตลอดจนการพัฒนาตนเองทางร่างกาย จิตใจ คุณธรรม และธำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ

3) มีความรู้ ความเข้าใจในหลักการและอุดมการณ์กาชาด มีคุณธรรม จริยธรรม และมีจิตใจเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์

4) บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

5) มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

6) มีสัมพันธภาพและมิตรภาพที่ดีต่อบุคคลทั่วไป

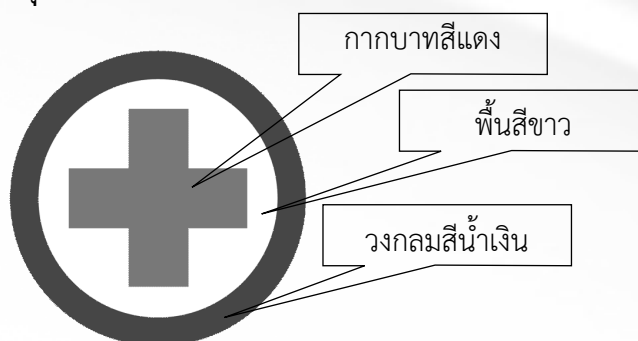
3.3 คำปฏิญาณตนยุวกาชาดไทย

ข้อ 1 ข้าฯ จะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ข้อ 2 ข้าฯ จะเป็นมิตรกับคนทั่วไป และจะบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

ข้อ 3 ข้าฯ จะรักษาอนามัยของตนเองและส่งเสริมอนามัยของผู้อื่น

3.4 สัญลักษณ์ยูกาซาดไทย

สีเหลี่ยมสีแดง 5 รูป ต่อกันเป็นรูปกากบาทล้อมรอบด้วยวงกลมสีน้ำเงิน โดยมีขนาดความกว้างของเส้นรอบวงเท่ากับครึ่งหนึ่งของขนาดสีเหลี่ยมจัตุรัส เช่น สีเหลี่ยมจัตุรัสมีขนาด 3 x 3 นิ้ว ดังนั้น ขนาดของความกว้างของเส้นรอบวงจะเท่ากับ 1.5 นิ้ว

3.5 บทบาทและภารกิจยูกาซาดไทย

3.5.1 ดำเนินการเกี่ยวกับกิจการยูกาซาดตามข้อบังคับสภากาซาดไทย
นโยบายกระทรวงศึกษาธิการ สหพันธ์สภากาซาดและสภาเลี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ

3.5.2 ปฏิบัติร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
หรือที่ได้รับมอบหมาย

วิธีการนำเสนอ

1. การนำเข้าสู่บทเรียน

2. การนำเสนอ

2.1 แจ้งวัตถุประสงค์

2.2 นำเข้าสู่บทเรียน

2.3 ศึกษาจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือวีดิทัศน์ เกี่ยวกับการกำเนิดกาซาดสากล

และหลักการกาซาด

2.4 บรรยาย สลับการร้องเพลงประกอบบทเรียนเกี่ยวกับกาซาดและยูกาซาด

2.4.1 กาซาดสากล

- ประวัติกาซาดสากล

- หลักการกาซาด

- อนุสัญญาเจนีวา

- สัญลักษณ์กาซาด

2.4.2 กาศาตไทย

- ประวัติศาภาศาตไทย
- ภารกัจหลัของสภาศาตไทย

2.4.3 ยุวศาตไทย

- ประวัติดยุวศาตไทย
- วัตถุประสงค์ยุวศาต
- ค้าปฏัฎณตณยุวศาตไทย
- สัฎฐลัษณัณยุวศาตไทย
- บทบาทและภารกัจยุวศาตไทย

3. การสรุปร

3.1 สรุปรด้วยเพลง

3.2 เป็ดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมการฝักอบรมซักถามข้อสงสัย

กัจกรรมเสนอแนะ

1. การศัษาเป็นฐาน
2. จัदनัทรศการ
3. แสดงบทบาทสมมติ
4. สถานการณั์จำลอง
5. การเล่นเกม
6. ศัษาจากแหล่งข้อมูล

สั่อและนวัตกรรม

1. วัฒัศน์
2. รูปภาพ
3. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
2. การน้าเสนอผลงานกลุ่ม
3. การทดสอบ
4. แบบประเมินรายวัษา

หลักสูตรและแนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

เวลา 2:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกวิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย ของหลักสูตรการจัดกิจกรรมยุวกาชาดได้
2. บอกสมรรถนะสำคัญของยุวกาชาดและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้
3. เขียนแผนการจัดกิจกรรมยุวกาชาดตามหลักสูตรได้
4. ระบุเกณฑ์การวัดและประเมินผลกิจกรรมยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. วิสัยทัศน์
2. หลักการ
3. จุดหมาย
4. สมรรถนะสำคัญของสมาชิกยุวกาชาด
5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของยุวกาชาด
6. โครงสร้างเวลาการจัดกิจกรรมยุวกาชาดและระดับสมาชิกยุวกาชาด
7. การจัดกิจกรรมยุวกาชาดและสาระการจัดกิจกรรมยุวกาชาด
8. แนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาด
9. แนวทางการวัดและประเมินผลกิจกรรมยุวกาชาด

เนื้อหา

1. วิสัยทัศน์

“ยุวกาชาดเป็นกิจกรรมที่พัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นมนุษยที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความพร้อมในการปฏิบัติการณ์ด้านมนุษยธรรมเพื่อพลโลก”

2. หลักการ

กิจกรรมยุวกาชาดเป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกอบรมสมาชิกยุวกาชาดให้รู้จักการเสียสละบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม รู้จักการดูแลรักษาสุขภาพอนามัยของตนเองและส่งเสริมอนามัยของผู้อื่น และเน้นด้านคุณธรรม จริยธรรม และมนุษยธรรม ดังนั้น จึงกำหนดให้เป็นกิจกรรมหนึ่งในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีลักษณะ รูปแบบ จุดหมายในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการ ดังนี้

2.1 เป็นกิจกรรมที่สร้างพื้นฐานในการคิด ปฏิบัติตามหลักการกาชาดและยุวกาชาด กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ รวมทั้งทักษะในการดำเนินชีวิต สามารถคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้

2.2 มีความเป็นเอกภาพและความหลากหลายในกิจกรรม คือ เป็นกิจกรรมที่มีโครงสร้างหลักสูตรที่ยืดหยุ่นตามความจำเป็น และความสอดคล้องในการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นไทยและความเป็นพลเมืองของชาติ

2.3 เป็นกิจกรรมที่เน้นการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีส่วนร่วมในการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

2.4 สามารถสนองตอบต่อสภาพความต้องการของสถานศึกษา ท้องถิ่น และประชาคมโลก

3. จุดหมาย

หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งส่งเสริมและพัฒนาสมาชิกยุวกาชาดให้สามารถพัฒนาตนเอง เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และมนุษยธรรม มีอุดมคติในศานติสุข รู้จักการดูแลสุขภาพอนามัยของตนเองและส่งเสริมอนามัยของผู้อื่น มีความสง่างาม มีศักดิ์ศรี ใช้เวลาว่างบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งรู้จักการสร้างสัมพันธ์ภาพและความเข้าใจอันดี ซึ่งจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข จึงกำหนดจุดหมายดังนี้

3.1 มีความรู้ ความเข้าใจในอุดมการณ์ของกาชาดและยุวกาชาด

3.2 มีความศรัทธาและมีความภาคภูมิใจในความเป็นสมาชิกยุวกาชาด

3.3 มีทักษะในการป้องกันชีวิตและสุขภาพทั้งส่วนตนและส่วนรวม

3.4 บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม และเห็นคุณค่าในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.5 มีคุณธรรม จริยธรรม มนุษยธรรม เป็นมิตรกับเพื่อนร่วมโลก และมีทักษะในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างสันติสุข

4. สมรรถนะสำคัญของสมาชิกยุวกาชาด

สมรรถนะสำคัญที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้สมาชิกยุวกาชาดเกิดสมรรถนะ 5 ประการ คือ

- (1) ความสามารถในการสื่อสาร
- (2) ความสามารถในการคิด
- (3) ความสามารถในการแก้ปัญหา
- (4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
- (5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของยุวกาชาด

หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ 10 ประการ ดังนี้

- (1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- (2) ซื่อสัตย์สุจริต
- (3) มีวินัย
- (4) ใฝ่เรียนรู้
- (5) อยู่อย่างพอเพียง
- (6) มุ่งมั่นในการทำงาน
- (7) รักความเป็นไทย
- (8) มีจิตสาธารณะ
- (9) รักขนานนามของตนเองและส่งเสริมขนานนามของผู้อื่น
- (10) มีสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลทั่วไป

6. โครงสร้างเวลาการจัดกิจกรรมยุวกาชาดและระดับสมาชิกยุวกาชาด

หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ทั้งนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาในการปรับเพิ่มเติมตามความพร้อม จุดเน้นและบริบทของสถานศึกษา และสภาพของสมาชิกยุวกาชาด คือ

ยุวกาชาดระดับ 1 - 3 ให้จัดเวลารายปี ๆ ละ 40 ชั่วโมง

ยุวกาชาดระดับ 4 ให้จัดในเวลา 3 ปี ให้ครบ 120 ชั่วโมง

การจัดเวลาของกิจกรรมยุวกาชาดให้เป็นไปตามโครงสร้างเวลาของหลักสูตร ซึ่งสมาชิกยุวกาชาดได้รับการพัฒนาศักยภาพ และฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องจนจบการศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กิจกรรม	ประถมศึกษา						มัธยมศึกษาตอนต้น			มัธยมศึกษาตอนปลาย
	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4 - ม.6
กิจกรรมยุวกาชาด	40	40	40	40	40	40	40	40	40	120

ระดับสมาชิกยุวกาชาด ได้แก่ นักเรียนชั้น

ระดับ 1 ประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 - 3

ระดับ 2 ประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 - 6

ระดับ 3 มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 - 3

ระดับ 4 มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 - 6

7. การจัดกิจกรรมยุวกาชาดและสาระการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

สาระกิจกรรมและการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในและสาระการจัดกิจกรรมยุวกาชาดสถานศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะ กระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาด และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อพัฒนาสมาชิกยุวกาชาดให้เป็นมนุษยที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ มีความพร้อมในการปฏิบัติการด้านมนุษยธรรม จึงกำหนดให้สมาชิกยุวกาชาดทุกคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมหลักและกิจกรรมพิเศษ โดยมีสาระของกิจกรรม ดังนี้

7.1 กิจกรรมหลัก หมายถึง กิจกรรมพื้นฐานสำคัญที่สมาชิกยุวกาชาดทุกคนต้องเข้าร่วม ประกอบด้วย 4 กลุ่ม คือ

7.1.1 สาระกิจกรรมกาชาดและยุวกาชาด

เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดมีความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการและอุดมการณ์ของกาชาด มีศรัทธาในการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเสียสละ เป็นคนดี มีคุณธรรม ช่วยสร้างสรรค์สังคมเป็นผู้นำในการเผยแพร่กิจกรรมกาชาดและยุวกาชาด กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ส่งเสริมสัมพันธภาพและคุณค่าของความเป็นมนุษย์

7.1.2 สาระกักรรรมสุขภาพ

เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยูวกาชาดมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการป้องกันชีวิตและสุขภาพ การเสริมสร้างสมรรถภาพ การรักษานามัยทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ของตนเอง และส่งเสริมอนามัยของผู้อื่น การปฐมพยาบาลและเคหพยาบาล มีความพร้อม ในการลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ อุบัติภัย และภัยคุกคามที่เกิดกับเด็กและเยาวชนในวัยเจริญพันธุ์

7.1.3 สาระกักรรรมสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดี

เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยูวกาชาดได้รู้จักตนเอง มีระเบียบ วินัย มีบุคลิกภาพที่ดี รักความสามัคคี มีสัมพันธภาพ ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นและสังคม มีพื้นฐาน การดำรงชีวิต สามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

7.1.4 สาระกักรรรมบำเพ็ญประโยชน์

เป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยูวกาชาดได้ปฏิบัติตนเพื่อสนองต่อ อุดมการณ์และวัตถุประสงค์ของยูวกาชาด มีความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี และมรดกของชาติ พร้อมทั้งจะอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นผู้ที่มีจิตสาธารณะ มีความเสียสละ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

7.2 กิจกรรมพิเศษ

7.2.1 สาระกักรรรมความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เป็นกิจกรรมเพื่อปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีแก่สมาชิกยูวกาชาดให้ตระหนัก ในความสำคัญและคุณค่าของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามระบอบ ประชาธิปไตยเป็นพื้นฐานของการสร้างความมั่นคงให้กับบุคคลในชาติ

7.2.2 สาระกักรรรมล่าม

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกภาษาโดยใช้ประสบการณ์ตรงที่จะช่วยให้สมาชิก ยูวกาชาดสามารถเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว การมีความรู้ด้านภาษา นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติในด้านต่าง ๆ แล้ว ภาษายังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีอีกด้วย

7.2.3 สาระกักรรรมสิทธิเด็ก

เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาให้สมาชิกยูวกาชาดเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า และจะเป็นผู้สืบทอดความเป็นชาติต่อไปในอนาคต สมาชิกยูวกาชาดในสถานภาพความเป็นเด็กจึงควร รับรู้เรื่องสิทธิเด็กในการได้รับความช่วยเหลือ ค้ำครองพื้นฐาน ประเพณี และค่านิยมทางวัฒนธรรม ของชาติพันธุ์

7.2.4 สารกิจกรรมกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

เป็นกิจกรรมเพื่อปกป้องคุ้มครองชีวิต และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในยามสงคราม หรือกรณีเกิดการขัดแย้งกันทางอาวุธ ซึ่งมีกำเนิดมาจากอนุสัญญาเจนีวา 4 ฉบับ และพิธีสารเพิ่มเติม

7.2.5 สารกิจกรรมนักคอมพิวเตอร์

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ในการสืบค้นข้อมูล และสื่อสาร เพื่อรับทราบความเคลื่อนไหวของกาชาด ยุวกาชาด รวมทั้งสาระอื่น ๆ ได้

7.2.6 สารกิจกรรมนักข่าว

เป็นกิจกรรมเพื่อการหาข่าว การทำข่าว และการนำเสนอข่าวอย่างถูกต้อง ตามกระบวนการเป็นพื้นฐานการคิด วิเคราะห์ สรุปเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณ

7.2.7 สารกิจกรรมนักประชาสัมพันธ์และสื่อสังคมออนไลน์

เป็นกิจกรรมเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันถูกต้อง ในเรื่องต่าง ๆ นำไปสู่ความเข้าใจอันดี และเกิดภาพพจน์ที่ดีในสังคมนั้น ๆ

7.2.8 สารกิจกรรมอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย

เป็นกิจกรรมเพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดสามารถใช้เครื่องมือ - อุปกรณ์ หรือประยุกต์ใช้เครื่องมือ - อุปกรณ์ในการบรรเทาสาธารณภัยและการบรรเทาทุกข์แก่ผู้ประสบภัย

7.2.9 สารกิจกรรมศิลปะการวาดภาพ

เป็นกิจกรรมเพื่อการวาดภาพที่ส่งเสริมความริเริ่มสร้างสรรค์ในงานศิลปะ

7.2.10 สารกิจกรรมงานประดิษฐ์

เป็นกิจกรรมเพื่อการนำเศษวัสดุมาประดิษฐ์เป็นสิ่งของเครื่องใช้ ของเล่นและของประดับตกแต่ง เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

7.2.11 สารกิจกรรมวิจิตรฝีมือ

เป็นกิจกรรมเพื่อสืบสาน เผยแพร่งานฝีมือแบบไทย และงานฝีมือ ประเภทต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย

7.2.12 สารกิจกรรมงานบ้าน

เป็นกิจกรรมเพื่อดูแลรักษากาชาดให้สะอาด จัดตกแต่งให้เป็นระเบียบ สวยงามทั้งภายในและบริเวณบ้าน ก่อให้เกิดสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี

7.2.13 สาระกิจกรรมงานผ้า

เป็นกิจกรรมเพื่อเลือกใช้ ดูแลรักษา และจัดเก็บเสื้อผ้าให้เหมาะสม สะอาด เป็นระเบียบ พร้อมใช้งาน เป็นการส่งเสริมสุขภาพอนามัยและเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี

7.2.14 สาระกิจกรรมการนวดเพื่อสุขภาพ

เป็นกิจกรรมการนวดแผนไทยเพื่อสุขภาพ และเป็นทางเลือกทางการแพทย์ ในการบำบัดรักษาอีกทางหนึ่งซึ่งเกิดจากภูมิปัญญาไทย ควรสืบสานและเผยแพร่ให้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

7.2.15 สาระกิจกรรมนักโภชนาการ

เป็นกิจกรรมเพื่อการเลือกซื้อ การปรุง การประกอบอาหารเป็นศิลปะ อย่างหนึ่งที่เป็นคุณสมบัติประจำตัวที่มีค่าและมีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

7.2.16 สาระกิจกรรมงานครัว

เป็นกิจกรรมเพื่อดูแลอุปกรณ์ เครื่องใช้ และครัวให้สะอาดเป็นระเบียบ สวยงาม สร้างเสริมคุณภาพชีวิต

7.2.17 สาระกิจกรรมการพัฒนาบุคลิกภาพ

เป็นกิจกรรมเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ สมาชิกยูวกาชาดสามารถ เสริมสร้างและพัฒนาส่วนที่บกพร่องให้ดีขึ้นได้โดยการปฏิบัติตนให้ถูกสุขลักษณะ ร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ เพื่อพัฒนาตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้ตามกาลเทศะ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นให้ตนเอง และเป็นสิ่งสำคัญอันนำไปสู่ความสำเร็จในการใช้ชีวิตจริง

7.2.18 สาระกิจกรรมการว่ายน้ำ

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีทักษะการว่ายน้ำเบื้องต้นที่ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นพื้นฐาน ที่ดีในการพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ และยังช่วยปกป้องชีวิตตนเองและช่วยเหลือผู้อื่นให้ปลอดภัย จากอุบัติเหตุทางน้ำได้

7.2.19 สาระกิจกรรมการช่วยคนตกน้ำ

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกฝนให้ผู้ที่จะให้ความช่วยเหลือคนตกน้ำ มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการว่ายน้ำและการช่วยคนตกน้ำอย่างถูกวิธี และมีความปลอดภัยทั้งผู้ให้ความช่วยเหลือและผู้รับการช่วยเหลือ

7.2.20 สาระกิจกรรมปลอดภัยวัยรุ่น

เป็นกิจกรรมเพื่อให้การดำเนินชีวิตที่ปลอดภัยมีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะเพศหญิงยูวกาชาดควรเรียนรู้และตระหนักถึงภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว และหาทางป้องกันได้อย่างเหมาะสม

7.2.21 สารกิจกรรมยูวากาชาดสีขาว

เป็นกิจกรรมเพื่อการปฏิบัติตนตามหลักศาสนา ที่สมาชิยูวากาชาดนับถือ โดยตั้งมั่นอยู่ในความดี เพื่อการมีชีวิตที่ราบรื่นและสงบสุข

7.2.22 สารกิจกรรมสมุนไพรไทย

เป็นกิจกรรมเพื่อให้รู้จักสมุนไพรไทย ซึ่งเป็นพืชที่มีคุณสมบัติในการรักษาโรคบางชนิด การมีความรู้เรื่องสมุนไพรและเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้รับทราบจะเป็นประโยชน์ในการลดค่าใช้จ่าย ค่ารักษาโรค

7.2.23 สารกิจกรรมรู้ทันป้องกันเอดส์

เป็นกิจกรรมเพื่อให้รู้จักโรคเอดส์ซึ่งเป็นอันตรายจนเสียชีวิตได้ การเรียนรู้เรื่องเอดส์จึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์ต่อตนเอง และควรเผยแพร่ต่อผู้อื่นอีกด้วย

7.2.24 สารกิจกรรมยูวากาชาดรักษสุขภาพ

เป็นกิจกรรมเพื่อการดูแลสุขภาพเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า เป็นการเรียนรู้ถึงคุณประโยชน์ โทษ การปรับปรุงแก้ไข และการป้องกันเกี่ยวกับเรื่องอาหาร อากาศ อนามัย อุบัติเหตุ และอบายมุข

7.2.25 สารกิจกรรมนักปฐมพยาบาล

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ปฐมพยาบาลผู้บาดเจ็บที่มีบาดแผลจากสาเหตุต่าง ๆ จะต้องมีความรู้ในเรื่องหลักการปฐมพยาบาล การประเมินอาการผู้บาดเจ็บ บาดแผล การห้ามเลือด และการใช้ผ้าพันแผลได้อย่างถูกต้องวิธี จึงจะสามารถช่วยเหลือผู้บาดเจ็บให้พ้นจากอันตรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7.2.26 สารกิจกรรมเคหพยาบาล

เป็นกิจกรรมเพื่อให้สมาชิยูวากาชาดมีความรู้ ความชำนาญด้านการพยาบาล เมื่อคนในครอบครัวมีอาการเจ็บป่วยต้องให้การรักษายาบาลในบ้านเป็นการให้ความอบอุ่นแก่ผู้ป่วย และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายอีกด้วย

7.2.27 สารกิจกรรมการบริหารจิต

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกอารมณ์และจิตใจซึ่งเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงคุณภาพชีวิต ช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมอารมณ์และจิตใจได้ มีความอดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ ได้ดี และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7.2.28 สาระกิจกรรมทักษะชีวิตครอบครัว

เป็นกิจกรรมเพื่อให้เข้าใจชีวิตครอบครัวตามพื้นฐานและสิ่งแวดล้อมของแต่ละครอบครัว ดังนั้น การเลือกใช้ทักษะชีวิตครอบครัวที่ถูกต้องและเหมาะสมจะทำให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข

7.2.29 สาระกิจกรรมมิตรสัมพันธ์

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีความผูกพัน ความรัก ประนีประนอมกับบุคคลทั่วไปฉันท์เพื่อน สามารถสร้างสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นได้ด้วยวิธีการเขียนจดหมายแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร สมุทภาพ ของที่ระลึก และการแสดงความเอื้ออาทรต่อกัน ฯลฯ

7.2.30 สาระกิจกรรมนักสะสม

เป็นกิจกรรมเพื่อให้รู้จักการรวบรวมสิ่งของต่าง ๆ ตามความสนใจ ให้การดูแลรักษา จัดเก็บอย่างเป็นระบบ เป็นการเสริมสร้างลักษณะนิสัยให้สมาชิกยูวกาชาดปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบแบบแผน มีกฎเกณฑ์ อันจะนำไปสู่การปรับตัวสำหรับการใช้ชีวิตเพื่ออยู่ในสังคมต่อไป

7.2.31 สาระกิจกรรมนักถ่ายภาพ

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ได้ศึกษา และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับเทคนิคการถ่ายภาพ วิธีเก็บรักษาภาพและกล้องถ่ายรูป

7.2.32 สาระกิจกรรมการบุกเบิก

เป็นกิจกรรมเพื่อให้สร้างแบบจำลอง หรือผลิตอุปกรณ์ สื่อต่าง ๆ ให้สมาชิกยูวกาชาดใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติกิจกรรม รู้จักการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

7.2.33 สาระกิจกรรมการผจญภัย

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกและส่งเสริมให้มีความเป็นผู้นำ กล้าตัดสินใจ มีเหตุผล รับฟังความคิดเห็นส่วนรวม โดยมีการเตรียมความพร้อมของร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง

7.2.34 สาระกิจกรรมมารยาทสังคม

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ศึกษา เรียนรู้มารยาทสังคม และปฏิบัติตนให้เข้ากับสังคมได้อย่างถูกต้อง

7.2.35 สาระกิจกรรมการเดินทางไกล

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกให้รู้วิธีการสังเกต ฝึกความอดทน สามัคคี เสียสละ รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า รวมทั้งภาวะในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

7.2.36 สาระกิจกรรมทักษะการเขียน

เป็นกิจกรรมเพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดได้ศึกษาและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการเขียนร้อยแก้วและร้อยกรองจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว สิ่งที่ชอบ สิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่ยากได้ สัตว์แสนรัก บุคคลที่น่าบูชา ฯลฯ

7.2.37 สาระกิจกรรมทักษะการพูด

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับลักษณะการพูดในโอกาสต่าง ๆ มารยาทในการพูด การเลือกเรื่องที่จะพูด การกำหนดขอบเขตที่ถูกต้อง รูปแบบการนำเสนอที่เข้าใจง่ายและน่าสนใจ

7.2.38 สาระกิจกรรมการอยู่ค่าย

เป็นกิจกรรมเพื่ออยู่ค่าย เป็นการส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาด ปฏิบัติตนตามระเบียบการอยู่ค่าย มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้สัญญาณมือ สัญญาณนกหวีด และการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่กำหนด

7.2.39 สาระกิจกรรมงานช่าง

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับใช้และรักษาเครื่องใช้ เครื่องมือช่าง เช่น ไขควง เลื่อย ขวาน มีด เป็นต้น เพื่อปฏิบัติงานซ่อมเครื่องใช้ในบ้านหรือตกแต่งบ้าน ทำให้สามารถพึ่งตนเองและช่วยเหลือผู้อื่นได้

7.2.40 สาระกิจกรรมงานไฟฟ้า

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญเรื่องไฟฟ้า ซึ่งเป็นประโยชน์ยิ่งในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

7.2.41 สาระกิจกรรมอารยธรรมไทย

เป็นกิจกรรมเพื่อศึกษาเรื่องวัฒนธรรมประเพณี ส่งเสริมให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจในท้องถิ่นและความเป็นไทย

7.2.42 สาระกิจกรรมจักรยาน

เป็นกิจกรรมเพื่อเรียนรู้วิธีการขี่จักรยานที่ถูกต้องตามกฎหมายจราจร ตลอดจนรู้จักการดูแลรักษาและซ่อมบำรุงซึ่งเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ขี่และชุมชน

7.2.43 สาระกิจกรรมการเล่นเกม

เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกปฏิบัติตามกฎกติกาของการเล่นเกมโดยเล่นเป็นรายบุคคลหรือเล่นเป็นทีม

7.2.44 สารกิจกรรมพี่เลี้ยงเด็ก

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีความรู้เรื่องการพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และความต้องการของเด็ก การประกอบอาหาร การประดิษฐ์ของเล่น การป้องกันโรค และอุบัติเหตุที่เกิดกับเด็ก การจัดสภาพแวดล้อมสำหรับเด็กที่เหมาะสมและปลอดภัยจนเกิดทักษะ และปฏิบัติภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7.2.45 สารกิจกรรมยุวกาชาดจราจร

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ปฏิบัติตนตามกฎหมายการจราจร ซึ่งช่วยลด อุบัติเหตุในการจราจร ทำให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

7.2.46 สารกิจกรรมมัคคุเทศก์

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีความรอบรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของ สถานที่ แหล่งท่องเที่ยว โบราณสถาน โบราณวัตถุ วิถีชีวิตของชุมชนในท้องถิ่น

7.2.47 สารกิจกรรมนักสำรวจ

เป็นกิจกรรมเพื่อสำรวจสภาพแวดล้อมในชุมชน เพื่อประโยชน์ในการ ติดต่อประสานงานแจ้งข่าวขอความช่วยเหลือและปรับปรุง แก้ไข และเพื่อพัฒนาชุมชน

7.2.48 สารกิจกรรมนักบำเพ็ญประโยชน์

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีทักษะในการจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ สามารถปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

7.2.49 สารกิจกรรมนักรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม

เป็นกิจกรรมเพื่อให้เห็นความสำคัญและมีแนวทางการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า ปลูกฝังจิตสำนึกให้ปฏิบัติตนและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งในโรงเรียนและชุมชน

7.2.50 สารกิจกรรมยุวกาชาดประชาธิปไตย

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ยึดมั่นในสถาบันหลักของชาติ ดำรงไว้ซึ่งระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีวิถีชีวิตแบบประชาธิปไตย

7.2.51 สารกิจกรรมยุวกาชาดคุณธรรม

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ยึดมั่นในสถาบันหลักของชาติ และมีคุณธรรม จริยธรรมประจำใจ

7.2.52 สาระกักรรรมยวกาชาดด้านภัยสิ่งเสพติด

เป็นกิจกรรมเพื่อให้ยึดมั่นในสถาบันหลักของชาติ และต้องร่วมใจกันด้านภัยสิ่งเสพติดและสิ่งชั่วร้ายต่าง ๆ

7.2.53 สาระกักรรรมการร้องเพลง

เป็นกิจกรรมเพื่อให้พัฒนากระบวนการทางความคิด สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่สมาชิกยุวกาชาด

7.2.54 สาระกักรรรมการบริจาคโลหิต

เป็นกิจกรรมเพื่อให้มีความตระหนักถึงความสำคัญ มีเจตคติที่ดี และมีส่วนร่วมในการบริจาคโลหิต

8. แนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาด เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ ในการพัฒนายุวกาชาดให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ครูผู้สอนควรพยายามคัดสรรกระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาด เพื่อช่วยให้สมาชิกยุวกาชาดเรียนรู้ผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่าง ๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้สมาชิกยุวกาชาดบรรลุตามเป้าหมาย

8.1 หลักการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาดเพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดมีความรู้ ความสามารถตามสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับสมาชิกยุวกาชาด กระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาด ต้องส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญด้านคุณธรรม จริยธรรม และมนุษยธรรม

8.2 กระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

การจัดกิจกรรมยุวกาชาดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการจัดกิจกรรมยุวกาชาดที่จำเป็นสำหรับสมาชิกยุวกาชาด อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการ

สร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจากกระบวนการปฏิบัติจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการฝึกฝน พัฒนา และช่วยให้สมาชิกยูวกาชาดเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ครูผู้นำจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ สำหรับเลือกกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8.3 การออกแบบกิจกรรมยูวกาชาด

ครูผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจถึงสาระการจัดกิจกรรมยูวกาชาด สมรรถนะสำคัญของสมาชิกยูวกาชาด คุณลักษณะอันพึงประสงค์และสาระการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับสมาชิกยูวกาชาด แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดกิจกรรมยูวกาชาด โดยเลือกใช้วิธีการและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้สมาชิกยูวกาชาดได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ และบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

8.4 สื่อและแหล่งเรียนรู้

สื่อและแหล่งเรียนรู้การจัดกิจกรรมยูวกาชาด เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สมาชิกยูวกาชาดเข้าถึงความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณลักษณะตามสาระของหลักสูตรกิจกรรมยูวกาชาดที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และเครือข่ายการเรียนรู้ต่าง ๆ ในท้องถิ่น โดยจัดหาให้เหมาะสมกับระดับพัฒนาการและเพียงพอ ทั้งนี้ ต้องสอดคล้องกับหลักสูตร จุดประสงค์และการออกแบบการจัดกิจกรรมยูวกาชาด การจัดประสบการณ์ให้สมาชิกยูวกาชาด เนื้อหามีความถูกต้องและทันสมัยไม่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ ไม่ขัดต่อศีลธรรม มีการใช้ภาษารูปแบบการนำเสนอที่เข้าใจง่ายและน่าสนใจ

8.5 การวัดและประเมินผลกิจกรรมยูวกาชาด

การวัดและประเมินผลกิจกรรมยูวกาชาด เป็นกระบวนการทดสอบความสามารถ และพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของสมาชิกยูวกาชาด ซึ่งนอกจากพิจารณาความรู้ตามทฤษฎีแล้วยังต้องพิจารณาความประพฤติ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมที่เน้นทักษะและการปฏิบัติต่าง ๆ ด้วยวิธีการที่หลากหลายและการประเมินตามสภาพจริง ซึ่งแบ่งการวัดและประเมินผลออกเป็น 2 ส่วน คือ

8.5.1 กิจกรรมหลัก เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อให้สมาชิกยูวกาชาดผ่านเกณฑ์การตัดสินเลื่อนชั้น หรือจบหลักสูตรโดยการเข้าร่วมกิจกรรมและผ่านการประเมินตามเกณฑ์

ที่สถานศึกษากำหนด มีการประเมินตลอดภาคเรียน/ปี โดยวิธีสังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม การซักถาม และการทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยกำหนดผลการประเมินเป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน”

ผ่าน หมายถึง สมาชิกยุวกาชาดมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมครบตามเกณฑ์ ปฏิบัติกิจกรรมและมีผลงาน/ชิ้นงาน/คุณลักษณะตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

ไม่ผ่าน หมายถึง สมาชิกยุวกาชาดมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมไม่ครบตามเกณฑ์ ไม่ผ่านปฏิบัติกิจกรรม หรือมีผลงาน/ชิ้นงาน/คุณลักษณะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

8.5.2 กิจกรรมพิเศษ เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อให้สมาชิกยุวกาชาด มีสิทธิประดับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษ (Badge) เมื่อสมาชิกยุวกาชาดผ่านเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การผ่านกิจกรรมพิเศษ ให้เป็นไปตามเกณฑ์แต่ละกิจกรรม ซึ่งกำหนดไว้ในคู่มือการจัดกิจกรรมยุวกาชาด กิจกรรมพิเศษ

9. แนวทางการวัดและประเมินผลกิจกรรมยุวกาชาด มีดังนี้

กิจกรรมหลัก เป็นการวัดและประเมินผลเพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดผ่านชั้นปี หรือจบหลักสูตร โดยการเข้าร่วมกิจกรรมและผ่านการประเมินตามเกณฑ์ที่สอดคล้องกับแนวทางการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา อาจแบ่งการประเมินออกเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนจัดกิจกรรม ระหว่างจัดกิจกรรม และหลังการจัดกิจกรรม เพื่อทราบผลการพัฒนาพฤติกรรมของสมาชิกยุวกาชาด ทั้งนี้ ให้วัดและประเมินผลตามจุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมยุวกาชาดเพื่อตัดสินผลการประเมิน

เกณฑ์การผ่านกิจกรรมหลัก มี 2 ข้อ คือ

1. เข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 หรือตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด
2. ผ่านจุดประสงค์สำคัญของแต่ละกิจกรรมของยุวกาชาด

กิจกรรมพิเศษ เป็นการวัดและประเมินผลความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถ ในกิจกรรมพิเศษนั้น ๆ เมื่อสมาชิกยุวกาชาดผ่านเกณฑ์ตามคู่มือการจัดกิจกรรมยุวกาชาด กิจกรรมพิเศษ มีสิทธิประดับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษนั้น ๆ ได้

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 ทบทวนหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาดและศึกษาแนวการจัดกิจกรรมยุวกาชาดจากใบความรู้
 - 2.3 มอบหมายงานแต่ละหน่วยเขียนกำหนดการสอนการจัดกิจกรรม 4 กิจกรรมหลักเพื่อนำเสนอในที่ประชุม
 - 2.4 ให้สมาชิกทุกคนทำบันทึกย่อจากการฟังการนำเสนอ
3. สรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. ศึกษาจากเอกสาร
 2. ศึกษาเป็นฐาน
 3. ศึกษาแบบกระห่อหรือศูนย์การเรียนรู้
 4. ศึกษาแบบตลาดนัด
 5. การมอบหมายงาน
- ฯลฯ

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
3. ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมยุวกาชาด

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
2. การทดสอบภาคทฤษฎี
3. การทดสอบภาคปฏิบัติ

การประชุมหน่วยและรายงาน

เวลา 1:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความสำคัญ รูปแบบ และแนวปฏิบัติของการประชุมหน่วยได้
2. อธิบายบทบาทของผู้ดำเนินการประชุมหน่วยได้
3. ดำเนินการประชุมหน่วยและรายงานผลการประชุมหน่วยได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความสำคัญของการประชุมหน่วย
2. รูปแบบของการประชุมหน่วย
3. แนวปฏิบัติในการประชุมหน่วย
4. บทบาทของผู้ดำเนินการประชุมหน่วยและสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุมหน่วย
5. การรายงานผลการประชุม

เนื้อหา

1. ความสำคัญของการประชุมหน่วย

การประชุม หมายถึง การที่กลุ่มบุคคลเข้ารวมกันเพื่อปรึกษาหารือ พบปะสังสรรค์ กันอย่างมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน และเกิดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องมีระเบียบ วิธีการ ในการประชุม วัน เวลา สถานที่ตามที่กำหนด

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้น สามารถสรุปองค์ประกอบของการประชุมที่สำคัญได้ ดังนี้

1. กลุ่มบุคคลหรือผู้เข้าร่วมประชุม
2. ภารกิจหรือกิจกรรมของกลุ่ม
3. จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการประชุม
4. รูปแบบระเบียบวิธีการประชุม
5. สถานที่ดำเนินการประชุม
6. กำหนดเวลาการประชุม

จากความหมายของการประชุม ทำให้เห็นถึงความสำคัญของการประชุมว่าเป็นส่วนสำคัญที่สร้างให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันได้ จากประเด็นดังกล่าวจึงสามารถสรุปความสำคัญของการประชุมเป็นข้อ ๆ ดังนี้

- 1.1 เป็นการแลกเปลี่ยน ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจซึ่งกันและกันในระหว่างสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุม
- 1.2 เป็นการแจ้งข่าวสารข้อมูลให้ทราบทั่วกัน
- 1.3 เป็นการร่วมกันกำหนดนโยบายตัดสินใจปัญหาและแก้ไขปัญหาในการดำเนินงาน
- 1.4 เป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นหมู่คณะ ซึ่งเป็นหลักการบริหารงานตามหลักประชาธิปไตย

- 1.5 เป็นการสร้างความเข้าใจร่วมกัน

2. รูปแบบของการประชุมหน่วย

2.1 การประชุมแลกเปลี่ยน หรือปรึกษาหารือความคิดเห็น (Conference) เป็นการประชุมของกลุ่มบุคคลที่มีจำนวนไม่เกิน 20 คน ซึ่งเป็นคณะทำงานหรือมีความสนใจในเรื่องเดียวกันที่ต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือปรึกษาหารือ

2.2 การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เป็นการประชุมเป็นกลุ่ม (ประมาณ 10 - 25 คน) จากผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้พัฒนาความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานให้ก้าวหน้าต่อจากผลของการฝึกปฏิบัติหรือการสร้างผลิตผลขึ้นมา รวมทั้งเพื่อแก้ปัญหาหรือขยายความรู้ด้วยการศึกษาวิจัย

2.3 การประชุมอภิปราย (Discussion) เป็นการประชุมที่เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกันอย่างอิสระกว้างขวาง การอภิปรายอาจจัดการอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่หรือแยกอภิปรายเป็นกลุ่มย่อย ๆ ก็ได้

การประชุมหน่วย

จากความหมายของการประชุม และเนื้อหา รูปแบบวิธีการในการดำเนินการประชุมต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้น พอจะสรุปความหมายของการประชุมหน่วยได้ว่า “การประชุมหน่วย เป็นการที่สมาชิกภายในหน่วยร่วมกันประชุมเพื่อปรึกษาหารือ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเทคนิคการประชุมใช้การประชุมแบบสัมมนา แบบอภิปรายกลุ่ม และแบบระดมความคิดเห็นผสมผสานควบคู่กันไป”

ลักษณะและเทคนิคการประชุมหน่วย

ลักษณะที่เหมาะสมที่นำมาใช้ในการประชุมหน่วยโดยทั่วไป แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ

1. การเสนอเรื่อง เป็นลักษณะของการประชุมที่มีวิธีการสื่อสารทางเดียว ที่ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ให้และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รับ เช่น ประธานในที่ประชุมเป็นผู้แจ้งข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมา แก่สมาชิกผู้เข้ารับการประชุมให้ทราบ

2. การอภิปราย เป็นลักษณะของการประชุมที่เป็นวิธีการสื่อสาร 2 ทาง ซึ่งสมาชิก ที่เข้าร่วมประชุมทุกคนได้มีโอกาสเป็นทั้งผู้ให้ความคิดเห็นและเป็นผู้รับความคิดเห็น โดยที่ประธาน ในการประชุมจะปฏิบัติหน้าที่เป็นสื่อกลางในการอภิปราย ซึ่งการอภิปรายนั้นอาจจะเสร็จสิ้นลง ด้วยการลงมติหรือไม่ลงมติที่ประชุมก็ได้ แล้วแต่กรณี

ในการประชุมหน่วยโดยทั่วไปนิยมนำวิธีการทั้ง 2 ลักษณะ ไปใช้ผสมผสานกัน โดยมีเทคนิคในการประชุมแบบต่าง ๆ ได้แก่

การประชุมแบบสัมมนา (Seminar) ได้แก่ การที่หน่วยได้รับมอบหมายหัวข้อเรื่อง ในการประชุมโดยสมาชิกในที่ประชุมร่วมกันอภิปรายอย่างกว้างขวาง ภายใต้การแนะนำของวิทยากร ประจำหน่วย การอภิปรายจะจบลงด้วยการที่ผู้นำการอภิปราย หรือหัวหน้าหน่วย หรือประธาน การประชุมเป็นผู้สรุปผล และนำเสนอผลการประชุมต่อกลุ่มใหญ่

การประชุมแบบอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) เป็นเทคนิคที่ใช้การอภิปราย เป็นหลักซึ่งเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง และใช้ร่วมกับวิธีการอื่น ประธานในการประชุม อภิปราย จะต้องมีทักษะในการดำเนินการอภิปรายเป็นอย่างดี และมีความสามารถในการกระตุ้นให้สมาชิก ผู้เข้าร่วมประชุม ได้มีโอกาสอภิปรายได้อย่างทั่วถึง การอภิปรายอาจแบ่งออกเป็นหน่วยย่อย โดยแต่ละหน่วยจะมีการเลือกประธานและเลขานุการของหน่วยเอง เพื่อดำเนินการอภิปราย จนกระทั่งมีการสรุปผลการอภิปราย เป็นมติของหน่วยและนำเสนอต่อที่ประชุมรวม

การประชุมแบบระดมความคิด (Brain Storming) เป็นเทคนิคการประชุมที่นิยม นำมาใช้ในหัวข้อการประชุมที่มีลักษณะเป็นการแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาหรือหาแนวทางปฏิบัติ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นวิธีการที่สมาชิกภายในหน่วยแสดงความคิดเห็นอย่างมีเสรีและทั่วถึง ทุกคนจะได้รับโอกาสในการแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเสรี โดยยังไม่มีประเมินคุณค่า ของความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นขั้นที่ต้องการความคิด เมื่อได้ความคิดมาก พอสมควรแล้ว ที่ประชุมก็จะร่วมวิเคราะห์ อภิปราย และประเมินผลค่าของความคิดเห็นเหล่านั้น โดยการรวมความคิดที่เป็นไปในแนวทางเดียวกันไว้ด้วย ความคิดบางข้อไม่สมบูรณ์ก็แต่งเติมให้สมบูรณ์ บางความคิดที่ไม่เหมาะสมก็ตัดทิ้ง แล้วนำความคิดที่ได้มาเรียงลำดับความสำคัญ ก็จะได้ความคิด

จำนวนหนึ่ง ซึ่งมีคุณภาพเพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติและแก้ไขปัญหาต่อไป ปัญหาที่พบอยู่เสมอในการใช้เทคนิคนี้คือการที่สมาชิกในการประชุมบางคนยังยึดติดผูกพันกับความคิดของตนเองมากเกินไป ทำให้หาข้อยุติร่วมกันได้ยาก

3. แนวปฏิบัติในการประชุมหน่วย

3.1 การดำเนินงาน ในการจัดดำเนินงานประชุมหน่วยและรายงานควรจัดให้มี

3.1.1 ประธานรับรายงานผลการประชุมหน่วยของแต่ละหน่วยสี่ และสรุปผลการประชุมของหน่วยสี่

3.1.2 วิทยากรเป็นที่ปรึกษาประจำหน่วย

3.1.3 ผู้ที่ได้รับมอบหมายรายงานผลการประชุมหน่วยต่อประธาน ผู้รับรายงาน คณะวิทยากรและที่ประชุมใหญ่

3.1.4 เลขานุการจัดส่งผลสรุปบันทึกรายงานการประชุมต่อประธาน ที่ประชุมใหญ่ ผู้รับรายงาน

3.2 วิธีการประชุมหน่วย

3.2.1 จัดให้มีวิทยากร หรือผู้นำกลุ่ม หรือรองผู้นำกลุ่ม เป็นที่ปรึกษาคอยแนะนำให้ความช่วยเหลือ

3.2.2 ประธานดำเนินการประชุมตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้วิธีการประชุมแบบผสมผสาน ระหว่างวิธีอภิปรายกลุ่ม สัมมนา และระดมความคิด เวลาในการประชุมประมาณ 30 นาที

3.2.3 ประธานสรุปลงมติ เลขานุการของที่ประชุมทำหน้าที่จัดบันทึกการประชุมและทำบันทึกการประชุม เพื่อยกรายงานผลการประชุมแก่ประธานผู้รับรายงาน และที่ประชุมใหญ่

3.2.4 ในการรายงานการประชุมนี้จะให้ประธาน รองประธาน หรือเลขานุการ หรือสมาชิกคนใดในหน่วยของตนเป็นผู้รายงานก็ได้

3.2.5 เมื่อทุกหน่วยรายงานผลการประชุมหน่วยให้ที่ประชุมใหญ่รับทราบแล้ว ประธานสรุปผลการรายงาน

หมายเหตุ : ในกรณีที่ประชุมหัวหน้าหน่วย หรือเป็นการประชุมครั้งแรก ควรให้สมาชิกแต่ละคนแนะนำตัวและเลือกประธาน รองประธาน พร้อมเลขานุการ การประชุมด้วย

4. บทบาทของผู้ดำเนินการประชุมหน่วยและสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุมหน่วย

ในการประชุมแต่ละครั้งองค์ประกอบที่สำคัญของการประชุมจะประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ประธานที่ประชุม เลขานุการการประชุม และสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

บทบาทของประธานในการดำเนินการประชุม

1. วางตนเป็นผู้นำที่ดี
2. มีความรวดเร็วในการวินิจฉัยและตัดสินใจ
3. มีความชัดเจนในการแสดงความคิดเห็นและตรงไปตรงมา
4. รู้จักผ่อนหนักเบาและมีความอดทน
5. มีความเป็นกลาง
6. มีความสามารถในการตีความหมายและสรุปคำพูดของผู้อภิปราย
7. ชี้แจงการประชุมให้เป็นไปตามระเบียบวาระ
8. พยายามกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนแสดงความคิดเห็น
9. ลดความตึงเครียดและสร้างบรรยากาศในการประชุม
10. ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุม โดยใช้เทคนิควิธีการ

ที่เหมาะสม

บทบาทของเลขานุการการประชุม

1. ดูแลการบันทึกหรือบันทึกผลของการประชุม
2. เป็นผู้ช่วยเหลือประธานในด้านต่าง ๆ เช่น นับคะแนนเตรียมการนำเสนอ เป็นต้น
3. ซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ หรือขอความเห็นของที่ประชุม เพื่อให้การจดบันทึก

การประชุมถูกต้อง

4. สรุปมติของที่ประชุมและยืนยันผลสรุปกับสมาชิกผู้ร่วมประชุม

บทบาทของสมาชิกผู้เข้าประชุม

1. ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ และมารยาทที่ดีของการประชุม
2. ให้ข้อมูลและความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการประชุม
3. มีความรัดกุมและชัดเจนในการแสดงความคิดเห็น
4. สนับสนุนสมาชิกคนอื่นที่มีความคิดเห็นตรงกัน

5. ให้คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม
6. นับถือเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น
7. สร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในที่ประชุม
8. ไม่วิพากษ์วิจารณ์สมาชิกผู้ร่วมประชุมจนเกิดความเสียหาย
9. ยอมรับมติของที่ประชุมด้วยดี

5. การรายงานผลการประชุม

1. ให้ส่งตัวแทนออกไปรายงาน โดยให้ทำความเคารพประธานที่ประชุมใหญ่ก่อน แล้วจึงแนะนำประธาน รองประธาน และเลขานุการของหน่วยตนเอง ขณะที่แนะนำตัวนั้นให้สมาชิกทุกคนปรบมือเพื่อให้สมาชิกทุกคนได้มีโอกาสรู้จัก
2. เมื่อตัวแทนรายงานจบแล้ว ให้ทำความเคารพประธานอีกครั้งหนึ่ง จึงกลับเข้าที่

ตัวอย่างแบบรายงานการประชุม

รายงานการประชุม.....

วัน.....

สถานที่.....

เริ่มประชุมเวลา

ผู้มาประชุม

1.

2.

ผู้ไม่มาประชุม

1.

2.

ผู้เข้าร่วมประชุม

1.

2.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุม (กรณีที่เป็นการประชุมต่อเนื่องให้มีการรับรอง
รายงานการประชุมในระเบียบวาระนี้ หากเป็นการประชุมครั้งแรก ไม่ต้องมีวาระการรับรองรายงาน
การประชุม)

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่องจากการประชุมครั้งที่แล้ว (ถ้ามี)

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องเพื่อทราบ

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องเพื่อพิจารณา

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 6 เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

.....
.....

เลิกประชุมเวลา

..... ผู้จัดบันทึกการประชุม
..... ผู้ตรวจรายงานการประชุม

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน “ความสำคัญของการประชุม”
 - 2.2 บรรยายเรื่องการประชุมหน่วย
 - 2.3 มอบให้แต่ละหน่วยสีประชุมหน่วย ตามใบงานที่กำหนด โดยมีวิทยากรประจำหน่วยสี สังเกตขั้นตอน วิธีการประชุม
 - 2.4 ให้แต่ละหน่วยสีสรุป
3. สรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
2. สาธิต
3. บทบาทสมมติ
4. ฝึกปฏิบัติ

สื่อและนวัตกรรม

1. ใบความรู้
2. ใบงาน
3. แผนภูมิ ตัวอย่างรูปแบบการประชุม
4. วีดิทัศน์

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตการปฏิบัติกิจกรรม
2. ผลงานการรายงานผลการประชุมหน่วย

หลักการเขียนโครงการยุทธศาสตร์

เวลา 1 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกองค์ประกอบของการเขียนโครงการได้
2. เขียนโครงการยุทธศาสตร์ได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายและความสำคัญ
2. องค์ประกอบของโครงการ
3. หลักการเขียนโครงการยุทธศาสตร์

เนื้อหา

1. ความหมายและความสำคัญ

โครงการ หมายถึง กระบวนการทำงานที่ประกอบไปด้วยกิจกรรมหลาย ๆ กิจกรรม ซึ่งมีการทำโครงการเป็นไปตามลำดับ การทำงานจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ยกตัวอย่างเช่น การผลิตสินค้าหรือทำงานบริการ จะมีการกำหนดระยะเวลาและงบประมาณที่จำกัด ในการดำเนินงาน โครงการจะต้องมีผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อโครงการ มีหน้าที่ทำการบริหารงาน กิจกรรมต่าง ๆ ให้เป็นไปตามแผนงาน เหมาะสมกับเวลา และงบประมาณที่ตั้งไว้

การวางโครงการเป็นส่วนปลีกย่อยจากการวางแผน เมื่อมีการวางแผนงานใดขึ้นมาแล้วจะมีโครงการตามออกมาภายหลัง เช่น ในแผนการพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ เพื่อที่จะฟื้นฟูเศรษฐกิจของชาติให้ดีขึ้น รัฐบาลก็ได้วางโครงการพัฒนาการเกษตรกรรมโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมโครงการพัฒนาการศึกษา เป็นต้น ในวิชายุทธศาสตร์ก็เช่นเดียวกัน กลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุทธศาสตร์มีแผนงานสำหรับการจัดการอบรมผู้อำนวยการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุทธศาสตร์ ผู้ให้การอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุทธศาสตร์ ผู้บริหารงานยุทธศาสตร์ และผู้นำยุทธศาสตร์ จึงได้กำหนดโครงการอบรมไว้เป็นขั้น ๆ

ในโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน เมื่อโรงเรียนมีแผนงานจัดกิจกรรมยุทธศาสตร์ขึ้น ก็จำเป็นต้องวางโครงการย่อย ๆ เช่น โครงการบำเพ็ญประโยชน์ในโรงเรียน โครงการพัฒนาสุขศึกษาในโรงเรียนและโครงการหาเงินช่วยเหลือสมาชิกที่ขาดแคลน เป็นต้น การวางโครงการอาจวางกันเป็นโครงการระยะยาว (Long term Project) โครงการระยะปานกลาง (Intermediate term Project) หรือโครงการระยะสั้น (Short term Project) ก็ได้ แล้วแต่ประเภทของกิจกรรมที่จะจัดทำ

2. องค์ประกอบของโครงการ

- 2.1 ชื่อโครงการ
- 2.2 หลักการและเหตุผล
- 2.3 วัตถุประสงค์
- 2.4 เป้าหมาย
 - 2.4.1 เชิงปริมาณ
 - 2.4.2 เชิงคุณภาพ
- 2.5 วิธีดำเนินการ
- 2.6 ระยะเวลาและสถานที่
- 2.7 งบประมาณ
- 2.8 ผู้รับผิดชอบโครงการ
- 2.9 การประเมินผล
- 2.10 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

3. หลักการเขียนโครงการยุทธศาสตร์

3.1 ชื่อโครงการ

การกำหนดชื่อโครงการมี 2 ลักษณะ

3.1.1 กำหนดชื่อโครงการตามชื่อตำแหน่งหรือฐานะของผู้เข้าร่วมโครงการ เช่น โครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุทธศาสตร์ หลักสูตรผู้นำยุทธศาสตร์ โครงการฝึกอบรมสมาชิกยุทธศาสตร์ หลักสูตรหัวหน้าหน่วยยุทธศาสตร์ เป็นต้น

3.1.2 กำหนดชื่อโครงการตามหัวข้อวิชาหลักที่จัดกิจกรรม เช่น โครงการบำเพ็ญประโยชน์ โครงการเดินทางไกล โครงการอยู่ค่ายพักแรม เป็นต้น

3.2 หลักการและเหตุผล

เป็นการเขียนบรรยายถึงความจำเป็นในการทำโครงการ เพื่อบ่งบอกที่มาและความสำคัญของโครงการนั้น

3.3 วัตถุประสงค์

เป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับรู้ทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ ทักษะและเจตคติ วัตถุประสงค์ของโครงการควรเขียนเป็นข้อ ๆ

3.4 เป้าหมาย

เป็นผลผลิตที่ต้องการได้รับจากโครงการนั้น ๆ ทั้งปริมาณและคุณภาพ

3.5 วิธีดำเนินงาน

เป็นการระบุขั้นตอนการดำเนินงานเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนจบโครงการ

3.6 ระยะเวลาและสถานที่

เป็นการระบุว่าในการดำเนินการนั้น จะเริ่มตั้งแต่วันที่ใดถึงวันที่ใด รวมเป็นกี่วัน และสถานที่ที่จะดำเนินการ ซึ่งควรจะระบุชื่อสถานที่และที่ตั้งไว้ชัดเจน เช่น ในระหว่างวันที่ 10 - 15 มกราคม 2548 รวม 5 คืน 6 วัน ณ ศูนย์พัฒนาบุคลากรทางการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจกรรมเยาวชน “กฐิน กุญยกานนท์” อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

3.7 งบประมาณ

เป็นการระบุจำนวนเงิน แหล่งที่มา และรายละเอียดการใช้งบประมาณตามหมวดค่าใช้จ่าย

3.8 ผู้รับผิดชอบ

เป็นการระบุหน่วยงานหรือชื่อผู้รับผิดชอบโครงการ

3.9 การประเมินผล

เป็นการระบุวิธีการประเมินผล

3.10 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นผลสำเร็จที่คาดว่าจะได้รับหลังโครงการเสร็จสิ้นลงแล้ว ซึ่งต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด

วิธีการนำเสนอ

1. แঙ্গจุดประสงค์

2. การนำเสนอ

2.1 นำเข้าสู่บทเรียน

2.2 อธิบายโครงการตัวอย่างตามหัวข้อหลักทั้ง 10 องค์ประกอบ

2.3 มอบหมายให้แต่ละหน่วยสีเขียวเขียนโครงการที่ปฏิบัติเป็นประจำ และนำเสนอ

ที่ประชุม

2.3.1 การบำเพ็ญประโยชน์ในโรงเรียน/ชุมชน

2.3.2 การอยู่ค่ายพักแรม

2.3.3 การอยู่ค่ายกลางวัน

2.3.4 การสอบวิชาพิเศษ

2.3.5 โครงการอื่น ๆ ที่ส่งเสริมกิจกรรมยุวกาชาด

3. การสรุป

3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น

3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย

2. ฝึกเขียนโครงการยุวกาชาดตามหัวข้อที่กำหนด

สื่อและนวัตกรรม

1. ตัวอย่างโครงการ

2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

3. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต

2. การนำเสนอผลงาน

การแสดงรอบกองไฟ (วิชาการ)

เวลา 1.00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความเป็นมาของการแสดงรอบกองไฟได้
2. อธิบายขั้นตอนการแสดงรอบกองไฟได้
3. จัดการแสดงรอบกองไฟได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความเป็นมาของการแสดงรอบกองไฟ
2. การเตรียมการ
3. ขั้นตอนการแสดงรอบกองไฟ
4. แนวปฏิบัติในการแสดงรอบกองไฟ

เนื้อหา

1. ความเป็นมาของการแสดงรอบกองไฟ

ในสมัยก่อนบรรดาพ่อค้าได้นำกองคาราวานขนสินค้าขายจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง ในเวลากลางคืนจะหยุดพักและจุดกองไฟ และนั่งล้อมวงรอบกองไฟเพื่อคลายความหนาว ป้องกันขโมย สัตว์ร้าย และมีการร้องรำทำเพลง เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ ชาวอินเดียแดงมีประเพณีก่อกองไฟ กระทำพิธีบวงสรวงผีนางไม้ มีการเล่นรอบกองไฟเพื่อความสนุกสนาน ต่อมาได้มีการแสดงรอบกองไฟในกิจการลูกเสือซึ่ง ลอร์ด เบเดน โพเอลล์ เป็นผู้ริเริ่มนำมาใช้ในการพาลูกเสือรุ่นแรกของโลกไปอยู่ค่ายพักแรมที่เกาะบราวน์ซีประเทศอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. 2450 การแสดงรอบกองไฟเป็นส่วนหนึ่งของ “การชุมนุมรอบกองไฟ” ซึ่งมีการฝึกอบรมโดยให้ลูกเสือมาประชุมพร้อมกันในตอนกลางคืน และในเวลาเดียวกันมีการแสดงรอบกองไฟด้วย

สำหรับกิจกรรมยุวกาชาดได้จัดให้มีการแสดงรอบกองไฟขึ้นในคืนสุดท้ายของการอยู่ค่ายพักแรม เป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2506 ในการอบรมผู้นำยุวกาชาดให้แก่ครูผู้สอนวิชายุวกาชาดที่ค่ายลูกเสือวชิราวุธ อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยภูมิ

2. การเตรียมการ

2.1 สถานที่ ควรเลือกสถานที่กลางแจ้งมีบริเวณกว้างขวางพอกับจำนวนคน และไม่ห่างไกลจากที่พักแรมเกินไป กรณีฝนตกหรือมีเหตุพิเศษ จะจัดภายในอาคารและใช้กองไฟเทียม

2.2 กองไฟ ใช้พื้นที่หาได้จากบริเวณค่ายพักแรม การก่อกองไฟมี 3 แบบ คือ

2.2.1 แบบกระโจม ไฟแรงดี แต่สิ้นเปลืองเชื้อเพลิง

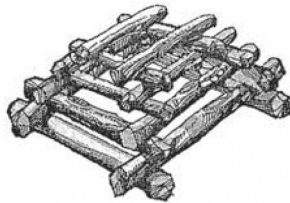
2.2.2 แบบพีระมิดหรือแบบคอกหมู แสงสว่างน้อย แต่อยู่ได้นาน

2.2.3 แบบผสม นำทั้งสองแบบมารวมกัน เหมาะสำหรับการแสดงใช้เวลานาน

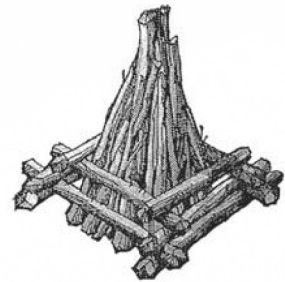
ตามปกติหน่วยบริการทำหน้าที่เลี้ยงไฟให้ติดอยู่ตลอดเวลา ถ้าไฟลุกมากใช้น้ำพรมรอบ ๆ ไม่สาดน้ำไปที่ไฟ วิธีดับไฟ ให้กระจายกองฟืนออกแล้วค่อย ๆ พรมน้ำ

แบบกระโจม

แบบพีระมิดหรือแบบคอกหมู

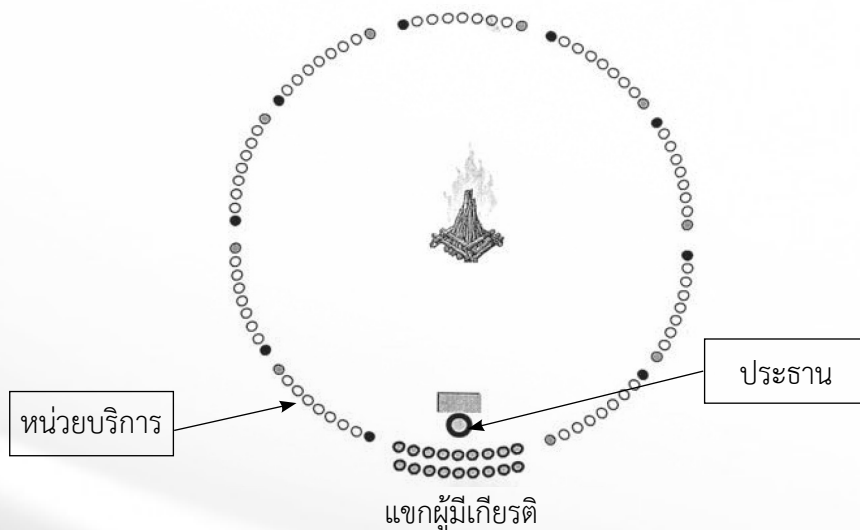
แบบผสม

การก่อกองไฟที่ถูกต้อง ควรจะจัดให้ไฟมอดพอดีกับเวลาเลิกแสดง ในการนี้จะต้องเตรียมฟืน และน้ำสำรองไว้

2.3 การจัดที่นั่งของผู้แสดง จัดเป็นรูปวงกลมให้กองไฟอยู่ตรงกลาง ผู้แสดงนั่งเรียงกันเป็นหน่วย ๆ ในพื้นที่ที่กำหนดให้หน่วยบริการอยู่ทางด้านซ้ายมือของประธาน ที่นั่งประธานและแขกพิเศษจัดต่างหากไม่รวมกับหน่วยหนึ่งหน่วยใด และต้องดูทิศทางลมอย่าให้ควันไปรบกวนประธาน

การจัดที่นั่งการแสดงรอบกองไฟ

2.4 ประธานและผู้ติดตาม คณะผู้ให้การอบรมจะต้องปรึกษาหารือกันก่อนว่าจะเชิญใครเป็นประธานและผู้ติดตาม

2.5 พิธีกร จัดเตรียมรายละเอียดสำหรับการแสดง กำกับ ควบคุม ดูแลรายการแสดงและเวลาให้เป็นไปตามจุดประสงค์ (ต้นรายการควรใช้เพลงปลุกใจ ตอนกลางใช้เพลงรื่นเริง หรือเพลงร่าวก ตอนท้ายรายการควรเป็นจังหวะช้า ๆ เพลงที่มีคติ เพลงลา หรือเพลงอวยพร พิธีกรแต่งเครื่องแบบ ผู้บังคับบัญชา युवाकाชาดแบบที่ 1 พร้อมทั้งประดับเครื่องหมาย युवाकाชาด และควรเป็นผู้มีอารมณ์สนุกสนานมีประสบการณ์ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้)

3. ขั้นตอนการแสดงรอบกองไฟ

การแสดงรอบกองไฟของ युवाकाชาดให้ปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ผู้เข้ารับการอบรมนั่งประจำที่ พิธีกรแจ้งให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทราบว่าผู้ใดเป็นประธานและผู้ติดตาม นัดหมาย ชักซ้อมขั้นตอนพิธีการ

3.2 การจุดไฟ เมื่อได้เวลาอันสมควร พิธีกรสั่งให้หน่วยบริการจุดไฟ ทุกคนยืนบริเวณที่ได้รับมอบหมายเชิญประธาน เมื่อประธานเข้ามาในบริเวณการแสดงรอบกองไฟ พิธีกรสั่ง “ทั้งหมด - ตรง”

3.3 ประธานกล่าวเปิด ประธานเดินเข้าไปใกล้กองไฟพอประมาณ เพื่อเตรียมกล่าวเปิดการแสดงรอบกองไฟ ส่วนผู้ติดตามไปยืนประจำที่ที่จัดไว้ ประธานยกแขนขวาเหยียดตรงไปข้างหน้าสูงเหนือไหล่ประมาณ 45 องศา คอว่าฝ่ามือ นิ้วทั้งห้าเรียงชิดติดกัน ประธานกล่าวเปิดการแสดงรอบกองไฟ เมื่อกล่าวจบทุกคนร้อง “ฟู” ทุกครั้งที่เปล่งเสียงร้อง ไหล่ยกมือทั้งสองขึ้นในลักษณะหงายฝ่ามือ ทำลักษณะเดียวกันนี้ 3 ครั้ง ต่อจากนั้นทุกคนร้องเพลง “รอบกองไฟ” พร้อมกับปรบมือตามจังหวะเพลง 1 จบครั้ง เพลงจะจบตรงกับคำร้องว่า “เธอกับฉันนั้นมาเล่นรอบกองไฟ” เมื่อร้องเพลงรอบกองไฟจบแล้ว ประธานเดินกลับมานั่ง ทุกคนนั่งลง

3.4 แห่พวงมาลัยและพุ่มสลาก หน่วยบริการเตรียมแห่พวงมาลัยและพุ่มสลาก โดยให้หน่วยบริการทุกคนมาเข้าแถวตอน 2 แถว ด้านซ้ายหรือด้านขวาของประธาน จัดให้มีหน่วยบริการ 2 คน คนที่ 1 ถือพวงมาลัย อยู่ด้านหน้า คนที่ 2 ซึ่งถือพุ่มสลาก และตามด้วยหน่วยบริการที่เหลือ ซึ่งเข้าแถวตอน 2 แถว รออยู่แล้ว (อาจเชิญผู้เข้ารับการฝึกอบรมจากหน่วยอื่นมาร่วมได้ตามความเหมาะสม)

เมื่อจัดแถวเรียบร้อยแล้ว พิธีกรหรือผู้แทนหน่วยบริการนำโห่ 3 ครั้ง ทุกคนรับ “ฮิ้ว” และแห่พวงมาลัยเวียนไปทางขวามือ 3 รอบ (พิธีกรนำร้องเพลงประกอบ) ครบ 3 รอบแล้วให้หน่วยบริการมาเข้าแถวหน้ากระดานตรงหน้าประธาน ห่างจากประธานประมาณ 3 ก้าว นอกนั้นกลับมานั่งที่เดิม หน่วยบริการมอบพวงมาลัยและพุ่มสลากแก่ประธาน เมื่อเสร็จสิ้น หัวหน้าหน่วยบริการสั่ง “หน่วยสี.....ตรง ขวา - หัน” ถ้าหน่วยบริการมีมากกว่า 1 หน่วย สั่ง “ทั้งหมดตรง - ขวาทัน” ทุกคนปรบมือ แล้วกลับมานั่งที่เดิม

3.5 พิธีกรดำเนินรายการแสดง โดยสลับรายการการแสดงกับกิจกรรมนันทนาการตามสมควร (หน่วยบริการเริ่มแจกเทียนให้คนละ 1 เล่ม ควรเตรียมแจกเทียนเมื่อหน่วยสุดท้ายเริ่มการแสดง และจัดเตรียมเทียนสำหรับประธาน ผู้ติดตาม และพิธีกรด้วย)

3.6 พิธีปิด

3.6.1 ประธานกล่าวปิด เมื่อทุกหน่วยทำการแสดงครบแล้ว พิธีกรเชิญประธานกล่าวปิดการแสดงรอบกองไฟ จบแล้วพิธีกรสั่ง **“ทั้งหมด - ตรง”** ให้ทุกคนยืนตรงเคารพประธาน

3.6.2 การจุดเทียน พิธีกรให้ทุกคนยืนเป็นวงกลมไหลเวียนกัน เว้นที่ตรงข้ามกับประธานไว้ให้พิธีกร จากนั้นพิธีกรเริ่มจุดเทียนให้ประธานเป็นคนแรก ขณะเดียวกันทุกคนร่วมกันร้องเพลง **“ดวงเดือนยวกาชาติ”** เมื่อพิธีกรจุดเทียนให้ประธานเสร็จแล้ว ให้ไปเข้าแถวอยู่ตรงข้ามกับประธานที่เว้นไว้

3.6.3 การต่อเทียน ประธานต่อเทียนให้ผู้ยืนถัดไปทางด้านซ้ายและด้านขวาต่อกันไปทีละคน จนไปบรรจบที่พิธีกรที่อยู่ตรงข้ามกับประธาน พิธีกรนำชูเทียนขึ้น - ลง เหนือศีรษะ 3 ครั้ง ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนปฏิบัติพร้อมกับพิธีกร จนครบ 3 ครั้ง (การชูเทียนให้ใช้ 2 มือจับเทียน)

3.6.4 การดับเทียน พิธีกรเริ่มดับเทียนเป็นคนแรก โดยใช้มือปิดเปลวเทียน จากนั้นคนที่ยืนต่อจากพิธีกรทางด้านซ้ายและด้านขวาเริ่มดับเทียนต่อกันไปทีละคน จนไปบรรจบที่ประธาน ให้ประธานถือเทียนไว้จนกว่าเพลงจะจบลงจึงดับเทียนเป็นคนสุดท้าย

การจุดเทียนจะมีหรือไม่ก็ได้ให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้อำนวยการฝึกอบรม ต่อจากนั้นพิธีกรให้ทุกคนจับมือต่อกัน โดยไขว้แขนขวาทับแขนซ้าย แล้วร่วมกันร้องเพลง **“สามัคคีชุมนุม”** 1 จบแล้วอัมทำนอง 2 ท่อนเพลง ขณะร้องเพลงให้โยกตัวไปทางขวาและซ้ายสลับกันไปจนจบเพลง โดยโยกไปทางขวาก่อน

3.6.5 การสวดมนต์ เมื่อร้องเพลงสามัคคีชุมนุมจบ ทุกคนปล่อยมือ ยืนอยู่ที่เดิม พิธีกรสั่ง **“เตรียมสวดมนต์”** ทุกคนประนมมือ ผู้แทนหน่วยบริการนำสวดมนต์ คำนมัสการพระรัตนตรัย คำนมัสการพระพุทธเจ้า บทสรรเสริญพระพุทธรูป พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และบทพาหุง โดยไม่ต้องกล่าวบทแผ่เมตตา ให้ผู้แทนหน่วยบริการนำวรรคแรก และสมาชิกยวกาชาติสวดมนต์ในวรรคต่อไปพร้อมกัน กรณีมีผู้นับถือศาสนาอื่น ให้ผู้ดำเนินกิจกรรมพิจารณาตามความเหมาะสม

3.6.6 การร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี มีข้อคำนึงว่า ถ้าจัดการแสดงรอบกองไฟในสนาม พิธีกรสั่งให้ทุกคนหันหน้าไปทางพระบรมมหาราชวัง กรุงเทพมหานคร หรือสถานที่ที่ทรงแปรรพระราชฐาน หากจัดการแสดงรอบกองไฟในสถานที่ที่มีพระบรมฉายาลักษณ์ ให้พิธีกรสั่งให้หันหน้าไปทางพระบรมฉายาลักษณ์ แล้วสั่งว่า **“ทั้งหมด - ตรง”** ผู้แทนหน่วยบริการนำร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี เมื่อร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีจบ ทุกคนทำความเคารพโดยการโค้งคำนับ

3.6.7 การนัดหมาย พิธีกรชี้แจง นัดหมายและแยกย้ายกันกลับที่พัก หน่วยบริการทำความสะอาดสถานที่ให้เรียบร้อย

4. แนวปฏิบัติในการแสดงรอบกองไฟ

4.1 การแสดงรอบกองไฟ ให้แสดงเป็นหน่วย ๆ ละไม่เกิน 10 นาที ถ้าแสดงเกิน 10 นาที ให้พิธีกรเตือนหมดเวลา ให้ทุกคนในหน่วยได้มีส่วนร่วมแสดง โดยปกติควรส่งเรื่องที่แสดงให้พิธีกรทราบ ไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง ก่อนพิธีเปิดการแสดงรอบกองไฟ เพื่อให้พิธีกรดำเนินการจัดรายการแสดงให้เหมาะสม

4.2 เรื่องที่ควรแสดง ควรเป็นเรื่องสนุกสนาน วรรณคดี ประวัติศาสตร์ แสดงความสามัคคี การบำเพ็ญประโยชน์ การทบทวนเกี่ยวกับวิชาที่เรียนมาแล้ว และขนบธรรมเนียมประเพณี

4.3 เรื่องที่ไม่ควรแสดง ได้แก่ เรื่องลามกอนาจาร เรื่องเสียชื่อเสียงหรือตัวบุคคล เรื่องเกี่ยวกับการเมือง เรื่องล้อเลียนศาสนา เรื่องลี้ลับหรือวิญญาณ

4.4 การแต่งตัว ผู้แสดงแต่งตัวตามเนื้อเรื่องให้พร้อม และไม่ใช่อุปกรณ์ที่เป็นอันตรายหรือไม่เหมาะสม เช่น สุรา บุหรี่ ยาเสพติด หรือของมีคม เป็นต้น

4.5 การปฏิบัติก่อนและหลังการแสดง ต้องเคารพประธานโดยให้หน่วยที่จะแสดงวิ่งมาเข้าแถวหน้ากระดาน ตรงหน้าประธาน ห่างจากประธานประมาณ 3 ก้าว เมื่อจัดแถวเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าหน่วยส่ง “หน่วยสี.....ตรง ขวา - หัน” ประธานยืนรับความเคารพ แล้วทุกคนวิ่งไปแสดงหรือกลับที่นั่งทันที แล้วแต่กรณี

4.6 การกล่าวคำชมเชยและการกล่าวตอบรับ เมื่อหน่วยใดแสดงจบ และกลับไปนั่งที่เรียบร้อยแล้ว ต้องมีการชมเชยและตอบรับ

4.6.1 การกล่าวคำชมเชย ให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งยืนขึ้น (ต้องไม่ใช่หน่วยที่แสดง) ก้าวออกมาข้างหน้า 1 ก้าว และกล่าวว่า “พี่น้องยุวกาชาดโปรดยืนขึ้น” (สมาชิกยุวกาชาดทุกคนยืนขึ้น ยกเว้นหน่วยสีที่แสดงไม่ต้องยืน) “กล่าวคำชมเชยพร้อมแสดงท่าทางตามข้าพเจ้า 3 ครั้ง ดังนี้(ท่าทางประกอบคำชมเชย).....” แล้วนับ “หนึ่ง สอง สาม” ทุกคนปฏิบัติพร้อมกับผู้นำกล่าวคำชมเชย โดยหันหน้าไปทางหน่วยที่แสดง เสร็จแล้วรีบนั่งลง

4.6.2 การกล่าวตอบรับ หน่วยสีที่แสดงแล้วยืนขึ้น ใช้มือขวาพับมือซ้ายไว้ข้างหน้า คว่ำมือเข้าหาลำตัว ต่ำกว่าระดับเอวเล็กน้อย (เช่นเดียวกับท่าสงบนิ่ง) กล่าวตอบรับพร้อมกัน พร้อมกับโค้งศีรษะ 1 ครั้ง แล้วรีบนั่งลง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม การกล่าวคำชมเชยและการกล่าวตอบรับ จะต้องกล่าวด้วยถ้อยคำและแสดงท่าทางที่สุภาพ

4.7 พวงมาลัยและพุ่มสลาก ควรมอบหมายให้หน่วยบริการเป็นผู้จัดทำพวงมาลัยและพุ่มสลาก โดยกำหนดรูปแบบ ดังนี้

4.7.1 พวงมาลัย สำหรับมอบให้ประธาน ควรเป็นมาลัยสองชายใช้คล้องคอ และไม่ควรคล้องพวงมาลัยให้ประธาน แต่ให้ประธานรับไปคล้องคอด้วยตนเอง

4.7.2 พุ่มสลาก สำหรับประธานจับสลากหน่วยที่จะทำการแสดง สลากแต่ละแผ่นต้องระบุชื่อหน่วยที่จะแสดงครบทุกหน่วย (พุ่มสลากนี้จะทำให้เป็นรูปแบบใดให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้จัดทำตามความเหมาะสม)

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 การจุดไฟ เพื่อให้มีบรรยากาศที่ประทับใจยิ่งขึ้น อาจมีพิธีจุดไฟ โดยจะใช้รูปแบบใดก็ได้ ตัวอย่างเช่น

5.1.1 จัดหน่วยบริการ จำนวน 4 คน ยืนประจำ 4 ทิศ (ทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก) ถือคนไฟไปจุดที่กองไฟ

5.1.2 จัดหน่วยบริการ จำนวน 1 คน นำคบไฟไปให้ประธานจุดก่อนกล่าวเปิดการแสดงรอบกองไฟ

5.1.3 ต่อสายชนวนให้ประธานจุด แล้วกล่าวเปิดการแสดงรอบกองไฟ

5.2 การจัดลำดับการแสดง เมื่อพิธีกรได้รับเรื่องที่จะแสดงมาครบทุกหน่วยแล้ว ถ้าเรื่องใดซ้ำกัน ให้หน่วยที่ส่งเรื่องที่หลังเปลี่ยนเรื่องที่จะแสดง การจัดลำดับการแสดง พิธีกรควรจัดลำดับการแสดงไว้ล่วงหน้า และสร้างบรรยากาศให้ผู้ร่วมกิจกรรมมีความสนุกสนานสลับกันไป

5.3 กรณีนับถือศาสนาอื่น หรือมีผู้นับถือศาสนาอื่นหลายศาสนา ให้ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่น ตามความเหมาะสม

5.4 การกล่าวเปิดของประธาน กรณีผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีผู้นับถือศาสนาอื่น นอกจากศาสนาพุทธ ควรดการอ้างอิงสิ่งศักดิ์สิทธิ์และการกล่าวให้ร้ายบุคคลอื่น กรณีจัดกิจกรรมกลางแจ้งและประธานแต่งเครื่องแบบผู้บังคับบัญชา युวกาชาดพร้อมสวมหมวก เมื่อหน่วยที่แสดงมายืนทำความเคารพ ให้ประธานรับการเคารพด้วยการทำวันมยหัตถ์

ตัวอย่าง การกล่าวเปิดการแสดงรอบกองไฟ

“สมาชิยุวกาชาดที่รัก คำคืนแห่งความรัก ความผูกพันของพวกเราทุกคน ขอให้สมาชิยุวกาชาดจงใช้ความสามารถซึ่งการแสดงออกของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ เพื่อปกป้องถึงความรักสมัครสมาน สามัคคี ความสุข สนุกสนานในฐานะเพื่อนพ้องน้องพี่ ที่เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน จึงขอให้กิจกรรมการแสดงรอบกองไฟของเราในคำคืนนี้ จงประสบความสำเร็จทุกประการ บัดนี้ ได้เวลาอันสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการแสดงรอบกองไฟของสมาชิยุวกาชาดโรงเรียน..... ณ บัดนี้”

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้างจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 อภิปรายขั้นตอนการแสดงผลของไฟที่ปฏิบัติในแต่ละสถานศึกษา
 - 2.3 มอบหมายหน่วยสื เตรียมการแสดงผลของไฟ
 - 2.4 ฝึกปฏิบัติตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.5 บรรยาย สรุปประกอบภาพ/นำเสนอโดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์การแสดงผลของไฟ
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. สถานการณ์จำลอง
2. การแสดงบทบาทสมมติ
3. มอบหมายเตรียมชุดการแสดงของแต่ละหน่วยสื ฯลฯ

สื่อและนวัตกรรม

1. แผนภูมิ
2. อุปกรณ์สาธิต
3. เพลง
4. เครื่องดนตรีประกอบจังหวะ
5. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

การวัดและประเมินผล

1. สังเกต
2. สอบถาม

การแสดงเจียบ

เวลา 2:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกจุดมุ่งหมายของการแสดงเจียบได้
2. อธิบายขั้นตอนการแสดงเจียบได้
3. จัดการแสดงเจียบได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ขั้นตอนการแสดงเจียบ
2. การจัดการแสดงเจียบ

เนื้อหา

1. ขั้นตอนการแสดงเจียบ

1.1 การเตรียมสถานที่ การจัดที่นั่ง การแสดงเจียบ ให้ใช้รูปแบบเหมือนการแสดงรอบกองไฟ แต่ไม่มีกองไฟ และที่นั่งผู้ติดตาม

1.2 การเตรียมบุคลากร

1.2.1 ประธาน เชิญประธาน เพื่อรับชมการแสดง มอบรางวัล และกล่าวสรุปผลการแสดง

1.2.2 พิธีกร เป็นผู้จัดทำสลากตัวละครเท่าจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม ชี้แจงนัดหมาย และแนะนำการแสดง

1.2.3 ผู้ตัดสิน อย่างน้อย 3 คน พิจารณาการแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบแสดงและบทบาทการแสดง แล้วคัดเลือกผู้แสดงดีเด่นเพื่อรับรางวัล

2. การจัดการแสดงเจียบ

2.1 พิธีกรนัดหมาย ชี้แจง แนะนำการแสดง และจับสลาก

2.2 การเตรียมตัวของผู้แสดง ให้เวลา 15 - 20 นาที เพื่อการเตรียมตัวและการแต่งกายตามบทบาทในสลากที่จับได้ โดยไม่ให้ผู้อื่นทราบว่าได้สลากอะไร แล้วให้จำหมายเลขในสลากของตนให้ได้ว่าหมายเลขอะไร แสดงเป็นอะไร

2.3 เชิญประธาน เมื่อสมาชิกเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วและกลับมานั่งประจำที่ตามเวลานัดหมาย พิธีกรจะเชิญประธาน แล้วสั่ง “ทั้งหมด - ตรง” เพื่อทำความเคารพประธาน เมื่อประธานนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว จึงดำเนินรายการต่อไป

2.4 เรียกหมายเลข การเรียกหมายเลขตามสลาก จะเรียกตามใบรายการของพิธีกร หรือจะทำสลากหมายเลขอีกชุดให้ประธานจับก็ได้

2.5 เคารพประธานก่อนการแสดง เมื่อพิธีกรเรียกหมายเลขตรงกับสลากของสมาชิกคนใดให้สมาชิกคนนั้นยืนขึ้น ก้าวออกมายืนอยู่หน้าหน่วยสีของตน แล้วทำความเคารพประธานตามเอกลักษณ์ของตัวละครหรือโดยการไหว้

2.6 การแสดง เมื่อเคารพประธานแล้วให้เริ่มแสดงตามบทบาทของตัวละครที่ได้รับ โดยห้ามผู้แสดงใช้เสียงประกอบในการแสดง ใช้เวลาประมาณ 1 นาที พิธีกรจะใช้สัญญาณนกหวีดเป่าหนึ่งครั้งเพื่อหยุดการแสดง ผู้แสดงต้องหยุดค้างอยู่กับที่ในท่าทางที่ทำอยู่ครั้งสุดท้าย

2.7 ทายบทบาทของผู้แสดง พิธีกรจะเรียกสมาชิกที่ไม่ได้แสดงคนใดคนหนึ่งทนายผู้แสดง ว่าแสดงเป็นตัวอะไร จะทายเป็นรายบุคคลหรือเป็นชุดก็ได้ ถ้าทายไม่ถูกให้ผู้แสดงส่ายหน้าและเริ่มแสดงต่อ ถ้าทายถูกให้ผู้แสดงโค้งคำนับให้ผู้ทาย และโค้งคำนับประธาน แล้วกลับเข้าประจำที่นั่งของตนเอง สมาชิกทุกคนปรบมือ

2.8 มอบรางวัล เมื่อแสดงครบหมดทุกคนแล้ว กรรมการส่งผลคะแนนให้พิธีกรประกาศ ผู้แสดงดีเด่น เพื่อรับรางวัลจากประธานตามสมควร

2.9 ประธานกล่าวปิด เมื่อดำเนินกิจกรรมจนจบ พิธีกรเชิญประธานกล่าวสรุปและปิดการแสดง จากนั้นพิธีกรจะสรุปเนื้อหา จุดมุ่งหมาย วิธีการ และขั้นตอนการแสดงเจียบ
หมายเหตุ พิธีกรสามารถสอดแทรกเพลงหรือจัดการแสดงประกอบได้ในระหว่างดำเนินรายการเพื่อความสนุกสนาน

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 วิทยาการบรรยายเรื่องการแสดงเจียบ (อาจจัดให้มีการสาธิตประกอบการแสดง)
 - 2.2.1 ขั้นตอนในการแสดงเจียบ
 - 2.2.2 การดำเนินการ/ขั้นตอน
 - 2.3 ฝึกปฏิบัติการแสดงเจียบ
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
2. การสาธิต
3. การปฏิบัติจริง

สื่อและนวัตกรรม

1. เครื่องดนตรี อุปกรณ์ประกอบจังหวะ
2. แผนภูมิการจัดที่นั่งการแสดงเจียบ
3. แผนภูมิลำดับขั้นตอน
4. ตัวอย่างสลากรการแสดง

การวัดและประเมินผล

1. สังเกต
2. ผลการแสดง
3. แบบสอบถาม

พิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความมุ่งหมายของพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดได้
2. อธิบายขั้นตอนพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดได้

หัวข้อเนื้อหา

1. จุดมุ่งหมายของการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด
2. โอกาสในการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด
3. การดำเนินการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

เนื้อหา

1. จุดมุ่งหมายของการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

1.1 เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดตระหนักถึงความสำคัญในการเป็นสมาชิกยุวกาชาด และยินดีที่จะอุทิศตนเพื่อช่วยเหลือและบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบของการเป็นสมาชิกยุวกาชาด

1.2 เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดใหม่มีสิทธิ์ประดับเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด

1.3 เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาดเกิดความภาคภูมิใจที่ได้รับเกียรติให้เป็นสมาชิกยุวกาชาด

1.4 เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีแก่ผู้ปกครองของสมาชิกยุวกาชาด และประชาชนทั่วไปในการที่จะสนับสนุนกิจกรรมยุวกาชาด

1.5 เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนชุมชน

2. โอกาสในการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

2.1 หมู่ยุวกาชาดได้รับอนุมัติให้จัดตั้งขึ้นใหม่

2.2 มีสมาชิกยุวกาชาดเพิ่มขึ้นในแต่ละปีการศึกษา

3. การดำเนินการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด

3.1 ขั้นเตรียม

3.1.1 ตกแต่งสถานที่ให้สวยงามตามสมควร ประดับเครื่องหมายกาชาดและยุวกาชาดไว้ในบริเวณพิธี

3.1.2 จัดให้มีโต๊ะหมู่บูชาพร้อมพระพุทธรูป ประดิษฐานธงชาติ ธงยุวกาชาด ด้านขวาของพระพุทธรูป พระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่ด้านซ้าย

3.1.3 ในกรณีที่มิได้จัดให้มีพิธีทางศาสนาพุทธ ไม่ต้องตั้งโต๊ะหมู่บูชา

3.2 ขั้นพิธีการ

3.2.1 ประธานบูชาพระรัตนตรัย

3.2.2 นายกหม่อมยุวกาชาดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย กล่าวรายงาน

3.2.3 ผู้นำยุวกาชาดคนที่ 1 อ่านคำแถลงสภากาชาดไทย

คำแถลงสภากาชาดไทย

“สภากาชาดไทยเป็นองค์กรการกุศลเพื่อมนุษยธรรม ตั้งขึ้นเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของมนุษยชาติ โดยไม่เลือกชาติ ชั้น ยึดหลักมนุษยธรรมเป็นที่ตั้ง พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดลราชกุมาร พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงดำรงตำแหน่งพระบรมราชูปถัมภ์สภากาชาดไทย สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ทรงดำรงตำแหน่งสภานายิกาสภากาชาดไทย สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงดำรงตำแหน่งอุปนายิกาผู้อำนวยการสภากาชาดไทย นับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณต่อกิจการนี้อย่างหาที่สุดมิได้ ยุวกาชาดเป็นส่วนหนึ่งของสภากาชาดไทย และเป็นกำลังสำคัญของสภากาชาดไทย จำเป็นที่ยุวกาชาดทุกคน จะต้องให้การสนับสนุนอย่างแท้จริง โดยบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นทุกเมื่อ”

3.2.4 ผู้นำยุวกาชาดคนที่ 2 ถามสมาชิกยุวกาชาดใหม่

รายละเอียดในการทำพิธีถามสมาชิกยุวกาชาด

พิธีกรสั่ง “สมาชิกยุวกาชาดใหม่ - ตรง”

ผู้นำยุวกาชาด : “พิธีเข้าประจำหมู่ของยุวกาชาด เป็นพิธีสำคัญยิ่ง
จึงขอถามเธอทั้งหลาย ดังนี้

เธอแน่ใจแล้วหรือว่า เธอพร้อมที่จะเป็นสมาชิกยุวกาชาด”

สมาชิกยุวกาชาดใหม่ : “ข้าพเจ้าแน่ใจและพร้อมที่จะเป็นสมาชิกยุวกาชาดแล้ว”

ผู้นำยุวกาชาด : “ถ้าเช่นนั้นขอให้เธอกำคำปฏิญาณตนพร้อมกัน”

สมาชิกยุวกาชาดใหม่ : “ข้อ 1 ข้าฯ จะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ข้อ 2 ข้าฯ จะเป็นมิตรกับคนทั่วไป และจะบำเพ็ญตนให้เป็น
ประโยชน์แก่ส่วนรวม

ข้อ 3 ข้าฯ จะรักษานามยี่ห้อของตนเองและส่งเสริมนามยี่ห้อผู้อื่น”

ผู้นำยุวกาชาด : “ขอให้เธอจงยึดมั่นในคำปฏิญาณตนทุกประการ บัดนี้

สภากาชาดไทยได้รับเธอเข้าเป็นสมาชิกยุวกาชาดด้วยผู้หนึ่งแล้ว”

- 3.2.5 สมาชิกยูวกาชาดใหม่รับเครื่องหมายสมาชิกยูวกาชาดจากประธาน
- 3.2.6 ประธานกล่าวต้อนรับสมาชิกยูวกาชาดใหม่
- 3.2.7 แสดงกิจกรรมอันเป็นการส่งเสริมความมุ่งหมายของสภากาชาดไทยและยูวกาชาด
- 3.2.8 ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี

วิธีการนำเสนอ

1. การนำเข้าสู่บทเรียน
 - เพลง หรือเกม
2. การนำเสนอ
 - 2.1 แจ้งวัตถุประสงค์
 - 2.2 บรรยายตามหัวข้อเนื้อหา
 - 2.3 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมดำเนินการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยูวกาชาด
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. สถานการณ์จำลอง
2. การแสดงบทบาทสมมติ
3. สาธิต/ฝึกปฏิบัติ

สื่อและนวัตกรรม

1. แผนภูมิ
2. อุปกรณ์สาธิต
3. เพลง เกม
4. เครื่องดนตรีประกอบจังหวะ
5. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรม
2. อภิปราย ซักถาม
3. การประเมินผลรายวิชา

(ตัวอย่าง)

คำกล่าวรายงานของ.....

ในพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน.....

วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ณ

กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ

ดิฉัน (กระผม) และคณะผู้บังคับบัญชายุวกาชาด ตลอดจนสมาชิกยุวกาชาดทั้งเก่าและใหม่ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ท่านได้ให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีเข้าประจำหมู่ของสมาชิกยุวกาชาดโรงเรียน.....ในวันนี้

โรงเรียน.....ได้จัดตั้งหมู่ยุวกาชาดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. และต่อจากนั้นได้จัดให้มีพิธีเข้าประจำหมู่ขึ้นเป็นประจำทุกปี

ในปีการศึกษานี้ มีสมาชิกยุวกาชาดเก่า.....คน และสมาชิกยุวกาชาดใหม่เพิ่มเติมจำนวน.....คน จึงได้จัดให้มีพิธีเข้าประจำหมู่ โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดตระหนักถึงความสำคัญ ในการเป็นสมาชิกยุวกาชาดและยินดีที่จะอุทิศตน เพื่อช่วยเหลือและบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม สำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบ การเป็นสมาชิกยุวกาชาด
2. เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดใหม่ มีสิทธิ์ประดับเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด
3. เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกยุวกาชาด เกิดความภาคภูมิใจ ที่ได้รับเกียรติเป็นสมาชิกยุวกาชาด
4. เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีแก่ผู้ปกครองของสมาชิกยุวกาชาดและประชาชนทั่วไป ในการที่จะสนับสนุนกิจกรรมยุวกาชาดที่จะได้ร่วมกันสนับสนุน
5. เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

บัดนี้ ได้เวลาอันสมควรแล้ว ขออนุญาตดำเนินพิธีการของพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน.....ตามลำดับต่อไป และหลังจากสมาชิกกล่าวคำปฏิญาณตนแล้ว ขอเรียนเชิญท่านประธานได้โปรดมอบเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด ให้แก่สมาชิกยุวกาชาดใหม่ และให้โอวาท เพื่อเป็นคติเตือนใจแก่สมาชิกยุวกาชาด และผู้ร่วมงาน จากนั้นใคร่ขอเชิญชมกิจกรรมของสมาชิกยุวกาชาดตามลำดับด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

(ตัวอย่าง)

คำกล่าวให้โอวาทของประธาน

ในพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน.....

วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ณ

ท่านนายหมู่ยุวกาชาดในโรงเรียน ท่านผู้มีเกียรติ และสมาชิกยุวกาชาดทุกท่าน

ดิฉัน (กระผม) รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่านทั้งหลายได้ให้เกียรติเชิญมาเป็นประธานในพิธี
เข้าประจำหมู่ของสมาชิกยุวกาชาดโรงเรียน.....ในวันนี้

จากคำกล่าวรายงานของท่านนายหมู่ยุวกาชาด ทำให้ดิฉัน (กระผม) ทราบดีถึงการพัฒนา
กิจการยุวกาชาดให้เจริญก้าวหน้าของหมู่ยุวกาชาดโรงเรียน ตลอดจนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์
ในการจัดพิธีเข้าประจำหมู่ยุวกาชาด ดิฉัน (กระผม) มีความชื่นชมยินดีกับคณะผู้บริหารงานยุวกาชาด
โรงเรียนด้วยความจริงใจที่ท่านทั้งหลายตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมยุวกาชาด และได้ช่วยกัน
บริหารงานด้านนี้ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ จนมีผลให้กิจการยุวกาชาดของโรงเรียนเจริญก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นไปเป็นลำดับ ดิฉัน (กระผม) ขอแสดงความยินดีกับสมาชิกยุวกาชาดใหม่ ที่ได้รับเครื่องหมาย
สมาชิกยุวกาชาดทุกคน บัดนี้ สภากาชาดไทยได้รับเธอเข้าเป็นสมาชิกยุวกาชาดด้วยผู้หนึ่งแล้ว ขอให้เธอ
จงยึดมั่นในคำปฏิญาณตน และปฏิบัติตนเป็นคนดีตลอดไป

ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ ปัจจุบันนี้ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเรา กำลังประสบ
ปัญหามากมาย อาทิเช่น ปัญหาจากยาเสพติด ปัญหาจากเศรษฐกิจ ปัญหาจากภัยธรรมชาติ และปัญหา
เหล่านี้มิใช่จะแก้ไขได้ภายในเร็ววัน จะต้องใช้เวลานานพอสมควร และไม่ควรจะปล่อยให้รัฐบาล
เป็นผู้แก้ไขแต่เพียงผู้เดียว เราทุกคนควรร่วมมือกันแก้ไข ด้วยการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี
สร้างความสามัคคี กลมเกลียวกัน ส่งเสริมและใช้แต่สิ่งของที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย และไม่ตกเป็น
เครื่องมือของผู้ไม่หวังดีต่อประเทศชาติ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า หากท่านทั้งหลายนำไปปฏิบัติตามที่ได้
กล่าวมาแล้ว จะเป็นการช่วยบรรเทาปัญหาดังกล่าวให้ทุเลา เบาบางลง และก็เชื่อมั่นว่าประเทศไทย
อันเป็นที่รักยิ่งของเราจะพัฒนาเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

บัดนี้ ได้เวลาอันสมควรแล้ว ดิฉัน (กระผม) ขออวยพรให้ทุกท่าน จงประสบแต่ความสุข
และความสำเร็จในชีวิต และขอให้กิจการยุวกาชาดของโรงเรียน.....เจริญรุ่งเรือง ส่งเสริม
ให้สมาชิกยุวกาชาดทุกคนเป็นผู้มีความประพฤติที่เหมาะสม ดังาม เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา
ประเทศชาติในอนาคตต่อไปได้อย่างดียิ่ง ขอขอบคุณ

ข้อบังคับและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. มีความรู้ตามข้อบังคับสภากาชาดไทย หมวดที่ 9 ว่าด้วยยุวกาชาด และระเบียบคณะกรรมการบริหารยุวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด
2. ปฏิบัติตามข้อบังคับสภากาชาดไทย หมวดที่ 9 ว่าด้วยยุวกาชาด และระเบียบคณะกรรมการบริหารยุวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด

หัวข้อเนื้อหา

1. คุณสมบัติของสมาชิกยุวกาชาด
2. การจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดสถานศึกษา
3. การปกครองยุวกาชาดสถานศึกษา
4. การจำหน่ายชื่อสมาชิก
5. การทำความเคารพ
6. คณะกรรมการยุวกาชาดสถานศึกษาและอำนาจหน้าที่
7. เครื่องแบบยุวกาชาด
8. การประดับเครื่องหมาย
9. การเงิน
10. แบบพิมพ์

เนื้อหา

1. คุณสมบัติของสมาชิกยุวกาชาด

1.1 สมาชิกยุวกาชาด ได้แก่ เด็กและเยาวชนอายุย่างเข้าปีที่ 7 ถึง 18 ปี และ/หรือที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (ยุวกาชาด ระดับ 1 - ยุวกาชาด ระดับ 4) และเลือกเรียนยุวกาชาดตามหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด

1.2 อาสายุวกาชาด ได้แก่ เด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 15 ปี ถึง 30 ปี ที่กำลังศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษาสำเร็จการอบรมหลักสูตรพื้นฐานยุวกาชาด และสังกัดชมรมอาสายุวกาชาด รวมทั้งบุคคลที่มีความสนใจสมัครเป็นอาสายุวกาชาด

สมาชิกยุวกาชาดในสถานศึกษา แบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

ระดับ 1 คือ สมาชิกยุวกาชาดที่ศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3

ระดับที่ 2 คือ สมาชิกยุวกาชาดที่ศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6

ระดับที่ 3 คือ สมาชิกยุวกาชาดที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3

ระดับที่ 4 คือ สมาชิกยุวกาชาดที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6

2. การจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดสถานศึกษา

การขอจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดสถานศึกษา จะกระทำได้อต่อเมื่อ

1. มีผู้สมัครเป็นสมาชิกยุวกาชาด อย่างน้อย 12 คน

2. มีผู้บังคับบัญชาที่สำเร็จการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด

หลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง อย่างน้อย 1 คน

3. มีกรรมการผู้ทรงคุณธรรมไม่เกิน 5 คน

หัวหน้าสถานศึกษายื่นคำร้องขอจัดตั้งหมู่ยุวกาชาดสถานศึกษา (แบบ ยุว.1 - 3)

ต่อสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ยุวกาชาด กรุงเทพมหานคร ยุวกาชาดจังหวัด ฯลฯ แล้วแต่กรณี และเมื่อได้รับอนุมัติแล้วให้ติดตั้งป้ายชื่อหมู่ยุวกาชาดนั้น ๆ ไว้ในจุดที่เห็นชัดเจน

3. การปกครองยุวกาชาดสถานศึกษา

3.1 ยุวกาชาดในสถานศึกษาแต่ละแห่ง จัดตั้งหมู่ยุวกาชาดได้เพียงหนึ่งหมู่ และแบ่งการปกครอง ดังนี้

3.1.1 หมู่ยุวกาชาด ประกอบด้วย กลุ่มยุวกาชาด ตั้งแต่ 1 กลุ่มขึ้นไป

3.1.2 กลุ่มยุวกาชาด ประกอบด้วย หน่วยยุวกาชาด ตั้งแต่ 2 - 6 หน่วย

3.1.3 หน่วยยุวกาชาด ประกอบด้วย สมาชิกยุวกาชาด ตั้งแต่ 6 - 10 คน

การเรียกชื่อหน่วยยุวกาชาด เรียกเป็นหน่วยสี ให้จัดลำดับหน่วยสีเรียงตามวัน (วันจันทร์ถึงวันเสาร์) ได้แก่ สีเหลือง สีชมพู สีเขียว สีแสด สีฟ้า และสีม่วง ในแต่ละหน่วยให้มีหัวหน้าหน่วยหนึ่งคนและรองหัวหน้าหน่วยหนึ่งคน สมาชิกในหน่วยเป็นผู้คัดเลือกกันเอง โดยนายกหมู่เป็นผู้แต่งตั้ง และอยู่ในตำแหน่งคราวละ 1 ภาคเรียน เป็นอย่างน้อย

3.2 ตำแหน่งผู้บังคับบัญชายุวกาชาดสถานศึกษา มีตามลำดับดังนี้

3.2.1 นายกหมู่

3.2.2 รองนายกหมู่

3.2.3 ผู้นำกลุ่ม

3.2.4 รองผู้นำกลุ่ม

3.3 การปกครองยุวกาชาดสถานศึกษา มีตามลำดับดังนี้

3.3.1 นายกหมู่

3.3.2 รองนายกหมู่

3.2.3 ผู้นำกลุ่ม

3.2.4 รองผู้นำกลุ่ม

3.2.5 หัวหน้าหน่วย

3.2.6 รองหัวหน้าหน่วย

ในกลุ่มยุวกาชาดแต่ละกลุ่ม ให้มีคณะกรรมการยุวกาชาดประจำกลุ่ม ประกอบด้วย หัวหน้าหน่วยและรองหัวหน้าหน่วย เป็นกรรมการ ในการประชุมให้มีการคัดเลือกหัวหน้าหน่วย เป็นประธาน 1 คน และเลขานุการ 1 คน โดยมีผู้นำกลุ่มและรองผู้นำกลุ่ม เป็นที่ปรึกษา

4. การจำหน่ายชื่อสมาชิก

การจำหน่ายชื่อสมาชิกออกจากทะเบียนหมู่ยุวกาชาด ทำได้ในกรณีใดกรณีหนึ่ง ดังนี้

4.1 ตาย

4.2 ลาออก

4.3 ย้ายสถานศึกษา

4.4 พ้นสภาพจากการเป็นนักเรียน

4.5 ประพฤติตนไม่เหมาะสม

5. การทำความเคารพ

ยุวกาชาดทำความเคารพในแต่ละโอกาส ดังนี้

5.1 การแสดงความเคารพ แต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ให้ทำความเคารพโดยการวันทยหัตถ์ กรณี ไม่สวมหมวกให้ถวายคำนับ (นั่งรับเสด็จอยู่กับพื้น ให้ถวายความเคารพด้วยการหมอบกราบ) หรือปฏิบัติตามประเพณีนิยม

5.2 ในพิธีการ

5.2.1 กรณีสวมหมวก ให้ทำความเคารพด้วยการวันทยหัตถ์

5.2.2 กรณีไม่สวมหมวก ให้ทำความเคารพด้วยการยืนตรง หรือปฏิบัติตาม

คำสั่ง

5.3 การประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หรือเข้าไปในสถานที่อันควรสักการะให้ถอดหมวกและหรือปฏิบัติตามประเพณีนิยม

5.4 นอกพิธีการ

5.4.1 กรณีสวมหมวก ให้ทำความเคารพด้วยการวันทยหัตถ์

5.4.2 กรณีไม่สวมหมวก ให้ทำความเคารพด้วยการไหว้ หรือยืนตรง หรือปฏิบัติตามประเพณีนิยม

วิธีการทำวันทยหัตถ์

1. ยืนตรง กางข้อศอกขวาตั้งฉากกับพื้นพร้อมกับพับแขน โดยให้แขนตั้งฉากกับลำตัว
2. แขนมือโดยให้นิ้วทั้งห้าเรียงชิดติดกัน ฝ่ามืออยู่ในลักษณะคว่ำ ปลายนิ้วชี้จรดขอบกะบังหมวกระดับเหนือปลายคิ้วข้างขวา ยุวกาชาดชายที่สวมหมวกทรงอ่อน (หมวกเบเรต์) ใช้ปลายนิ้วชี้แตะที่หางคิ้วข้างขวา

3. เสร็จแล้วลดมือลงแนบลำตัวในท่ายืนตรง

6. คณะกรรมการยุวกาชาดสถานศึกษาและอำนาจหน้าที่

ให้ผู้บริหารสถานศึกษาแต่ละแห่งเป็นนายกหมู่ของสถานศึกษานั้น มีหน้าที่บริหารงานยุวกาชาดในสถานศึกษาที่ตนรับผิดชอบ

ในสถานศึกษาแต่ละแห่งให้มีคณะกรรมการยุวกาชาดสถานศึกษาคณะหนึ่ง ประกอบด้วยนายกหมู่ของสถานศึกษานั้นเป็นประธานกรรมการ รองนายกหมู่ เป็นรองประธานกรรมการ ผู้นำกลุ่ม รองผู้นำกลุ่มทุกคน และผู้ทรงคุณธรรมจำนวนไม่เกิน 5 คน เป็นกรรมการ ให้ผู้นำกลุ่มคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายจากนายกหมู่ยุวกาชาด เป็นกรรมการและเลขานุการ ผู้นำกลุ่มหรือรองผู้นำกลุ่ม ไม่เกิน 2 คน ที่ได้รับมอบหมายจากนายกหมู่ยุวกาชาด เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ กรรมการผู้ทรงคุณธรรมอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้

คณะกรรมการยุวกาชาดสถานศึกษา มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) บริหารงานยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด และนโยบายของคณะกรรมการบริหารยุวกาชาด
- (2) ดำเนินงานยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามนโยบายของสภากาชาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ
- (3) วางแผนการฝึกอบรมยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบ

(4) กำกับ ดูแลการดำเนินงานยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด และนโยบายของคณะกรรมการบริหารยุวกาชาด

(5) พิจารณารายงานประจำปีของหมู่ยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบ

(6) จัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อนายกยุวกาชาดเขตกรุงเทพมหานคร หรือนายกยุวกาชาดท้องถิ่นจังหวัด หรือนายกยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หรือนายกยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา หรือนายกยุวกาชาดเมืองพัทยา หรือผู้อำนวยการสำนักงานการลูกเสือยุวกาชาดและกิจการนักเรียน แล้วแต่กรณี

(7) ส่งเสริมและสนับสนุนกิจการยุวกาชาดให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของยุวกาชาด

(8) ดำริและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินงานยุวกาชาดในสถานศึกษาที่รับผิดชอบ

(9) ดำเนินการอื่นตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ หรือระเบียบ หรือที่คณะกรรมการบริหารยุวกาชาด แล้วแต่กรณีมอบหมาย

7. เครื่องแบบยุวกาชาด

7.1 เครื่องแบบสมาชิกยุวกาชาดหญิง ระดับ 1 ถึง ระดับ 3 มีดังนี้

หมวก ทำด้วยผ้าสีกรมท่าทรงอ่อน ลักษณะมีกะบังหมวกด้านหน้า ตลบปีกด้านหลังและด้านข้างทั้งสองด้านขึ้น หน้าหมวกประดับเครื่องหมายหน้าหมวกสีเงิน

เสื้อ ใช้ผ้าสีฟ้าอมเทาแบบเชิ้ตแขนสั้น ปลายแขนพับตลบออกด้านนอกขนาดกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ตัวเสื้อผ่าอกตลอด มีสาคกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร และขัดดุมตลอดตามความเหมาะสม **ที่อกเสื้อ** มีกระเป๋าสองข้าง ตรงกึ่งกลางกระเป๋াপับจีบเป็นแถบกว้างเท่ากับสาคเสื้อ มีฝากระเป๋ารูปมน ขายกลางแหลมและขัดดุมตรงกึ่งกลางข้างละ 1 ดุม **ที่ไหล่เสื้อ** มีสาคอินทรีรูปขัดดุมข้างละหนึ่งดุม ดุมดังกล่าวมีลักษณะเป็นรูปกลมแบน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ทำด้วยวัสดุเดียวกับเสื้อ **ที่อินทรีรูป** ประดับเครื่องหมายบอกระดับเป็นโลหะสีทอง **ที่อกเสื้อด้านขวา** เหนือฝากระเป๋า ประดับป้ายชื่อทำด้วยผ้าสีขาว กว้างประมาณ 2.5 เซนติเมตร ปักชื่อและนามสกุลสีน้ำเงิน ตัวอักษรสูงประมาณ 1 เซนติเมตร เหนือป้ายชื่อ ประดับเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด **ที่ต้นแขนขวา** ต่ำลงมา 1 เซนติเมตร ประดับแถบชื่อโรงเรียน กว้างประมาณ 2 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7 เซนติเมตร ตามแนวตะเข็บเสื้อ ทำด้วยผ้าพื้นสีแดง กรอบและอักษรชื่อโรงเรียนเป็นสีขาว (ไม่ต้องมีคำว่าโรงเรียน) และประดับเครื่องหมายบอกชั้น กลุ่มและหน่วย ได้แถบชื่อโรงเรียนห่างจากจุดกึ่งกลางป้ายชื่อโรงเรียนลงมา 1 เซนติเมตร **ที่แขนซ้าย** ประดับเครื่องหมายกิจกรรมต่าง ๆ

ผ้าผูกคอ ใช้ผ้าสีกรมท่า มีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมมุมฉาก ด้านประกอบมุมฉาก ยาวด้านละ 75 - 90 เซนติเมตร เย็บริมทั้งสามด้าน มีเครื่องหมายยุวกาชาดทำด้วยผ้าขนาด เส้นผ่าศูนย์กลาง 5 เซนติเมตร ให้ห่างจากมุมฉาก 5 เซนติเมตร เวลาใช้ให้พับด้านตรงข้ามมุมฉาก กว้างประมาณ 4 เซนติเมตร ทบจีบหลาย ๆ ครั้ง แล้วพับตลบอีกครั้งหนึ่ง ให้เหลือไว้ประมาณ 15 - 20 เซนติเมตร วางทาบทาบเสื้อ เอารอยพับไว้ด้านใน ผูกเป็นเงื่อนพิรอด ให้เงื่อนตรงกับดุมเม็ดที่สอง

กระโปรง ใช้ผ้าและสีชนิดเดียวกับเสื้อ ยาวคลุมเข่า มีจีบรอบตัว 12 จีบ ระยะห่างระหว่างจีบเท่ากัน ตะเข็บหลบใน ยาวประมาณ 10 เซนติเมตร ใช้สวมทับเสื้อ

เข็มขัด หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีเงิน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 3.5 เซนติเมตร ยาว 4.5 เซนติเมตร ตรงกลางมีลายดุนเป็นเครื่องหมายอย่างเดียวกับเครื่องหมายหน้าหมวก **สายเข็มขัด** ทำด้วยหนังสีดำขนาดกว้าง 3.5 เซนติเมตร โดยคาดทับขอบกระโปรง

ถุงเท้า นักเรียนสีขาวพับเหนือข้อเท้าประมาณ 5 เซนติเมตร

รองเท้า หนังสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า หรือรองเท้าผ้าใบ หุ้มส้นสีขาวแบบผูกเชือกสีขาว

7.2 เครื่องแบบสมาชิกยุวกาชาดชาย ระดับ 1 ถึง ระดับ 3 มีดังนี้

หมวก ทำด้วยผ้าสักหลาด สีกรมท่าทรงอ่อน (เบเรต์) ประดับเครื่องหมาย หน้าหมวกสีเงิน ด้านหน้าเหนือคิ้วซ้าย

เสื้อ ใช้ผ้าสีขาวแบบเชิ้ตแขนสั้น ปลายแขนพับตลบออกด้านนอก ขนาดกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ตัวเสื้อผ่าอกตลอด มีสาคกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร และขัดดุมตลอดตามความเหมาะสม **ที่อกเสื้อ** มีกระเป๋าสองข้าง ตรงกึ่งกลางกระเป๋ามีจีบเป็นแถบกว้างเท่ากับสาคเสื้อ มีฝากระเป๋ารูปมน ขายกลางแหลมและขัดดุมตรงกึ่งกลางข้างละ 1 ดุม **ที่ไหล่เสื้อ** มีสาคอินทรีรูปขัดดุมข้างละหนึ่งดุม ดุมดังกล่าว มีลักษณะเป็นรูปกลมแบน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ทำด้วยวัตถุสีเดียวกับเสื้อ **ที่อินทรีรูป** ประดับเครื่องหมายบอกระดับ เป็นโลหะสีทอง **ที่อกเสื้อด้านขวา** เหนือฝากระเป๋ามีป้ายชื่อทำด้วยผ้าสีขาว กว้างประมาณ 2.5 เซนติเมตร ปักชื่อและนามสกุลสีน้ำเงิน ตัวอักษรสูงประมาณ 1 เซนติเมตร เหนือป้ายชื่อประดับเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด **ที่ต้นแขนขวา** ต่ำลงมา 1 เซนติเมตร ประดับแถบชื่อโรงเรียน กว้างประมาณ 2 เซนติเมตร ยาวประมาณ 7 เซนติเมตร ตามแนวตะเข็บเสื้อ ทำด้วยผ้าพื้นสีแดง กรอบและอักษรชื่อโรงเรียนเป็นสีขาว (ไม่ต้องมีคำว่าโรงเรียน) และประดับเครื่องหมายบอกชั้น กลุ่มและหน่วยใต้แถบชื่อโรงเรียน ห่างจากจุดกึ่งกลางป้ายชื่อโรงเรียนลงมา 1 เซนติเมตร **ที่แขนซ้าย** ประดับเครื่องหมายกิจกรรมต่าง ๆ

ผ้าผูกคอ ใช้ผ้าสีกรมท่า มีลักษณะ เป็นสามเหลี่ยมมุมฉาก ด้านประกอบมุมฉาก ยาวด้านละ 75 - 90 เซนติเมตร เย็บริมทั้งสามด้าน มีเครื่องหมายยุวกาชาดทำด้วยผ้าขนาด เส้นผ่าศูนย์กลาง 5 เซนติเมตร ให้ห่างจากมุมฉาก 5 เซนติเมตร เวลาใช้ให้พับด้านตรงข้าม มุมฉาก กว้างประมาณ 4 เซนติเมตร ทบจีบหลาย ๆ ครั้ง แล้วพับตลบอีกครั้งหนึ่ง ให้เหลือไว้ประมาณ 15 - 20 เซนติเมตร วางทาบทาบเสื้อ เอารอยพับไว้ด้านใน ผูกเป็นเงื่อนพิรอด ให้เงื่อนตรงกับดุมเม็ดที่สอง

กางเกง ใช้ตามเครื่องแบบนักเรียนของสถานศึกษาที่ตนสังกัด

เข็มขัด หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีเงิน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 3.5 เซนติเมตร ยาว 4.5 เซนติเมตร ตรงกลางมีลายดุนเป็นเครื่องหมายอย่างเดียวกับเครื่องหมายหน้าหมวก **สายเข็มขัด** ทำด้วยหนังสีดำขนาดกว้าง 3.5 เซนติเมตร โดยคาดทับขอบกางเกง

ถุงเท้า ใช้ตามเครื่องแบบนักเรียนของสถานศึกษาที่ตนสังกัด

รองเท้า ใช้ตามเครื่องแบบนักเรียนของสถานศึกษาที่ตนสังกัด

7.3 การแต่งกายของสมาชิกยุวกาชาด ระดับ 4

สมาชิกยุวกาชาด ระดับ 4 ให้ใช้เครื่องแบบนักเรียนคล้องคอด้วยเครื่องหมาย สมาชิกยุวกาชาด ระดับ 4 อยู่เหนือดุมเม็ดที่ 3

7.4 การลดเครื่องแบบ หมู่ยุวกาชาดโรงเรียนใดที่สมาชิกยุวกาชาดหญิงหรือชาย ไม่สามารถจัดหาเครื่องแบบได้โดยอนุโลม ให้ใช้เครื่องแบบนักเรียนระดับเครื่องหมายสมาชิกยุวกาชาด ที่อกเสื้อด้านขวา ผ้าผูกคอ และหมวก ทั้งนี้ สถานศึกษาใดที่ไม่สามารถดำเนินการตามที่กำหนดไว้ได้ ให้อยู่ในดุลพินิจของนายกหมู่ยุวกาชาดของสถานศึกษานั้น ๆ

7.5 เครื่องแบบเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด

7.5.1 เครื่องแบบเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาดหญิง มี 3 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1

หมวก ทำด้วยผ้าคอมทวิสีกกรมท่าทรงแข็ง ลักษณะมีกะบังหมวก ด้านหน้า ตลบปีกด้านหลังและด้านข้างทั้งสองด้านขึ้น หน้าหมวกประดับเครื่องหมายหน้าหมวกสีทอง **เสื้อ** ใช้ผ้าสีฟ้าอมเทา แบบแยกชิ้น คอแบะ ผ่าอกตลอด มีดุมสีเดียว กับเสื้อ 4- 5 ดุม ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล แขนสั้นเหนือข้อศอกเล็กน้อย ปลายแขนพับตลบ ออกด้านนอก ขนาดกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร แล้วเดินเส้นขอบ ที่อกเสื้อด้านซ้ายมีกระเป๋ ปักเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายุวกาชาด ใช้สวมทับกระโปรง

กระโปรง ใช้ผ้าและสีชนิดเดียวกับเสื้อ ตัดแบบเข้ารูป ยาวคลุมเข่า กึ่งกลางด้านหน้าและด้านหลังจับจีบทวิส เย็บตะเข็บหลบในแยกชายทั้ง 2 ด้าน

เข็มขัด หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะสีทอง รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 3.5 เซนติเมตร ยาว 4.5 เซนติเมตร ตรงกลางมีลายคนเป็นเครื่องหมายอย่างเดียวกับเครื่องหมายหน้าหมวก สายเข็มขัดทำด้วยผ้าสีเดียวกับเสื้อและกระโปรง กว้าง 3.5 เซนติเมตร ใช้คาดทับเสื้อ

รองเท้า หนักคัทชูสีดำ แบบเรียบสุภาพ ไม่มีลวดลายและเครื่องประดับ ความสูงของส้นรองเท้าไม่เกิน 10 เซนติเมตร

เครื่องแบบที่ 1 ใช้ในโอกาสการจัดกิจกรรมยูวกาชาดได้ทุกกิจกรรม

แบบที่ 2

เสื้อ ใช้ผ้าสีกรมท่า แบบสูท ผ่าหลัง คอแบะ ผ่าอกตลอด มีกระเป๋าด้านซ้าย ปีกเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายูวกาชาด ชายเสื้อด้านล่าง 2 ข้าง มีกระเป๋าช้างละ 1 ใบ มีฝาปิด ใช้สวมทับเสื้อเจ็ดสีขาว (ไม่ประดับเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายูวกาชาด)

กระโปรง ใช้ผ้าและสีชนิดเดียวกับเสื้อ ตัดแบบเข้ารูป ยาวคลุมเข่า

รองเท้า หนักคัทชูสีดำ แบบเรียบสุภาพ ไม่มีลวดลายและเครื่องประดับ ความสูงของ ส้นรองเท้าไม่เกิน 10 เซนติเมตร

เครื่องแบบที่ 2 ใช้ในโอกาสพิธีสำคัญทางยูวกาชาด หรือเป็นประธานในพิธีการทางยูวกาชาด

แบบที่ 3

หมวก ทำด้วยผ้ามองตาการ์สีกรมท่า ทรงหมวกเย็บประกบด้วยผ้า 5 ชั้น เดินเส้นด้าย 2 เส้นระหว่างรอยต่อของผ้าแต่ละชั้น ด้านในเสริมฟองน้ำและผ้าขาว เย็บติดแผ่น ดันทรงหมวกข้างในด้านหน้า ผ้า 4 ชั้น ด้านหลัง ตรงกลางเจาะรูตาไก่ ขึ้นละ 1 รู และติดกระดุม 1 เม็ด ที่ตรงกลางด้านบนของหมวก ปีกหมวกเป็นโพมชนิดตัดโค้งได้ เย็บหุ้มด้วยผ้าชนิดเดียวกัน พร้อมเดินเส้นด้านรอบปีกหมวก จำนวน 4 แถว ด้านหลังติดตัวปรับลดขนาดความกว้าง ความกว้างของหมวกประมาณ 58 เซนติเมตร ปีกหมวกยาว 8 เซนติเมตร ปีกเครื่องหมาย ผู้บังคับบัญชายูวกาชาด ขนาดกว้างประมาณ 4.5 เซนติเมตร สูงประมาณ 6.5 เซนติเมตร

เสื้อ ใช้ผ้าสีฟ้าอมเทา คอแบะ แบบเข้ารูป ผ่าอกตลอด มีดุมสีเดียวกับเสื้อ 4 - 5 ดุม ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล แขนสั้นเหนือข้อศอกเล็กน้อย ปลายแขนตลบออก ด้านนอก กว้างประมาณ 3 เซนติเมตร เดินเส้นขอบ ที่อกเสื้อทั้งสองด้านมีกระเป๋ายาวแบบเรียบ

ด้านซ้ายปักเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายุทธกาชาต ชายเสื้อด้านหน้ามีกระเป๋าสองข้าง มีขนาดใหญ่กว่าด้านบน ตรงกึ่งกลางกระเป๋ามีจีบเป็นแถบกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ที่ปากกระเป๋ามีใบปก ชายกลางแหลมและขัดดุมตรงกึ่งกลางข้างละ 1 ดุม ที่เอวเสื้อด้านหลังคาดด้วยผ้าสีเดียวกับเสื้อ ขนาดกว้าง 4 - 5 เซนติเมตร ติดดุมข้างละหนึ่งดุม ที่ตะเข็บกลางหลังจากผ้าคาดเอวถึงชายเสื้อด้านล่างเปิดผ่าตลอด

กางเกง ขาววสิดำหรือกรมท่า แบบสุภาพทรงกระบอกขาตรง

รองเท้า หนังสัสนวสิดำ แบบเรียบสุภาพ ไม่มีลวดลายและเครื่องประดับ ความสูงของส้นรองเท้าไม่เกิน 10 เซนติเมตร

เครื่องแบบที่ 3 ใช้ในโอกาสต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ การเดินทาง การบำเพ็ญประโยชน์ ทศนศึกษา สำหรับการปฏิบัติกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องใช้ความคล่องตัว ทั้งนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ นายกฤษฎีกาชาต ผู้อำนวยการฝักอบรม หรือผู้บริหารของหน่วยงานนั้น ๆ

7.5.2 เครื่องแบบเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุทธกาชาตชาย มี 2 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1

หมวก ทำด้วยผ้ามองตากรูสีกรมท่า ทรงหมวกเย็บประกบด้วยผ้า 5 ชั้น เดินเส้นด้าย 2 เส้น ระหว่างรอยต่อของผ้าแต่ละชั้น ด้านในเสริมฟองน้ำและผ้าขาว เย็บติดแผ่นต้นทรงหมวกข้างในด้านหน้า ผ้า 4 ชั้นด้านหลัง ตรงกลางเจาะรูตาไก่ ขึ้นละ 1 รู และติดกระดุม 1 เม็ด ที่ตรงกลางด้านบนของหมวก ปักหมวกเป็นโพมชนิดตัดโค้งได้ เย็บหุ้มด้วยผ้าชนิดเดียวกัน พร้อมเดินเส้นด้านรอบปักหมวก จำนวน 4 แถว ด้านหลังติดตัวปรับลดขนาดความกว้าง ความกว้างของหมวกประมาณ 58 เซนติเมตร ปักหมวกยาว 8 เซนติเมตร ปักเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายุทธกาชาต ขนาดกว้างประมาณ 4.5 เซนติเมตร สูงประมาณ 6.5 เซนติเมตร

เสื้อ ใช้ผ้าสีฟ้าอมเทา คอแบะ ปล่อยเอวผ่าอกตลอด มีดุมสีเดียวกับเสื้อ 4 - 5 ดุม ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล แขนสั้นเหนือข้อศอกเล็กน้อย ปลายแขนตลบออกด้านนอก กว้างประมาณ 3 เซนติเมตร เดินเส้นขอบ ที่อกเสื้อทั้งสองด้านมีกระเป๋าสองข้าง มีขนาดใหญ่กว่าด้านบน ตรงกึ่งกลางกระเป๋ามีจีบเป็นแถบกว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ที่ปากกระเป๋ามีใบปก ชายกลางแหลมและขัดดุมตรงกึ่งกลางข้างละ 1 ดุม ที่เอวเสื้อด้านหลังคาดด้วยผ้าสีเดียวกับเสื้อ ขนาดกว้าง 4 - 5 เซนติเมตร ติดดุมข้างละหนึ่งดุม ที่ตะเข็บกลางหลังจากผ้าคาดเอวถึงชายเสื้อด้านล่างเปิดผ่าตลอด

กางเกง ขายาวสีดำหรือกรมท่า แบบสุภาพทรงกระบอกขาตรง

ถุงเท้า สีดำหรือกรมท่า ไม่มีลวดลาย

รองเท้า หนังหรือวัสดุเทียมสีดำหุ้มส้น

เครื่องแบบที่ 1 ใช้ในโอกาสการจัดกิจกรรมยูวกาชาดได้ทุกกิจกรรม

แบบที่ 2

เสื้อ ใช้ผ้าสีกรมท่า แบบสุท ผ่าหลัง คอแบะ ผ่าอกตลอด มีกระเป๋
บนอกด้านซ้ายปักเครื่องหมายผู้บังคับบัญชายูวกาชาด ขายเสื้อด้านล่าง 2 ข้าง มีกระเป๋ข้างละ 1 ใบ
มีฝาปิด ใช้สวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเนคไทสีดำหรือสีกรมท่า ไม่มีลวดลาย (ไม่ประดับเครื่องหมายวุฒิ
ด้านยูวกาชาด)

กางเกง ขายาวสีเดียวกับเสื้อ

ถุงเท้า สีดำหรือกรมท่า ไม่มีลวดลาย

รองเท้า หนังหรือวัสดุเทียมสีดำหุ้มส้น

เครื่องแบบที่ 2 ใช้ในโอกาสพิธีสำคัญทางยูวกาชาดหรือเป็นประธานในพิธีการ
ทางยูวกาชาด

7.6 เครื่องแบบสมาชิกยูวกาชาด เจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายูวกาชาด ที่นับถือ ศาสนาอิสลาม

กรณีสมาชิกยูวกาชาด เจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายูวกาชาดที่นับถือศาสนา
อิสลามแต่งเครื่องแบบยูวกาชาด ดังนี้

7.6.1 สมาชิกยูวกาชาดหญิง เสื้อแขนยาวสีฟ้าอมเทา กระโปรงผ้าสีเดียวกับ
กับเสื้อ ยาวถึงปลายเท้า และใช้ผ้าคลุมศีรษะสีน้ำเงินแทนหมวกและผ้าผูกคอได้

7.6.2 เจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายูวกาชาดหญิงแต่งเครื่องแบบเจ้าหน้าที่
และผู้บังคับบัญชายูวกาชาด แบบที่ 1 เสื้อแขนยาวสีฟ้าอมเทา กระโปรงผ้าสีเดียวกับเสื้อยาวถึง
ปลายเท้าและใช้ผ้าคลุมศีรษะสีกรมท่าแทนหมวก

8. การประดับเครื่องหมาย

เครื่องหมายที่เป็นโลหะทุกประเภท ให้ประดับที่อกเสื้อด้านขวา และประดับ
พร้อมกันได้ครั้งละไม่เกิน 3 เครื่องหมาย ตามแนวนอนไปทางขวา ตามลำดับ การประดับเครื่องหมาย
ที่มีศักดิ์และสิทธิ์ ตามข้อบังคับสภากาชาดไทย และเครื่องหมายแสดงสถานภาพ ให้ประดับไว้เป็นอันดับแรก

การประดับเครื่องหมายของสมาชิกยูวกาชาดที่ทำด้วยผ้า (กิจกรรมพิเศษ) ให้ประดับที่แขนเสื้อข้างซ้าย กึ่งกลางระหว่างไหล่กับศอกเรียงกันเป็นแถวตามแนวนอน แถวใดเกิน 3 กิจกรรมให้ขึ้นแถวใหม่ เว้นระยะระหว่างเครื่องหมายและระหว่างแถว 1 เซนติเมตร

การประดับเครื่องหมายประกอบเครื่องแบบสมาชิกยูวกาชาด เจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายูวกาชาด ที่นับถือศาสนาอิสลาม ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการบริหารยูวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยูวกาชาด ที่สภากาชาดไทยกำหนดไว้

9. การเงิน

9.1 เงินรายได้ของยูวกาชาดในสถานศึกษา มีดังนี้

- 9.1.1 เงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยูวกาชาด
- 9.1.2 เงินและทรัพย์สินที่ได้จากการบริจาค
- 9.1.3 เงินและทรัพย์สินที่สมาชิกยูวกาชาดและผู้บังคับบัญชาร่วมกันจัดหาได้
- 9.1.4 เงินรายได้อื่น ๆ

9.2 การเก็บเงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยูวกาชาด

เงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยูวกาชาด ให้เก็บได้ปีหนึ่งไม่เกินคนละ 10 บาท ส่วนจะเก็บเท่าใดนั้นให้อยู่ในดุลยพินิจของนายกหมู่ยูวกาชาดสถานศึกษานั้น ๆ

9.3 วัตถุประสงค์ในการเก็บเงินค่าบำรุงประจำปี

เงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยูวกาชาด การรับบริจาค และการสนับสนุนให้ยูวกาชาดและผู้บังคับบัญชาช่วยกันจัดหา มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 9.3.1 ให้สมาชิกยูวกาชาดรู้จักการประหยัดและเสียสละ
- 9.3.2 ให้สมาชิกยูวกาชาดได้มีส่วนร่วมในการจัดหาและช่วยกันทำนุบำรุง

กิจการยูวกาชาด

- 9.3.3 นำมาใช้จ่ายในกิจการยูวกาชาด

9.4 การใช้จ่ายเงินยูวกาชาดสถานศึกษา

สถานศึกษาสามารถจ่ายเงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยูวกาชาดได้ ในกรณีต่อไปนี้

- 9.4.1 จัดหาวัสดุ ครุภัณฑ์ เวชภัณฑ์ และอุปกรณ์ เพื่อกิจการยูวกาชาด
- 9.4.2 พิธีเข้าประจำหมู่และชุมนุมยูวกาชาด
- 9.4.3 การฝึกอบรมสมาชิกยูวกาชาดและผู้บังคับบัญชายุวกาชาด

9.4.4 ส่งเสริมการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดกิจกรรม เช่น การศึกษา
นอกสถานที่ การบำเพ็ญประโยชน์ของสมาชิกยุวกาชาด การจัดกิจกรรมและร่วมกิจกรรมยุวกาชาด
ที่สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานยุวกาชาด
สภากาชาดไทย หน่วยราชการในระดับจังหวัด อำเภอหรือโรงเรียนจัดขึ้น แล้วแต่กรณี

9.4.5 จัดพิมพ์เอกสารและจัดนิทรรศการเผยแพร่กิจการยุวกาชาด

9.4.6 จ่ายตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค

9.4.7 ใช้จ่ายในกรณีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการยุวกาชาด

**การจ่ายเงินยุวกาชาดที่สมาชิกและผู้บังคับบัญชาส่วนกันจัดทำมาได้
ให้หัวหน้าหน่วยและรองหัวหน้าหน่วยร่วมกันวางแผนโดยมีผู้บังคับบัญชายุวกาชาดเป็นที่ปรึกษา
ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดมีโอกาสร่วมดำเนินการในการจ่ายเงินจำนวนนั้นด้วย**

9.5 การรับและเก็บรักษาเงิน

การรับและการเก็บรักษาเงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยุวกาชาด ให้ปฏิบัติ
ดังนี้

9.5.1 ให้นายกหมู่ยุวกาชาดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้รับเงินค่าบำรุงประจำปี
ของสมาชิกยุวกาชาด และออกใบเสร็จรับเงินตามแบบ ยว.9 ทุกครั้ง ในกรณีที่เก็บค่าบำรุงคนหนึ่ง
ปีละไม่เกิน 5 บาท จะออกใบเสร็จรับเงินรวมก็ได้

9.5.2 การรับเงินและทรัพย์สินที่มีผู้บริจาค ให้ผู้อำนวยการสำนักงานลูกเสือ
ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หัวหน้าหน่วยงานที่มีหมู่ยุวกาชาด
โรงเรียนในสังกัด นายกหมู่ยุวกาชาดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย แล้วแต่กรณี เป็นผู้รับมอบ แล้วให้ออก
ใบเสร็จรับเงินและ/หรืออนุโมทนาบัตรตามควรแก่กรณี

9.5.3 เงินรายได้ของยุวกาชาดสถานศึกษา ให้เก็บรักษาโดยนำฝากธนาคาร
ออมสินหรือธนาคารพาณิชย์เรียกว่า “**เงินยุวกาชาด...**” โดยระบุชื่อหน่วยงานหรือสถานศึกษา
แล้วแต่กรณี

9.5.4 ให้มีคณะกรรมการการเงิน จำนวน 3 คน ซึ่งประกอบด้วย นายกหมู่
ยุวกาชาด และกรรมการยุวกาชาด อีก 2 คน มีหน้าที่รับผิดชอบ เก็บรักษาและควบคุมการใช้จ่าย
ให้เป็นไปตามระเบียบและวัตถุประสงค์สำหรับยุวกาชาดในสถานศึกษา ให้จัดทำงบดุลและบัญชีรับ - จ่าย
ประจำปี แสดงให้สมาชิกยุวกาชาดทราบในปลายปีการศึกษา

9.5.5 เงินและทรัพย์สินที่สมาชิกและผู้บังคับบัญชาบุคลากรร่วมกันจัดหา สมทบทุนบุคลากร ในการจ่ายเงินให้ผู้นำกลุ่ม 1 คน และหัวหน้าหน่วย 2 คน เป็นคณะกรรมการ การเงินของกลุ่ม มีหน้าที่ในการจัดทำบัญชีรับ - จ่ายเงิน แสดงให้สมาชิกบุคลากรในกลุ่มทราบ ตามวาระอันควร หากมีเงินเหลือให้ส่งเข้ารายได้อื่น ๆ ของหมู่บุคลากรภายใน 15 วัน ก่อนสิ้นปีการศึกษา

9.6 อำนาจสั่งจ่ายเงินบุคลากร

เงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกบุคลากร และเงินรายได้อื่น ๆ ให้เป็นอำนาจ ของนายหมู่บุคลากรสั่งจ่ายได้ครั้งละไม่เกิน 5,000 บาท หากมีความจำเป็นที่จะต้องจ่ายเงิน เกินจำนวนดังกล่าว จะต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบุคลากรสถานศึกษา ก่อน และเมื่อรวม ทั้งหมดแล้ว จะต้องเหลือเงินไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของรายได้ทั้งหมด เพื่อเก็บไว้เป็นทุนเริ่มต้น ในปีการศึกษาต่อไป ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องใช้เงินทุนที่เหลือ ให้คณะกรรมการบุคลากร สถานศึกษาพิจารณาให้ความเห็นชอบและอนุมัติ

เงินและทรัพย์สินที่ได้จากการบริจาค ให้ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ บุคลากร และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หัวหน้าหน่วยงานที่มีหมู่บุคลากร ของสถานศึกษาในสังกัด และนายหมู่บุคลากร แล้วแต่กรณี ดำเนินการจ่ายตามวัตถุประสงค์ ของผู้บริจาค ถ้าผู้บริจาคมิได้ระบุวัตถุประสงค์ไว้เป็นการเฉพาะ ให้ผู้มีอำนาจสั่งจ่ายได้ตามความเห็นชอบ ของคณะกรรมการบุคลากรสถานศึกษา

เงินและทรัพย์สินที่สมาชิกบุคลากรและผู้บังคับบัญชาร่วมกันจัดหา มาได้ ให้นายหมู่บุคลากรร่วมกับผู้นำของแต่ละกลุ่ม เป็นผู้สั่งจ่ายตามแผนหรือโครงการที่กลุ่มได้กำหนดไว้

10. แบบพิมพ์ แบบพิมพ์บุคลากรมีดังนี้

10.1 แบบ ยว.1 คำร้องขอจัดตั้งหมู่บุคลากรสถานศึกษา

สถานศึกษาที่มีความประสงค์จะขอจัดตั้งหมู่บุคลากร ให้ทำคำร้องยื่นต่อ ผู้มีอำนาจอนุมัติให้จัดตั้งหมู่บุคลากร ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการบริหารบุคลากร ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับบุคลากร ที่สภากาชาดไทยกำหนดไว้

เมื่อสถานศึกษาได้รับอนุมัติให้ตั้งหมู่บุคลากรแล้ว หน่วยงานที่อนุมัติให้ ตั้งหมู่บุคลากรจะออกหนังสือสำคัญให้ไว้เป็นหลักฐาน

10.2 แบบ ยว.2 คำร้องขอแต่งตั้งคณะกรรมการบุคลากรสถานศึกษา

สถานศึกษาที่มีความประสงค์ จะขอแต่งตั้งกรรมการบุคลากรสถานศึกษา ให้ทำคำร้องยื่นต่อหน่วยงานต้นสังกัด เป็นผู้มีอำนาจลงนามแต่งตั้ง

10.3 แบบ ยว.3 ใบสมัครขอเป็นผู้บังคับบัญชาบุคลากร

ผู้ที่มีความประสงค์จะสมัครเป็นผู้บังคับบัญชาบุคลากร ในกรณีที่ประจำอยู่ในส่วนภูมิภาค ให้ยื่นใบสมัครผ่านผู้บริหารสถานศึกษาที่ตนสังกัด เพื่อให้คำรับรอง แล้วจึงเสนอใบสมัครนี้ต่อนายกผู้ว่าราชการจังหวัด นายกผู้ว่าราชการเขตพื้นที่การศึกษา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น สำหรับในกรณีที่ประจำอยู่ในส่วนกลางให้เสนอใบสมัครต่อนายกผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร นายกผู้ว่าราชการเขตปกครองของกรุงเทพมหานคร หรือผู้อำนวยการสำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ แล้วแต่กรณี และเมื่อได้รับแต่งตั้งแล้ว ผู้มีอำนาจแต่งตั้งจะออกหนังสือสำคัญให้ไว้เป็นหลักฐาน

10.4 แบบ ยว.4 ใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกยุวกาชาด

ผู้ที่สมัครเป็นสมาชิกยุวกาชาด ให้ยื่นใบสมัคร ซึ่งมีคำรับรองของผู้ปกครอง และครู อาจารย์ผู้สอน ต่อนายกหมู่ยุวกาชาดของสถานศึกษาที่ผู้นั้นศึกษาอยู่

10.5 แบบ ยว.5 สมุดประจำตัวสมาชิกยุวกาชาด เป็นสมุดที่สถานศึกษาออกให้แก่ สมาชิกยุวกาชาด มี 3 แบบ ดังนี้

- แบบ ยว.5 (ก) สำหรับสมาชิกยุวกาชาด ระดับ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3)
- แบบ ยว.5 (ข) สำหรับสมาชิกยุวกาชาด ระดับ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6)
- แบบ ยว.6 (ค) สำหรับสมาชิกยุวกาชาด ระดับ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3)

10.6 แบบ ยว.6 แบบวัดผลกิจกรรมยุวกาชาด เป็นแบบที่สถานศึกษาใช้สำหรับวัดผลการเรียนกิจกรรมของสมาชิกยุวกาชาด

10.7 แบบ ยว.7 ทะเบียนสมาชิกยุวกาชาด เป็นแบบที่สถานศึกษาใช้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกยุวกาชาดของสถานศึกษานั้น ๆ

10.8 แบบ ยว.8 แบบรายงานยุวกาชาดประจำปี มี 3 แบบ ดังนี้

- แบบ ยว.8 (ก) สำหรับยุวกาชาดกรุงเทพมหานคร และยุวกาชาดจังหวัด
- แบบ ยว.8 (ข) สำหรับยุวกาชาดเขตของกรุงเทพมหานคร ยุวกาชาดท้องถิ่นจังหวัด ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยุวกาชาดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา ยุวกาชาดเมืองพัทยา
- แบบ ยว.8 (ค) สำหรับยุวกาชาดสถานศึกษา

เมื่อสิ้นปีการศึกษา ให้หน่วยงานและสถานศึกษากรอกแบบ ยว.8
เสนอตามลำดับ ดังนี้

1. แบบรายงานยุวกาชาดสถานศึกษา

1.1 สังกัดกรุงเทพมหานคร เสนอยุวกาชาดเขตของกรุงเทพมหานคร
1.2 สังกัดส่วนกลาง เสนอยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน)
แล้วแต่กรณี

1.3 สังกัดส่วนภูมิภาค เสนอยุวกาชาดท้องถิ่นจังหวัด ยุวกาชาดเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษา ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา หรือเมืองพัทยา แล้วแต่กรณี

ทั้งนี้ ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี

2. แบบรายงานยุวกาชาดเขตของกรุงเทพมหานคร ยุวกาชาดท้องถิ่นจังหวัด
ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ยุวกาชาด
เมืองพัทยา

2.1 ยุวกาชาดเขตของกรุงเทพมหานคร เสนอยุวกาชาดกรุงเทพมหานคร

2.2 ยุวกาชาดท้องถิ่นจังหวัด ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ยุวกาชาดเมืองพัทยา เสนอยุวกาชาดศึกษาธิการจังหวัด

2.3 ยุวกาชาดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยุวกาชาดเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา (และยุวกาชาด สช.) ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เสนอนายกยุวกาชาดศึกษาธิการ
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้ ภายในเดือนมีนาคมของทุกปี

3. แบบรายงานยุวกาชาดกรุงเทพมหานคร และยุวกาชาดจังหวัด เสนอสำนัก
การลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ทั้งนี้ภายในเดือนเมษายน
ของทุกปี

10.9 แบบ ยว.9 ใบเสร็จรับเงินค่าบำรุงประจำปีของสมาชิกยุวกาชาด

สำหรับสถานศึกษาออกให้แก่สมาชิกยุวกาชาด เมื่อสมาชิกยุวกาชาดได้ชำระ
ค่าบำรุงประจำปี

10.10 แบบ ยว.10 ใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียม

สำหรับหน่วยงานออกให้แก่เจ้าหน้าที่ ผู้บังคับบัญชา สมาชิกยุวกาชาด
หรือบุคคลอื่นที่สมัครเข้ารับการฝึกอบรม การสัมมนา การประชุม หรือการชุมนุม หรือกิจกรรมอื่นใด
ที่เกี่ยวกับยุวกาชาด

10.11 แบบ ยว.11 ใบแต่งตั้งผู้ตรวจการยุวกาชาด รองผู้ตรวจการยุวกาชาด ผู้ช่วยผู้ตรวจการยุวกาชาด นายกหมุ่ยุวกาชาด เจ้าหน้าที่ยุวกาชาด และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด สถานศึกษา ที่ได้รับแต่งตั้ง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การขอตั้งหมุ่ยุวกาชาดสถานศึกษา มีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. ในกรณีขอตั้งหมุ่ยุวกาชาดใหม่

ให้กรอกแบบ ยว.1 ยว.2 และ ยว.3 และเสนอตามลำดับขั้นตอน การเสนอขอแต่งตั้ง ดังนี้

1.1 ให้ผู้บริหารสถานศึกษากรอกแบบ ยว.1 และเป็นผู้ลงนาม

1.2 ให้ผู้ที่จะมีมติเป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาดของสถานศึกษาทุกคนกรอกแบบ ยว.3 คนละ 1 ใบ โดยระบุให้ชัดเจนในส่วนของการรับรองว่า จะเป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาดในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งดังต่อไปนี้

- รองนายกหมุ่ (มีได้มากกว่า 1 คน ตามความเหมาะสม)
- ผู้นำกลุ่ม (มีได้เท่าจำนวนกลุ่มของยุวกาชาดที่มี)
- รองผู้นำกลุ่ม (ขอแต่งตั้งได้ตามความต้องการไม่จำกัดจำนวน)

1.3 นำรายชื่อจากแบบ ยว.3 ทุกคน กรอกลงในแบบ ยว.1 ข้อ 2

1.4 นำรายชื่อจากแบบ ยว.1 ข้อ 2 ทั้งหมด ไปกรอกลงในแบบ ยว.2 ข้อ 1 โดยหมายเลข 1 คือ ผู้ที่เป็นนายกหมุ่ยุวกาชาดของสถานศึกษานั้น เป็นประธาน

1.5 กรอกแบบ ยว.2 ข้อ 2

การเสนอขอแต่งตั้งหมุ่ยุวกาชาด

ส่วนกลาง

1. สถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เสนอไปยังนายกหมุ่ยุวกาชาด กรุงเทพมหานคร (ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร) เป็นผู้อนุมัติ ใน ยว.1 และลงนามในหนังสือสำคัญแต่งตั้งหมุ่ยุวกาชาด

2. สถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ให้ส่งไปยังสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน เพื่อเสนอปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติใน ยว.1 และลงนามในหนังสือสำคัญแต่งตั้งหมุ่ยุวกาชาด

ส่วนภูมิภาค

สถานศึกษาที่สังกัดสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สังกัดเมืองพัทยา ให้ส่งไปยังหน่วยงานต้นสังกัด และให้หน่วยงานต้นสังกัดส่งไปยังสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด ในฐานะกรรมการและเลขานุการยุวกาชาดจังหวัด เพื่อเสนอไปยังนายกยุวกาชาดจังหวัด (ผู้ว่าราชการจังหวัด) เป็นผู้อนุมัติใน ยุว.1 และลงนามในหนังสือสำคัญแต่งตั้งหมู่ยุวกาชาด

2. ในกรณีขอแต่งตั้งคณะกรรมการยุวกาชาดสถานศึกษา เพิ่มเติม ให้ดำเนินการดังนี้

2.1 ให้ผู้ที่จะเป็นผู้บังคับบัญชายุวกาชาดทุกคนที่จะขอแต่งตั้งเพิ่มเติมกรอกแบบ ยุว.3

2.2 นำรายชื่อจากแบบ ยุว.3 กรอกลงในแบบ ยุว.2 ข้อ 1

2.3 ในกรณีกรรมการผู้ทรงคุณธรรมชุดเดิมครบวาระให้ขอแต่งตั้งใหม่โดยกรอกรายชื่อลงในแบบ ยุว.2 ข้อ 2 (อาจเป็นบุคคลเดิมหรือบุคคลใหม่ก็ได้) การเสนอขอแต่งตั้งคณะกรรมการยุวกาชาด

ส่วนกลาง

1. สถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เสนอไปยังนายกยุวกาชาดเขตของกรุงเทพมหานคร เป็นผู้แต่งตั้ง

2. สถานศึกษาในส่วนกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เสนอไปยังหน่วยงานต้นสังกัด เป็นผู้แต่งตั้ง

ส่วนภูมิภาค

สถานศึกษาที่สังกัดสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดเมืองพัทยา เสนอไปยังหน่วยงานต้นสังกัด เป็นผู้แต่งตั้ง

วิธีการนำเสนอ

1. การนำเข้าสู่บทเรียน

2. การนำเสนอ

2.1 แจงวัตถุประสงค์

2.2 บรรยาย ตามหัวข้อเนื้อหา

2.2.1 แนะนำหน่วยงานที่กำกับ ดูแล กิจกรรมยูวกาชาด ได้แก่ สภากาชาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ

2.2.2 ข้อบังคับสภากาชาดไทย หมวดที่ 9 ว่าด้วยยูวกาชาด และระเบียบคณะกรรมการบริหารยูวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยูวกาชาด

2.3 ตัวอย่างประกอบการบรรยาย เช่น การแต่งเครื่องแบบ การประดับเครื่องหมาย การทำความเคารพ

2.4 สาธิต การทำความเคารพ

3. การสรุป

3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น

3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การศึกษาเป็นฐาน
2. ศึกษาจากเอกสาร
3. ศึกษาแบบกระท่อมหรือศูนย์การเรียนรู้

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. เอกสารสิ่งพิมพ์
3. ระเบียบคณะกรรมการบริหารยูวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยูวกาชาด
4. ข้อบังคับสภากาชาดไทย หมวดที่ 9 ว่าด้วยยูวกาชาด
5. เครื่องแบบยูวกาชาด
6. เครื่องหมายยูวกาชาด
7. แบบพิมพ์ยูวกาชาด

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
2. การแสดงความคิดเห็น อภิปราย ซักถาม
3. แบบประเมินผลรายวิชา

ปฐมพยาบาล

เวลา 3:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความหมาย วัตถุประสงค์ คุณสมบัติ นักปฐมพยาบาล และหลักการปฐมพยาบาลได้
2. อธิบายวิธีการปฐมพยาบาลตามอาการได้ถูกต้อง
3. เลือกจะใช้อุปกรณ์การปฐมพยาบาลตามอาการได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง
4. ปฐมพยาบาลตามอาการได้ถูกต้อง

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมาย วัตถุประสงค์ คุณสมบัติ นักปฐมพยาบาล หลักการปฐมพยาบาล และการเตรียมชุดปฐมพยาบาล
2. การประเมินอาการผู้บาดเจ็บ
3. การให้การปฐมพยาบาลตามอาการ
 - 3.1 บาดแผล
 - 3.2 แผลไหม้
 - 3.3 การเสียเลือด
 - 3.4 การห้ามเลือด
 - 3.5 การใช้ผ้าพันแผล
 - 3.6 การทำแผล
 - 3.7 การสลัดสิ่งแปลกปลอมอุดตันหลอดลม
 - 3.8 การบาดเจ็บของกระดูกและข้อ
 - 3.9 หลักการเข้าเพื่อกักตัว
 - 3.10 การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ
 - 3.11 สารพิษ
 - 3.12 พิษจากสัตว์

เนื้อหา

1. ความหมาย วัตถุประสงค์ คุณสมบัติ นักปฐมพยาบาล และหลักการปฐมพยาบาล
 - 1.1 ความหมายของการปฐมพยาบาล
การปฐมพยาบาล หมายถึง การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ ณ ที่เกิดเหตุโดยใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์เท่าที่จะหาได้ในขณะนั้น ก่อนนำส่งโรงพยาบาล

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อช่วยชีวิตผู้บาดเจ็บ
- 1.2.2 บรรเทาความเจ็บปวด
- 1.2.3 ป้องกันความพิการ
- 1.2.4 ป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น

1.3 คุณสมบัตินักปฐมพยาบาล

- 1.3.1 สามารถควบคุมสติตนเองและมีจิตวิทยาในการให้กำลังใจ
- 1.3.2 มีความละเอียดรอบคอบในการสังเกตลักษณะอาการต่าง ๆ
- 1.3.3 สามารถประยุกต์ใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ในขณะนั้นทำการปฐมพยาบาลได้

1.4 หลักการปฏิบัติการปฐมพยาบาล

ยึดหลัก “นักปฐมพยาบาลปลอดภัย ผู้บาดเจ็บปลอดภัย และคนรอบข้างปลอดภัย ก่อนเข้าช่วยเหลือ”

1.5 การเตรียมชุดปฐมพยาบาล

1. พลาสเตอร์ยา	10	ชิ้น
2. ไฟฉาย	1	กระบอก
3. พลาสเตอร์ติดแผล	1	ม้วน
4. กรรไกร	1	อัน
5. ผ้ากอซสะอาดปิดตา	2	ชิ้น
6. ลูกสูบยาง	1	ลูก
7. ผ้าม้วนยืด ขนาด 2 นิ้ว	1	ม้วน
8. ผ้าม้วนยืด ขนาด 3 นิ้ว	1	ม้วน
9. ปากคิ๊บ	1	อัน
10. เชือกมัดข้อนอนปลาย	6	อัน
11. ผ้ากอซสะอาด ขนาด 2 นิ้ว x 2 นิ้ว	1	ห่อ
12. ผ้ากอซสะอาด ขนาด 4 นิ้ว x 4 นิ้ว	1	ห่อ
13. ผ้ากอซสะอาด ขนาด 4 นิ้ว x 4 นิ้ว มี 2 ทาง	2	ชิ้น
14. ผ้าสามเหลี่ยม ขนาด 36 นิ้ว x 36 นิ้ว x 51 นิ้ว	2	ผืน
15. ผ้าพลาสติก ขนาด 2 เมตร (ห่มได้)	1	ผืน
16. ถังมือยาง ชนิดใช้แล้วทิ้ง	3	คู่
17. หนังสือพิมพ์ (แทนผ้ารอง) ใส่ถุงพลาสติก	2	ฉบับ
18. สมุดโน้ตเล่มเล็กพร้อมดินสอหรือปากกา	1	ชุด

2. การประเมินอาการผู้บาดเจ็บ

2.1 การประเมินสถานการณ์และการบาดเจ็บ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุ นักปฐมพยาบาลต้องตั้งสติเพราะการช่วยเหลือ ณ จุดเกิดเหตุ จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้ามีบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นผู้สั่งการให้บุคคลอื่นเป็นผู้ช่วยเหลือ ก่อนให้การปฐมพยาบาลควรสำรวจว่าผู้บาดเจ็บจำนวนกี่คน ชนิดของการบาดเจ็บและความรุนแรง รวมทั้งมีจำนวนผู้ช่วยเหลือทั้งหมดกี่คนโดยยึดหลักการประเมินสถานการณ์และการประเมินการบาดเจ็บ ดังนี้

การประเมินสถานการณ์

ในการช่วยเหลือปฐมพยาบาล ณ จุดเกิดเหตุ สิ่งสำคัญสิ่งแรก คือ การประเมินสถานการณ์ เป็นการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ สภาพแวดล้อมที่อาจเป็นอันตรายหรือความปลอดภัยของสถานที่นั้น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาวางแผนเข้าไปช่วยเหลือผู้บาดเจ็บฉุกเฉินได้อย่างถูกต้อง เกิดความปลอดภัยต่อผู้ที่เข้าไปช่วยเหลือ รวมทั้งผู้บาดเจ็บ ประชาชนที่อยู่ในเหตุการณ์ และเพื่อเป็นข้อมูลในการขอความช่วยเหลือ สิ่งสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในกรณีที่มีผู้บาดเจ็บฉุกเฉินจำนวนมาก (Mass casualty) เกินขีดความสามารถของผู้ช่วยเหลือที่เข้าไปช่วยเหลือ

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประเมินสถานการณ์ ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความปลอดภัยของสถานการณ์ เป็นการประเมินสภาพเหตุการณ์ว่าจะเกิดอันตรายซ้ำซ้อนหรือไม่ เช่น ตึกถล่ม ไฟไหม้ การวางระเบิด รถชนกันที่มีไฟไหม้ เป็นต้น จำเป็นต้องรีบเคลื่อนย้ายแบบฉุกเฉินเพื่อช่วยชีวิตผู้ป่วยฉุกเฉินไว้ก่อน ยกเว้น ถ้าเหตุการณ์ไม่ปลอดภัยไม่ควรเข้าไปในที่ที่เกิดเหตุ ต้องทำสถานการณ์ให้ปลอดภัย หรือแจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาทำให้ปลอดภัยเสียก่อน

2. การป้องกันตนเอง ประกอบด้วย

2.1 การป้องกันตนเองจากการสัมผัสเชื้อโรค พึงระลึกไว้เสมอว่าเราไม่ควรไปสัมผัสกับผู้บาดเจ็บฉุกเฉินโดยตรง เพราะอาจทำให้เราติดเชื้อโรคต่าง ๆ ตามมาได้ ดังนั้นจึงต้องเตรียมอุปกรณ์ป้องกันตนเองที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดการสัมผัสสารคัดหลั่ง เลือด หรือการไอจาม จากผู้บาดเจ็บฉุกเฉิน ดังนี้

- สวมแว่นตา ถ้าจำเป็น
- สวมถุงมือ ถ้าจำเป็น
- สวมเสื้อคลุม ถ้าจำเป็น
- สวมผ้าปิดปาก ปิดจมูก ถ้าจำเป็น

2.2 การป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานในบางสถานการณ์

- สวมหมวกนิรภัย
- สวมรองเท้าบูท

2.3 การป้องกันอันตรายจากวัตถุอันตราย

- กรณีที่มีสารพิษ ต้องให้ผู้เชี่ยวชาญมาควบคุมสถานการณ์
- ไม่ควรเข้าไปในสถานที่ที่อาจจะมีสารพิษหรือวัตถุอันตรายโดย

ไม่มีอุปกรณ์ป้องกันตนเอง

2.4 การป้องกันตนเองจากอุบัติเหตุจราจร ต้องสังเกตสิ่งต่อไปนี้

- สภาพการจราจร
- สายไฟฟ้า/ไฟฟ้า
- น้ำมันเชื้อเพลิงที่รั่วออกมา
- สารเคมี/วัตถุอันตราย

2.5 การป้องกันตนเองจากการถูกทำร้าย

- มีสติ ควบคุมอารมณ์ หลีกเลี่ยงการโต้แย้ง
- ติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อช่วยควบคุมสถานการณ์

3. กลไกการบาดเจ็บ เป็นการประเมินเพื่อพิจารณาถึงความรุนแรงของอาการในผู้เจ็บป่วยฉุกเฉิน โดยแบ่งออกเป็นผู้บาดเจ็บ และผู้เจ็บป่วย

3.1 ผู้บาดเจ็บ ให้พิจารณาถึงกลไกการบาดเจ็บ โดยการถามสาเหตุของการบาดเจ็บจากตัวผู้บาดเจ็บเอง กรณีผู้บาดเจ็บไม่รู้สึกรู้ตัวหรือไม่สามารถให้ประวัติได้ ให้สอบถามจากญาติ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ พร้อมทั้งตรวจสอบสถานที่ที่เกิดเหตุประกอบ เพื่อประเมินถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ตัวอย่าง เช่น ข้อมูลที่สนับสนุนว่าผู้บาดเจ็บ น่าจะมีการบาดเจ็บที่รุนแรง ได้แก่

- รถชนปะทะกันด้วยความเร็วสูง
- ผู้บาดเจ็บอยู่ในรถที่พลิกคว่ำ หรือกระเด็นออกมาจากตัวรถ
- อุบัติเหตุที่มีผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์เดียวกัน
- ตกจากที่สูง
- บาดแผลทะลุ หรือมีวัสดุเสียบคาที่ศีรษะ ช่องท้อง หรือหน้าอก

3.2 ผู้เจ็บป่วย ให้พิจารณาจากการซักประวัติจากผู้ป่วย ญาติ หรือผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ว่าขอความช่วยเหลือด้วยเรื่องอะไร ปัญหาหรือจุดเริ่มต้นของการเจ็บป่วย เช่น การเจ็บหน้าอก ในผู้ป่วยโรคกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด การปวดท้องของผู้ป่วยไส้ติ่งอักเสบ เป็นต้น ตลอดจนการสังเกตสถานที่เกิดเหตุ ว่ามีสิ่งบอกเหตุของการเจ็บป่วยหรือไม่ เช่น ชองยา ขวด สุรา เข็มฉีดยา ยาพ่นแก้หอบหืด เป็นต้น

4. พิจารณาน้ำหนักผู้ป่วยฉุกเฉิน กรณีมีจำนวนผู้ป่วยฉุกเฉินมากเกิดขีดความสามารถที่จะจัดการ จะต้องร้องขอกำลังสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่จะเข้าไปช่วยเหลือ ในขณะเดียวกันก็ต้องทำการคัดแยกผู้บาดเจ็บ เพื่อจัดลำดับความเร่งด่วนในการช่วยเหลือตามระดับความรุนแรง ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญและต้องกระทำทุกครั้ง

5. การขอรับการสนับสนุนทรัพยากรและสิ่งสนับสนุนอื่น ๆ ในบางสถานการณ์ อาจจำเป็นต้องขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ทีมกู้ชีพขั้นสูง, กู้ภัย, ตำรวจ เป็นต้น

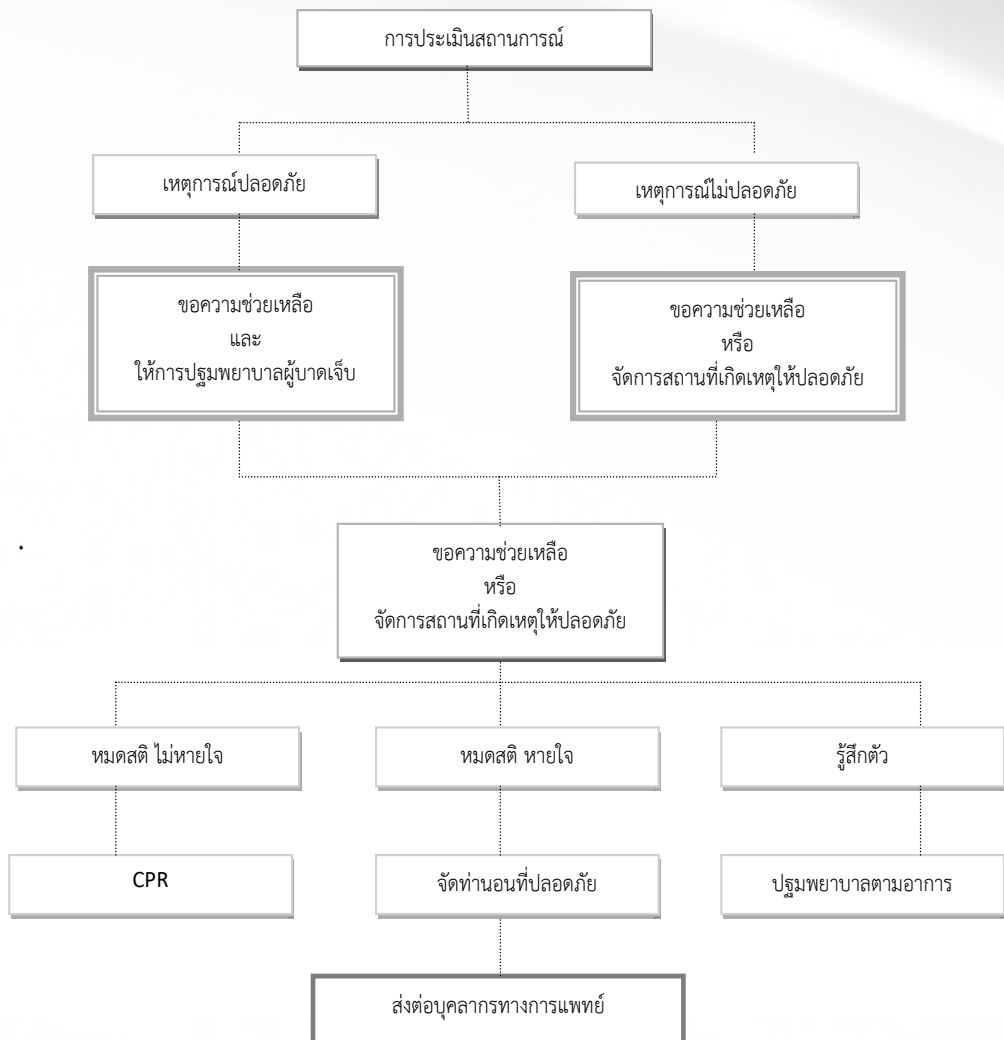
การประเมินการบาดเจ็บ

เป็นการประเมินเพื่อที่จะค้นหาพร้อมกับให้การรักษาสภาวะคุกคามต่อชีวิต ได้แก่ หายใจหายใจ หัวใจหยุดเต้นหมดสติ การเสียเลือด โดยมุ่งเน้นไปที่ 3 ระบบ ที่มีความสำคัญในภาวะวิกฤติ ได้แก่ ระบบหายใจ ระบบการไหลเวียนเลือด และระบบประสาท การประเมินสภาพผู้บาดเจ็บขั้นต้น ณ จุดเกิดเหตุใช้เวลาในการประเมินไม่เกิน 1 นาที เท่านั้น สิ่งสำคัญที่ต้องประเมินและให้การดูแลขั้นต้นก่อนการปฏิบัติ ดังนี้

1. สภาพทั่วไปของผู้บาดเจ็บ
2. ระดับความรู้สึกตัว
3. ทางเดินหายใจ
4. การหายใจ
5. การเสียเลือด

เมื่อประเมินสภาพทั่วไปของผู้บาดเจ็บแล้ว หลังจากนั้นตรวจสอบว่าผู้บาดเจ็บรู้สึกตัวหรือไม่ ซึ่งอาจพบผู้บาดเจ็บในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

- ผู้บาดเจ็บลืมตา ขยับตัว พูด หน้าอกหน้าท้องกระพริบขึ้นลง : **แสดงว่าผู้บาดเจ็บรู้สึกตัวและหายใจ** (ให้การปฐมพยาบาลตามอาการที่พบ)
- ไม่ตอบสนอง หน้าอกหน้าท้องกระพริบขึ้นลง : **แสดงว่าผู้บาดเจ็บหมดสติและหายใจ** (ดูรายละเอียดขั้นตอนการช่วยเหลือกรณีพบผู้หมดสติ)
- ไม่ตอบสนอง หน้าอกหน้าท้องไม่กระพริบขึ้นลง : **แสดงว่าผู้บาดเจ็บหมดสติและไม่หายใจ**

2.2 การประเมินการบาดเจ็บขั้นที่ 1

กรณีผู้บาดเจ็บไม่รู้สีกตัว

1. ปลุกเขย่าตัว เรียกผู้บาดเจ็บประเมินว่ารู้สึกตัว

หรือไม่

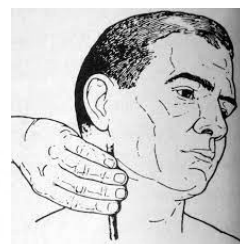
2. ตรวจการหายใจ โดยใช้ตาดูการเคลื่อนไหวของทรวงอกหรือหน้าท้อง หูฟังเสียงลมหายใจแก้มสัมผัสลมหายใจที่มากกระทบ อย่างน้อย 10 วินาที (ผู้ใหญ่ 12 - 20 ครั้ง/นาที เด็ก 20 - 30 ครั้ง/นาที)

3. ตรวจทางเดินหายใจ ระวังเรื่องทางเดินหายใจอุดตัน โดยสำรวจสิ่งแปลกปลอมภายในปากและจมูก ถ้ามีให้ล้วงออก เพื่อเปิดทางเดินหายใจ

4. ตรวจการเต้นของหัวใจ โดยการจับชีพจรบริเวณซอกคอ อย่างน้อย 5 วินาที (ผู้ใหญ่ 60 - 90 ครั้ง/นาที เด็ก 100 - 120 ครั้ง/นาที)

5. พลิกตัวผู้บาดเจ็บให้อยู่ในท่าที่ปลอดภัย คือ นอนตะแคงกึ่งคว่ำ

6. ตรวจอาการเสียเลือด จากปริมาณเลือดที่ออกจากบาดแผลและอาการที่แสดง

การขอความช่วยเหลือจากบุคคลทั่วไป หรือแจ้งเจ้าหน้าที่ โดยแจ้งข้อมูล
ที่จำเป็น ได้แก่ ลักษณะเหตุการณ์ เวลา สถานที่โดยละเอียด จำนวนและอาการของผู้บาดเจ็บ
การปฐมพยาบาลที่กำลังดำเนินการ จำนวนผู้ช่วยเหลือ ชื่อ นามสกุล และหมายเลขโทรศัพท์ผู้แจ้ง
ซึ่งผู้ประสบเหตุสามารถโทรแจ้งหน่วยงานที่รับเหตุฉุกเฉินได้ดังนี้

- เมื่อมีผู้บาดเจ็บหรือเจ็บป่วย โทร 1669
- เมื่อเกิดเหตุด่วน เหตุร้าย โทร 191
- เมื่อเกิดเหตุไฟไหม้ โทร 199

2.3 การประเมินการบาดเจ็บขั้นที่ 2

1. สอบถามอาการผู้บาดเจ็บ โดยใช้คำถามง่าย ๆ ใช้เวลาไม่นาน
2. ตรวจการหายใจ ชีพจร สีผิว และอุณหภูมิ
 - 2.1 ดูการหายใจบริเวณหน้าอก การหายใจที่ผิดปกติ ได้แก่ หายใจมีเสียงผิดปกติ หายใจเร็วหรือช้าผิดปกติ หายใจแล้วรู้สึกเจ็บ
 - 2.2 จับชีพจรบริเวณข้อมือ ชีพจรที่ผิดปกติ ได้แก่ เต้นเร็วหรือช้า จังหวะและความแรงไม่สม่ำเสมอ
 - 2.3 ใช้มือสัมผัสผิวหนังบริเวณหน้าผาก สีผิว และอุณหภูมิที่ผิดปกติ ได้แก่ ผิวหนังซีดขาวและเย็น แสดงว่ามีการเสียเลือด ผิวหนังแดงและร้อน แสดงว่ามีการเลือดมาคั่งมาก
3. ตรวจความผิดปกติของร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
 - 3.1 ควรตรวจตั้งแต่ศีรษะ ใบหน้า คอ ไหล่ แขน 2 ข้าง ทรวงอก หลัง ท้อง สะโพก ขา 2 ข้าง และเท้า ตามลำดับ
 - 3.2 ตรวจจมูก หู ปาก สังเกตเลือดหรือน้ำที่ไหลออกมา
 - 3.3 ตรวจคอ ให้ผู้บาดเจ็บหันหน้า สังเกตความเจ็บปวด การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
 - 3.4 ตรวจไหล่ ให้ผู้บาดเจ็บยกไหล่ สังเกตความเจ็บปวด การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
 - 3.5 ตรวจทรวงอก และท้อง ให้ผู้บาดเจ็บหายใจเข้า - ออกลึก ๆ สังเกตความเจ็บปวด การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
 - 3.6 ตรวจแขนทีละข้าง ให้ผู้บาดเจ็บขยับแขนทีละข้าง หมุนแขน งอแขน สังเกตความเจ็บปวดการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
 - 3.7 ตรวจขาทีละข้าง ให้ผู้บาดเจ็บขยับนิ้วเท้า ข้อเท้า ยกเท้า และงอขา สังเกตความเจ็บปวดการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ

นักปฐมพยาบาล จะต้องมีความรู้ในการให้กำลังใจผู้บาดเจ็บ มีความละเอียดรอบคอบในการประเมินอาการผู้บาดเจ็บและประเมินความปลอดภัยภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ มีความรู้ในเรื่องระบบร่างกายทั้ง 11 ระบบ ได้แก่ ระบบผิวหนัง ระบบกล้ามเนื้อ ระบบกระดูก ระบบประสาท ระบบการไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ ระบบน้ำเหลือง ระบบย่อยอาหาร ระบบขับถ่ายปัสสาวะ ระบบต่อมไร้ท่อ และระบบสืบพันธุ์ นอกจากนี้ควรมีความสามารถในการประยุกต์ใช้วัสดุอุปกรณ์การปฐมพยาบาลอย่างเหมาะสม

3. การให้การปฐมพยาบาลตามอาการ

3.1 บาดแผล

3.1.1 ความหมายและชนิดของบาดแผล

หมายถึง การชอกช้ำ และ/หรือฉีกขาดของผิวหนังและเนื้อเยื่อของร่างกาย ตามความรุนแรงของสิ่งที่มากระแทกและตำแหน่งที่เกิดบาดแผลนั้น ๆ

ชนิดของบาดแผล (Classification of Wounds) แบ่งตามลักษณะของบาดแผลออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. บาดแผลปิด (Closed Wounds) เป็นบาดแผลที่ได้รับอันตรายจากวัตถุไม่มีคม ผิวหนังไม่ฉีกขาด ได้แก่ แผลฟกช้ำ หรือห้อเลือด หัวโน แผลที่อวัยวะภายในได้รับบาดเจ็บรุนแรง

2. บาดแผลเปิด (Open Wounds) ได้แก่ แผลถลอก แผลตัด แผลฉีกขาด แผลถูกแทง แผลถูกยิง แผลอวัยวะส่วนปลายถูกตัดขาด

3.1.2 แผลฟกช้ำ ห้อเลือด

การปฐมพยาบาล

1. ประคบด้วยความเย็นภายใน 24 ชั่วโมงแรก เพื่อให้หลอดเลือดหดตัวเป็นการห้ามเลือด

2. ประคบด้วยความร้อนภายหลัง 24 ชั่วโมงต่อมาเพื่อลดอาการบวม

3.1.3 แผลถลอก ฉีกขาด

การปฐมพยาบาล

1. ล้างแผลด้วยน้ำสะอาดและสบู่ จะช่วยลดการติดเชื้อและทำให้แผลหายเร็ว

2. ถ้ามีเลือดซึม ให้ใช้ผ้าสะอาดกดห้ามเลือดประมาณ 2 - 3 นาที

3. ใส่ยาหรือไม่ก็ได้ ถ้าจำเป็นควรใส่ยาสำหรับแผลสด ปิดแผลหรือไม่ก็ได้

3.1.4 บาดแผลที่ทำให้อวัยวะภายในได้รับบาดเจ็บรุนแรง

เกิดจากถูกกระแทก เช่น รถชน ผู้บาดเจ็บมีเลือดออกภายใน อาจทำให้เกิดภาวะช็อกและเสียชีวิตได้ เช่น บาดแผลบริเวณสมอง ช่อกอก และช่องท้อง เป็นต้น

การปฐมพยาบาล

1. ควรสังเกตภาวะช็อกและรีบช่วยเหลือ
2. รีบนำส่งโรงพยาบาล ถ้าผู้บาดเจ็บหยุดหายใจ และหัวใจหยุดเต้น ต้องช่วยเหลือโดยการช่วยชีวิต

3.1.5 เลือดกำเดา หมายถึง เลือดที่ออกจากโพรงจมูก จากสาเหตุต่าง ๆ

การปฐมพยาบาล

1. ให้ผู้บาดเจ็บนั่งลง ก้มศีรษะไปข้างหน้า ถ้าเอียงศีรษะไปข้างหลัง เลือดอาจไหลย้อนลงในคอ ทำให้อาเจียนได้
2. ให้ผู้บาดเจ็บหายใจทางปาก (จะช่วยให้ผู้บาดเจ็บสงบลงได้) บีบจมูกตรงใต้กระดูกจมูกประมาณ 5 - 10 นาที
3. ถ้ามีกระเป๋าน้ำแข็งให้วางบนดั้งจมูก
4. ถ้าเลือดหยุดไหลแล้ว ให้ผู้บาดเจ็บนั่งพักสักครู่
5. ถ้าเลือดยังไม่หยุด ให้รีบนำส่งโรงพยาบาล

3.2 แผลไหม้ หมายถึง การบาดเจ็บของผิวหนังจากความร้อนชนิดต่าง ๆ ได้แก่ เพลวไฟ ไอน้ำร้อน น้ำเดือด สารเคมี กระแสไฟฟ้า และรังสีต่าง ๆ ที่มีอุณหภูมิสูงกว่า 45 องศาเซลเซียส ขึ้นไป

3.2.1 ชนิดของแผลไหม้

1. เฉพาะชั้นผิวหนัง (แผลไหม้ระดับที่ 1) ผู้บาดเจ็บมีอาการปวดแสบปวดร้อน ลักษณะแผลแห้ง แดง ถ้าลึกถึงหนังแท้ (แผลไหม้ระดับที่ 2) จะพองเป็นตุ่มน้ำใส ๆ บวม มีอาการปวดแสบปวดร้อนมาก
2. ลึกถึงเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง (แผลไหม้ระดับที่ 3) ได้แก่ ไขมัน กล้ามเนื้อ เส้นประสาท กระดูก เป็นต้น ลักษณะแผลมีสีน้ำตาล เทา หรือดำ ผิวหนังรอบ ๆ จะซีด มีกลิ่นไหม้ อาจทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนถึงเสียชีวิตได้

3.2.2 การปฐมพยาบาล

บาดแผลเฉพาะชั้นผิวหนัง

1. ระบายความร้อนออกจากแผล โดยใช้ผ้าชุบน้ำประคบบริเวณบาดแผลแช่ลงในน้ำหรือเปิดให้น้ำไหลผ่านบริเวณที่ได้รับบาดเจ็บ ซึ่งจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดด้วย
2. ทาด้วยยาสำหรับไหม้ - ปิดด้วยผ้าสะอาดเพื่อป้องกันการติดเชื้อ แล้วพันผ้าไว้

นำส่งโรงพยาบาล

3. ถ้าเป็นแผลไหม้บริเวณกว้างหรือบาดเจ็บอวัยวะที่สำคัญต้องรีบ

มากขึ้น

บาดแผลลึกถึงเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง

และรีบนำส่งโรงพยาบาล

1. ไหม้ต้องระบายความร้อนจากแผล เพราะจะยิ่งทำให้แผลติดเชื้อ

2. ใช้ผ้าสะอาดห่อตัวผู้บาดเจ็บเพื่อป้องกันสิ่งสกปรก ให้ความอบอุ่น

ข้อห้าม

ความร้อน

- ไม่ควรใช้น้ำมัน เนย ยาสีฟัน หรือน้ำปลา เพราะปิดกั้นการระบาย

- แผลไหม้ระดับที่ 1 และ 2 ห้ามเจาะถุงน้ำและ/หรือตัดส่วนที่พองออก

3.3 การเสียเลือด

หมายถึง การที่เลือดออกจากหลอดเลือด เนื่องจากหลอดเลือดถูกทำลาย หรือถูกตัดขาดโดยสาเหตุต่าง ๆ ฉะนั้นเมื่อเกิดอุบัติเหตุผู้บาดเจ็บอาจมีการเสียเลือด

3.3.1 การบาดเจ็บของหลอดเลือด

หลอดเลือดในร่างกายมี 3 ชนิด สามารถสังเกตเพื่อจำแนกชนิดของหลอดเลือดที่ได้รับบาดเจ็บได้ดังนี้

มีสีแดงสด

1. หลอดเลือดแดง เลือดที่ออกจะพุ่งตามจังหวะการเต้นของหัวใจ

จังหวะการเต้นของหัวใจ

2. หลอดเลือดดำ เลือดที่ออกมีสีแดงคล้ำ ไหลรินไม่แรงและไม่พุ่งตาม

3. หลอดเลือดฝอย เลือดที่ออกจะมีลักษณะซึมตามบาดแผล

3.3.2 ประเภทของการเสียเลือด มี 2 ชนิด คือ

1. การเสียเลือดภายใน (Internal Hemorrhage) คือ เลือดออกภายในร่างกายไม่ไหลออกภายนอก เช่น แผลที่ปิด หัวใจ แผลในกระเพาะอาหาร ลำไส้ ตับ ม้าม ไต เป็นต้น

2. การเสียเลือดภายนอก (External Hemorrhage) คือ เลือดออกจากบาดแผลที่อยู่ภายนอกในร่างกาย เช่น บาดแผลที่แขน ขา ลำตัว ศีรษะ เป็นต้น และ/หรืออวัยวะภายในอาจได้รับบาดเจ็บ

อาการของการเสียเลือด

ซีด ตัวเย็น ชีพจรเบา เร็ว หายใจเร็ว หอบถี่ กระสับกระส่ายไม่อยู่นิ่ง ระบายน้ำมาก ความดันโลหิตต่ำ

3.4 การห้ามเลือด

เลือดที่ออกจากร่างกาย โดยปกติแล้วประมาณ 3 - 10 นาที จะแข็งตัวได้เอง (Clot) เป็นลิ่มเลือดอุดรูของเส้นเลือดที่ฉีกขาด ในกรณีที่มีบาดแผลรุนแรงอาจทำให้ผู้บาดเจ็บมีการเสียเลือด สิ่งแรกที่เราควรกระทำคือ การห้ามเลือด ซึ่งการห้ามเลือดมี 3 วิธี ได้แก่ การใช้มือกดบนบาดแผล การใช้ผ้ากดบนบาดแผล การกดบนหลอดเลือดแดงใหญ่

การใช้มือกดบนบาดแผล

ในกรณีผู้บาดเจ็บรู้สึกตัวดีอาจใช้นิ้วมือหรือมือของผู้บาดเจ็บกดบนบาดแผลโดยตรง

การใช้ผ้ากดบนบาดแผล

ใช้ผ้าสะอาดขยุ้มกดบนบาดแผลโดยตรง นานประมาณ 5 - 10 นาที ถ้าผ้าปิดแผลชุ่มเลือดไม่ควรเอาออก ให้ใช้ผ้าสะอาดอีกชั้นปิดทับผ้าชั้นแรก เพราะถ้าเอาผ้าชั้นแรกออกอาจทำให้ลิ่มเลือดหลุดออกไปด้วย ถ้ามีบาดแผลบริเวณส่วนแขน ขา ต้องยกส่วนนั้นให้สูงกว่าระดับหัวใจ (ต้องไม่มีกระดูกหัก) จะช่วยลดแรงดันเลือดในหลอดเลือด ทำให้เลือดหยุดได้ง่าย

ข้อสังเกต

ใช้ผ้าพันยึดให้แน่นพอสมควร สังเกตสีผิวหนัง หรือคลำชีพจรส่วนปลายได้

การกดบนหลอดเลือดแดงใหญ่

โดยใช้นิ้วมือกดบนหลอดเลือดแดงเหนือบาดแผล จะทำให้เลือดออกจากบาดแผลน้อยลง

3.5 การใช้ผ้าพันแผล

ผ้าสามเหลี่ยม

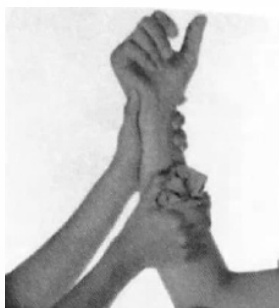
ควรใช้ผ้าซึมซับน้ำได้ดี เช่น ผ้าลินิน ผ้าฝ้าย ขนาดผ้าสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาวด้านละ 36 - 40 นิ้ว แบ่งทแยงมุม จะได้ผ้าสามเหลี่ยม 2 ชิ้น

การใช้ผ้าสามเหลี่ยม

1. การใช้ผ้าสามเหลี่ยมห้ามเลือด

1. ขยุ้มผ้ากดลงบนบาดแผล

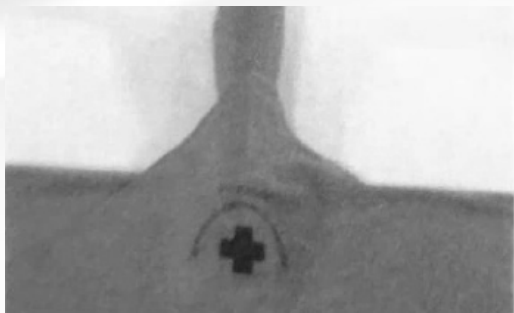

2. ยกอวัยวะให้สูง

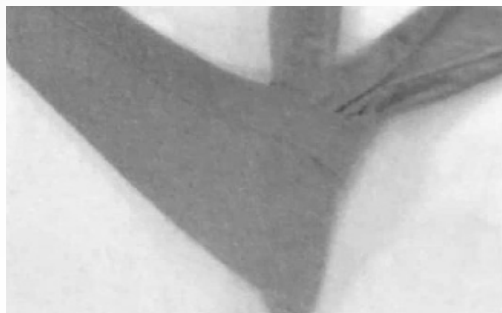

3. ใช้ผ้าพันยึดแน่นพอสมควร

2. การใช้ผ้าสามเหลี่ยมกรณีบาดเจ็บบริเวณมือ แผลฉีกขาดเลือดไม่ออกมาก

1. วางมือบนผ้าสามเหลี่ยม พับมุมยอดลงมาที่ข้อมือ

2. จับชายผ้าสองข้างไขว้กัน

3. ผูกปมบริเวณข้อมือ

4. เก็บปมผ้าด้วยมุมยอดที่เตรียมไว้

3. การใช้ผ้าสามเหลี่ยมห้ามเลือดบริเวณศีรษะ

1. ขยี้ผ้ากดลงบนบาดแผล

2. ใช้ผ้าสามเหลี่ยมโพกทับ

3. จับชายผ้าสองข้างไขว้กัน
มัดปมบริเวณหน้าผาก

4. ตลบปลายล่างสอดเก็บ
บริเวณท้ายทอย

5. ลักษณะการห้ามเลือดที่เรียบร้อย

4. การใช้ผ้าสามเหลี่ยมคล้องแขนกรณีบาดเจ็บที่แขน

1. วางผ้าทาบบนลำตัวในแนวตั้ง

2. ตลบชายผ้าด้านล่างขึ้นมา
ผูกปมข้างคอ

3. มัดปมบริเวณข้อศอกกันแขน

ผ้าม้วนยัด

1. หลักการใช้ผ้าม้วนยัด

- 1.1 ม้วนผ้าให้แน่น
- 1.2 ผ้าแห้งและสะอาด
- 1.3 หายม้วนผ้าเสมอ
- 1.4 พันจากส่วนปลายไปหาส่วนโคน (เพื่อเป็นการไล่เลือดดำกลับสู่หัวใจ)

วิธีพันผ้าม้วนยัด

1. จับผ้าม้วนโดยการหางม้วนผ้าเสมอ 2. พันผ้าจากส่วนปลายไปส่วนโคน

2. การใช้ผ้าม้วนยัดห้ามเลือด

1. ขยี้ม้วนผ้ากลงบนบาดแผล

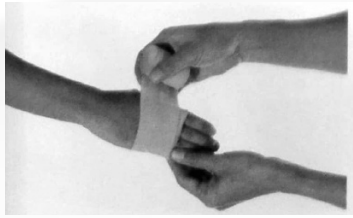

2. พับทับด้วยผ้าม้วนยัด

3. พันผ้าจากส่วนปลาย
ไปหาส่วนโคน

3. การใช้ผ้าม้วนยึดพันข้อมือ

1. หายม้วนผ้าพันทับหลังมือ
สองรอบ

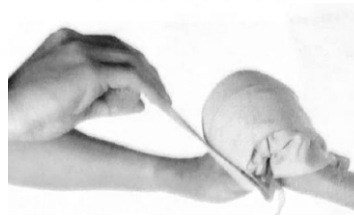

2. พันแบบรูปเลขจนจบ
บริเวณข้อมือ

4. การใช้ผ้าม้วนยึดกรณีมือขาด

1. ขยี้ม้วนผ้ากดลงบนบาดแผล

2. พันทับด้วยผ้าม้วนยึด

5. การใช้ผ้าม้วนยึดพันข้อเท้า

1. หายม้วนผ้าพันทับหลังเท้าสองรอบ

2. พันเฉียงไปด้านข้างเท้า

3. พันอ้อมส้นเท้าวกกลับมาหลังเท้า

4. พันแบบรูปเลขแปดจนจบบริเวณข้อเท้า

3.6 การทำแผล

3.6.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อป้องกันบาดแผลจากการติดเชื้อ
2. ช่วยทำให้แผลหายได้เร็ว

3.6.2 อุปกรณ์การทำแผล

1. เครื่องมือทำแผลที่สะอาดปราศจากเชื้อโรค ประกอบด้วย
 - ถ้วยสำหรับใส่น้ำยา 2 ใบ
 - ปากคีบ 2 อัน
 - กรรไกร
2. สำลีหรือไม้พันสำลี
3. ผ้าปิดแผล (ผ้ากอซ)
4. น้ำเกลือ 0.9% ล้างแผล หรือน้ำต้มสุก
5. แอลกอฮอล์ 70%
6. น้ำยาฆ่าเชื้อใส่แผล
7. พลาสเตอร์หรือผ้าพันแผล
8. ถุงหรือภาชนะสำหรับใส่ของสกปรก

3.6.3 วิธีการทำแผล

1. ควรล้างมือให้สะอาดก่อนทำแผลทุกครั้ง
2. ใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์ 70% เช็ดรอบแผล โดยวนจากด้านในของแผลออกนอกแผล
3. ใช้สำลีชุบน้ำเกลือหรือน้ำต้มสุกเช็ดแผลให้สะอาด (ห้ามถูไปมาแรง)
4. ใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์ 70% เช็ดรอบแผลอีกครั้ง (ห้ามใช้แอลกอฮอล์ใส่แผล)
5. ใส่ยาฆ่าเชื้อโรคหรือไม่ใส่ก็ได้ ถ้าแน่ใจว่าแผลสะอาดก็ไม่ต้องใส่
6. ใส่ผ้ากอซปิดแผล
7. ติดพลาสเตอร์หรือใช้ผ้าพันแผลยึดไว้แล้วแต่ความเหมาะสม

3.7 การสังเกตเปลี่ยนแปลงปอดตอนหลุดลม

การสังเกตเปลี่ยนแปลงปอดตกไปอุดกั้นหลอดลม (ทางเดินหายใจ) ทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิต เนื่องจากร่างกายได้รับออกซิเจนลดลง และอาจเสียชีวิตได้ถ้าขาดออกซิเจนเป็นเวลานาน การอุดตันแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

- การอุดตันบางส่วน ผู้ที่สำลักยังรู้สึกตัวและยังหายใจได้ แต่อาจมีอันตรายต่อชีวิต เพราะอากาศที่ได้รับลดลง
- การอุดตันทั้งหมด ผู้ที่สำลักหมดความรู้สึกและหยุดหายใจเป็นภาวะอันตรายต่อชีวิตเพราะขาดอากาศ

3.7.1 อาการและอาการแสดง

สำคัญ)

- ชี้นิ้วไปที่คอหรือเอามือกุมรอบคอ (เป็นอาการที่แสดงชัดเจนของการ
- ไอ ชี้นิ้ว น้ำลายไหล
- พุด หายใจลำบาก หายใจมีเสียงดัง
- ผิวหนังซีดเขียว เห็นชัดเจนที่ใบหน้า
- กระสับกระส่าย หหมดสติ
- เสียชีวิตจากการขาดออกซิเจน ถ้าช่วยเหลือไม่ทัน

3.7.2 สาเหตุ มีความสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. การรับประทานอาหาร โดยเฉพาะรับประทานพร้อมกับการหัวเราะ
ไปในเวลาเดียวกัน ฟันปลอมที่หลวม รับประทานอาหารอย่างรวดเร็วและเคี้ยวอาหารไม่ละเอียด
2. การดื่มแอลกอฮอล์ มีผลต่อความระมัดระวังตัว
3. การบาดเจ็บบริเวณศีรษะและใบหน้า (การสำลักเลือด)
4. ในเด็กเล็ก ๆ มักเกิดขณะรับประทานอาหาร วิ่ง หรือเล่นของเล่น
5. คนหมดสติหรือชักหลังรับประทานอาหาร

ขึ้นเล็ก ๆ

3.7.3 การปฐมพยาบาล

เพื่อเอาสิ่งอุดตันออกและทำให้การหายใจกลับคืนสู่ปกติ

การปฐมพยาบาลเด็กเล็ก (1 เดือน - 1 ปี) ที่สำคัญ

- เด็กเล็กยังรู้สึกตัว ร้องได้เบา ๆ ผิวหน้าซีด
- ตบหลัง 5 ครั้ง
- กดหน้าอก 5 ครั้ง โดยใช้มือ 2 นิ้วมือ (เช่นเดียวกับ CPR)
- ทำการตบหลัง 5 ครั้ง สลับกดหน้าอก 5 ครั้ง จนกว่าสิ่งอุดตัน

จะหลุดออก และเด็กหายใจได้เป็นปกติ

การปฐมพยาบาลเด็กโต 1 - 8 ปี

- กรณีผู้สำคัญพูดได้ไ้ได้และบอกว่าสำลักกระตุ้นให้ไอแรง ๆ ต่อเนื่อง
จนกว่าสิ่งของที่อุดตันจะหลุดออก
- กรณีผู้สำคัญพูดไม่ได้ ไอไม่มีแรง หายใจลำบาก เอามือกุมคอ
กระสับกระส่ายให้รัดกระดูกหน้าท้องเหนือสะดือได้ล้นปี 5 ครั้งต่อเนื่อง จนกว่าสิ่งอุดตันจะหลุดออก
และหายใจได้เป็นปกติ ดังนี้
- ผู้สำคัญแยกเท้า ห่างประมาณ 1 ฟุต ผู้ช่วยเหลือยืนด้านหลัง
สอดขาไว้ระหว่างขาผู้สำคัญ

ให้ผู้สาธิตก้มตัวต่ำ

- วางกำปั้นเหนือสะดือใต้ลิ้นปี่ และใช้มืออีกข้างกุมกำปั้นไว้

- กระตุกกำปั้นเข้าหาลำตัว ชดละ 5 ครั้ง ต่อเนื่องจนกว่าสิ่งอุดกั้น

จะหลุดออก

การปฐมพยาบาลผู้ใหญ่

- กรณีผู้สาธิตพูดได้ ไอได้ หายใจได้

ให้กระตุ้นให้อาเจียน ๑ ต่อเนื่อง จนกว่าสิ่งอุดกั้นจะออก หรือนำส่ง

โรงพยาบาล

- กรณีผู้สาธิตเสียงแหบ หายใจลำบาก

- ถ้าไอได้ ให้ไอแรง ๆ เพื่อขับสิ่งอุดกั้นให้หลุดออกมา

- ถ้าเสียงแหบ หายใจไม่ไหวให้กระตุกใต้กะบังลม 5 ครั้ง ต่อเนื่องกัน

เพื่อให้เกิดแรงดันในช่องอก ขับสิ่งอุดกั้นให้หลุดออกมา ดังนี้

- ยืนแยกเท้า 2 ข้าง ห่างประมาณ 1 ฟุต เพื่อความมั่นคง (กรณีมี

ผู้ช่วยเหลือให้ผู้ช่วยเหลือยืนด้านหลัง แล้วสอดขาไว้ระหว่างขาผู้สาธิต เพื่อช่วยรองรับถ้าผู้สาธิตล้มลง)

- หาตำแหน่งในการวางกำปั้น กึ่งกลางระหว่างลิ้นปี่กับสะดือ

- กำมือเป็นกำปั้น วางกึ่งกลางระหว่างลิ้นปี่กับสะดือให้ด้านนิ้วหัวแม่มือ

อยู่แนบลำตัว

- ใช้มือกุมกำปั้นไว้ กางข้อศอกให้พนักลำตัว

- กระตุกใต้กะบังลม 5 ครั้ง ต่อเนื่องจนกว่าสิ่งอุดกั้นจะหลุดออก

หมายเหตุ : ผู้ที่สาธิตทั้งเด็กเล็ก เด็กโต และผู้ใหญ่ สาธิตแล้วหมดสติไม่หายใจ ให้ช่วยเหลือโดยการนวดหัวใจผายปอดกู้ชีพ (CPR) และโทรเรียกรถพยาบาล 1669

3.8 การบาดเจ็บของกระดูกและข้อ

3.8.1 ข้อเคล็ด พบบ่อยบริเวณข้อเท้า ข้อมือ และข้อเข่า

สาเหตุ เกิดจากการบิด พลิกของข้อ ทำให้มีเนื้อเยื่อฉีกขาด

อาการ ปวด บวม สีผิวหนังเปลี่ยน เคลื่อนไหวข้อได้ลำบาก เนื่องจากเจ็บ
การปฐมพยาบาล ใช้หลัก 4 ย.

1. หยุด : หยุดการเคลื่อนไหวข้อที่บาดเจ็บ และให้พักในท่าที่สบายที่สุด

2. เย็น : ภายใน 24 ชั่วโมง หลังจากบาดเจ็บ ประคบด้วยความเย็น
ครั้งละประมาณ 15 - 20 นาที ทุก 1 - 2 ชั่วโมง

3. ยึด : พันด้วยผ้าม้วนยึด

4. ยก : ยกอวัยวะส่วนที่บาดเจ็บให้สูง เพื่อลดอาการปวด บวม

3.8.2 ข้อเคลื่อน หมายถึง การที่กระดูกที่ประกอบเป็นข้อต่อ เคลื่อนหลุดจากตำแหน่งที่อยู่เดิม

อาการ ปวดมาก บวมรอบข้อ กดเจ็บ อวัยวะผิดรูปไปจากเดิม เช่น ความยาวของแขนหรือขาข้างมีข้อเคลื่อน อาจสั้นหรือยาวกว่าปกติ และเคลื่อนไหวข้อนั้นไม่ได้

การปฐมพยาบาล

- หยุดการเคลื่อนไหว
- ประคบด้วยความเย็นบริเวณข้อที่บาดเจ็บ
- ดามเฝือกชั่วคราว เพื่อยึดข้อที่บาดเจ็บให้อยู่นิ่ง ห้ามดึงหรือพยายามดันข้อที่หลุดกลับเข้าที่เองเพราะจะทำให้เกิดการบาดเจ็บเพิ่มขึ้น

3.8.3 กระดูกหัก การแตกหักของกระดูกในลักษณะต่าง ๆ กระดูกหักเกิดได้ 2 ลักษณะ คือ

1. กระดูกหักชนิดไม่มีบาดแผลหรือกระดูกหักแบบปิด เป็นการหักที่ไม่มีกระดูกแทงทะลุออกมาด้านนอกผิวหนัง

อาการที่พบ ผิวหนังบริเวณนั้นมีการบวมซ้ำ ปวด อวัยวะผิดรูป อาจสั้นหรือยาวกว่าปกติและขยับไม่ได้

2. กระดูกหักชนิดมีบาดแผลหรือกระดูกหักแบบเปิด เป็นการหักที่มีกระดูกแทงทะลุออกนอกผิวหนัง

อาการที่พบ บวม ซ้ำ ปวด มีบาดแผลเลือดออก และมีปลายกระดูกโผล่ออกมานอกผิวหนัง

ข้อสังเกต

ในรายที่เกิดอุบัติเหตุรุนแรงหรือบาดเจ็บหลายแห่ง ควรประเมินและให้การช่วยเหลือภาวะคุกคามชีวิต ได้แก่ การหยุดหายใจ ภาวะเลือดออก ภาวะช็อก หรือภาวะหมดความรู้สึกก่อนเป็นอันดับแรก

การปฐมพยาบาล

- 1. หยุดการเคลื่อนไหว เพื่อให้อวัยวะส่วนที่บาดเจ็บอยู่นิ่ง
- 2. ถ้ามีบาดแผลเปิด เลือดออก มีปลายกระดูกโผล่ ใช้ผ้าสะอาดปิดและพันผ้าไว้หลวม ๆ
- 3. ประคบด้วยความเย็นบริเวณที่บาดเจ็บ
- 4. ดามเฝือกชั่วคราว โดยพันเหนือและใต้ตำแหน่งที่บาดเจ็บ
- 5. ยกส่วนที่บาดเจ็บให้สูง
- 6. เรียกรถพยาบาล โทร 1669

3.9 หลักการเข้าเฝือกชั่วคราว

1. เข้าเฝือกชั่วคราวอวัยวะที่บาดเจ็บตามลักษณะที่พบ ไม่ดัด ดัน หรือดึงอวัยวะที่บาดเจ็บ
 2. มัดยึดข้อต่อบริเวณเหนือและใต้ตำแหน่งที่มีกระดูกหัก หรือมัดยึดบริเวณกระดูกเหนือและใต้ตำแหน่งที่หักหรือเคลื่อน โดยหลีกเลี่ยงการมัดทับหรือใกล้ตำแหน่งที่บาดเจ็บ
 3. ภายหลังการเข้าเฝือกชั่วคราว ต้องมีเลือดไปเลี้ยงอวัยวะส่วนปลายเพียงพอ
 4. การเข้าเฝือกชั่วคราวต้องไม่ทำให้การบาดเจ็บรุนแรงขึ้น
 5. กรณีที่เป็นการบาดเจ็บบริเวณแขนและไหล่ ให้คล้องแขนภายหลังการเข้าเฝือกชั่วคราวเพื่อพุงอวัยวะที่บาดเจ็บ
 6. กรณีที่ใช้วัสดุแข็งเป็นเฝือกชั่วคราว เช่น แผ่นไม้ กิ่งไม้ ฯลฯ ควรมีผ้าหุนรองระหว่างไม้เฝือกกับอวัยวะที่บาดเจ็บ
- ข้อสังเกต
- ถ้าพบอาการของอวัยวะส่วนปลายขาดเลือด เช่น ชา ซีด เย็น บวม ภายหลังการเข้าเฝือกชั่วคราวต้องรีบแก้ไขการมัดเชือก
 - ไม่ควรใช้วัสดุที่เป็นเส้นขนาดเล็ก เช่น เชือก ในการมัดเฝือกชั่วคราว (ถ้าจำเป็นควรใช้ผ้าหุนรองก่อน)

3.9.1 การเข้าเฝือกชั่วคราวบริเวณแขน

ข้อมือหักหรือเคลื่อน

การมัดยึดกระดูกบริเวณเหนือและใต้ตำแหน่งข้อมือหักหรือเคลื่อน และการคล้องแขน

แขนท่อนล่างหัก

การมัดยึดขีดยบริเวณข้อต่อเหนือและใต้ตำแหน่งแขนท่อนล่างหัก และการคล้องแขน

แขนท่อนบนหัก

การมัดยึดขีดยบริเวณข้อต่อเหนือและใต้ตำแหน่งข้อศอกหักหรือเคลื่อน และการคล้องแขน

แขนท่อนบนหัก

การมัดยึดขีดยบริเวณข้อต่อเหนือและใต้ตำแหน่งแขนท่อนบนหัก และการคล้องแขน

3.9.2 การเข้าเฝือกชั่วคราวบริเวณขา

1. กระดูกขาหักหรือแตก
2. จับขาข้างที่ไม่บาดเจ็บชิดข้างที่หักแล้วมัดด้วยผ้า
3. สอดไม้กระดานเฝือกให้รองรับขาพอดี
4. มัดขาข้างที่หักให้ติดกับไม้กระดานเฝือก
5. จัดขาทั้งสองข้างชิดกัน โดยมีผ้าหนาสอดไว้ตรงกลาง
6. มัดขาทั้งสองข้างให้ติดกันด้วยผ้าอีกชั้นหนึ่ง

3.10 การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ

หมายถึง การนำผู้บาดเจ็บซึ่งได้รับการปฐมพยาบาลแล้ว ส่งต่อไปยังโรงพยาบาล หรือการนำผู้บาดเจ็บออกจากบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งอาจมีอันตรายแก่ชีวิต เพื่อให้การปฐมพยาบาล ในสถานที่ที่ปลอดภัย

3.10.1 หลักการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ

ผู้ช่วยเหลือ

1. ไม่ยกผู้บาดเจ็บตามลำพัง โดยเฉพาะผู้บาดเจ็บที่มีน้ำหนักมากกว่า
2. กระดูกสันหลังของผู้ช่วยเหลืออยู่ในแนวตรงในขณะที่ยกผู้บาดเจ็บ เพื่อป้องกันการบาดเจ็บของหลัง

3. ควรยกโดยให้น้ำหนักตัวผู้บาดเจ็บชิดกับตัวผู้ช่วยเหลือให้มากที่สุด
4. กรณีที่มีผู้ช่วยเหลือเป็นทีม ต้องสื่อสารให้ชัดเจน

ผู้บาดเจ็บ

1. ไม่ทำให้การบาดเจ็บรุนแรงมากขึ้น และไม่เพิ่มการบาดเจ็บอื่น ๆ จากการเคลื่อนย้าย
2. ต้องได้รับการปฐมพยาบาลก่อนการเคลื่อนย้าย ยกเว้นในสถานการณ์จำเป็น เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม เป็นต้น

3. ขณะเคลื่อนย้าย ลำตัวของผู้บาดเจ็บควรอยู่ในแนวตรง โดยเฉพาะผู้บาดเจ็บรุนแรง

3.10.2 การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บด้วยวิธีต่าง ๆ (ผู้ช่วยเหลือ 1 คน)

การพยุงเดิน

ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกรู้สีกตัว
2. เดินได้

การอุ้ม

ผู้บาดเจ็บ

1. บาดเจ็บไม่รุนแรง
2. เดินไม่ได้
3. น้ำหนักตัวน้อย

การขี่หลัง

ผู้บาดเจ็บ

1. บาดเจ็บไม่รุนแรง
2. เดินไม่ได้
3. น้ำหนักตัวน้อย

การแบก

ผู้บาดเจ็บ

1. ไม่รู้สึกตัว ส่วนใหญ่เนื่องจากสำลักควันไฟ และจำเป็นต้องรีบเคลื่อนย้ายฉุกเฉิน
2. ไม่มีการบาดเจ็บของกระดูกสันหลัง
3. น้ำหนักตัวน้อย

การลาก

ผู้บาดเจ็บ

1. ไม่รู้สึกตัวและไม่มีการบาดเจ็บของกระดูกสันหลัง
2. น้ำหนักตัวมาก

1

2

การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บด้วยวิธีต่าง ๆ (ผู้ช่วยเหลือ 2 คน)

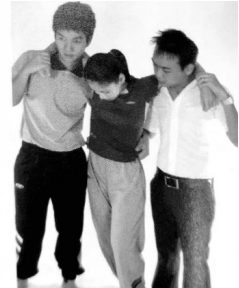
การลากแบบคลานโดยการมัดข้อมือและคล้องคอ การลากแบบซ้อน

ได้รักแร้ การลากแบบใช้ผ้าห่ม

การพยุงเดิน

ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกตัว
2. เดินได้

การอุ้มแบบนั่งบนมือ แบบจับ 4 มือ

ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกตัว
2. เดินไม่ได้ (บาดเจ็บไม่รุนแรง)

วิธีการจับมือ

วิธีการนั่งด้านหน้า

วิธีการนั่งด้านหลัง

การอุ้มนั่งบนมือ แบบจับ 3 มือ

ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกตัว
2. เดินไม่ได้ (บาดเจ็บไม่รุนแรง)

วิธีการจับมือ

วิธีการนั่งด้านหน้า

วิธีการนั่งด้านหลัง

การอุ้มนั่งบนมือ แบบจับ 2 มือ

ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกตัว
2. เดินไม่ได้ (บาดเจ็บไม่รุนแรง)

วิธีการจับมือ

วิธีการนั่งด้านหน้า

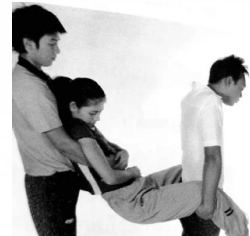

วิธีการนั่งด้านหลัง

การอุ้มแบบพยุงแขนและขา

ผู้บาดเจ็บ

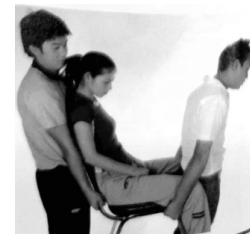
1. รู้สึกตัว
2. เดินไม่ได้ (บาดเจ็บไม่รุนแรง)

การนั่งบนเก้าอี้

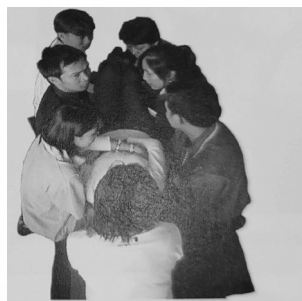
ผู้บาดเจ็บ

1. รู้สึกตัว
2. เดินไม่ได้ (บาดเจ็บไม่รุนแรง)

การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บด้วยวิธีการต่าง ๆ (ผู้ช่วยเหลือมากกว่า 2 คน)
การเคลื่อนย้ายผู้ที่มีการบาดเจ็บกระดูกสันหลังหรือกระดูกเชิงกราน

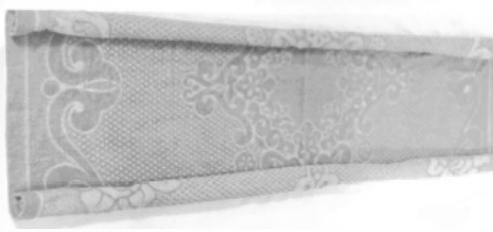
โดยไม่ใช้อุปกรณ์

ข้อสังเกต

การเคลื่อนย้ายผู้ที่มีการบาดเจ็บกระดูกสันหลังหรือกระดูกเชิงกราน
ใช้ผู้ช่วยเหลือจำนวนมาก ต้องเคลื่อนย้ายด้วยความระมัดระวัง โดยเคลื่อนย้ายในแนวราบตรง

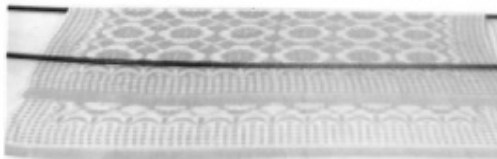
การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บโดยใช้เปลชั่วคราวหรือเปลประยุกต์

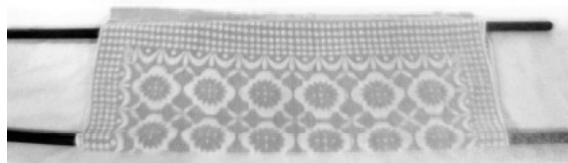
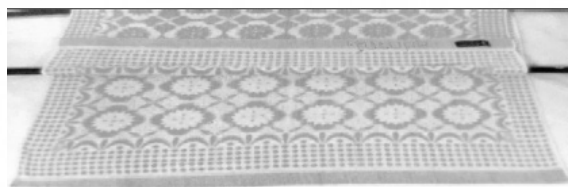
การทำเปลจากผ้าห่ม

การทำเปลโดยใช้ผ้าห่มและไม้พลอง

ม้วนขอบผ้าทั้งสองด้านเข้าหาตัวผู้บาดเจ็บ

การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บโดยใช้เปลชั่วคราว

การเคลื่อนย้ายโดยใช้เปลผ้าห่มม้วนขอบ

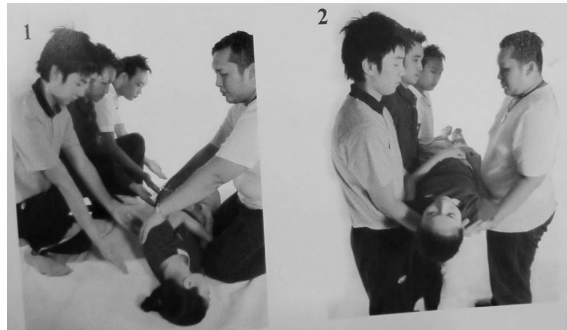
การเคลื่อนย้ายโดยใช้เปลผ้าห่มและไม้พลอง

ข้อห้าม

การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บด้วยเปลชั่วคราวหรือเปลประยุกต์ไม่ควรเคลื่อนย้ายในกรณีที่มีการบาดเจ็บของกระดูกสันหลังหรือกระดูกเชิงกราน

การปฐมพยาบาลและเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บที่มีปัญหาเกี่ยวกับกระดูกและข้อต้องทำด้วยความระมัดระวัง และถูกวิธีเพื่อป้องกันมิให้ผู้บาดเจ็บเกิดอันตรายจนถึงแก่ชีวิตหรือพิการจากการช่วยเหลือเบื้องต้นที่ไม่ถูกต้อง

การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บด้วยวิธีต่าง ๆ (ผู้ช่วยเหลือมากกว่า 2 คน) การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บในท่านอน

3.11 สารพิษ

สารพิษ หมายถึง สารใด ๆ ที่สัมผัสหรือเข้าสู่ร่างกายแล้วก่อให้เกิดอันตรายทางเข้าของสารพิษ

- ทางเดินหายใจ โดยการสูดดมก๊าซหรือไอระเหยของสารเคมี
- ทางปาก
- ทางผิวหนัง โดยการซึมผ่านผิวหนังหรือการฉีดยา เช่น แมลงกัดต่อย

3.11.1 สารพิษเข้าทางเดินหายใจ

ก๊าซพิษที่เข้าสู่ทางเดินหายใจ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ก๊าซที่ทำให้ร่างกายขาดออกซิเจน เช่น ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ เป็นต้น
2. ก๊าซที่ทำให้เกิดอาการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจ ถ้าได้รับในปริมาณมากอาจทำให้ตายได้ เช่น ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เป็นต้น
3. ก๊าซที่ทำให้เกิดอันตรายทั่วร่างกาย เมื่อเข้าไปในร่างกาย จะทำให้เกิดเลือดแดงแตก ปัสสาวะเป็นเลือด ตาเหลือง ตัวเหลือง ได้แก่ ก๊าซอาร์ซีน (ARSINE) เป็นต้น

การปฐมพยาบาล

1. เคลื่อนย้ายผู้ที่ได้รับก๊าซพิษไปยังสถานที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์ ถ่ายเทสะดวก และห้ามคนมุง
2. เปิดทางเดินหายใจให้โล่ง ถ้าหยุดหายใจให้รีบช่วยเหลือ
3. คลายเสื้อผ้าให้หลวม
4. ตรวจการหายใจและชีพจร ถ้ามีปัญหาให้รีบทำการช่วยเหลือ
5. รีบนำส่งโรงพยาบาล

3.11.2 สารพิษเข้าปาก

การปฐมพยาบาล

กรณีรู้สึกตัว

นำผู้เคราะห์ร้ายส่งโรงพยาบาลโดยด่วน พร้อมกับสิ่งที่อาเจียนออกมา
เพื่อการวินิจฉัยสารพิษที่ได้รับ

กรณีไม่รู้สึกตัว

ข้อห้าม

1. ห้ามทำให้อาเจียน
2. ห้ามให้น้ำและอาหารทางปาก

3.11.3 สารพิษสัมผัสผิวหนัง

การปฐมพยาบาล

1. ถ้าเป็นผงให้ปัดออกจากตัว (ระวังฟุ้งกระจาย)
2. ล้างน้ำด้วยวิธีปล่อยน้ำไหลผ่าน
3. ถอดเสื้อผ้า เครื่องประดับ และคอนแทคเลนส์ ที่สัมผัสสารพิษ
4. ปฐมพยาบาลตามอาการ

3.11.4 สารพิษเข้าตา

ทำให้เกิดการระคายเคืองของเยื่อตา อาจทำให้ตาบอดได้

การปฐมพยาบาล

1. ล้างตาด้วยน้ำสะอาดมากๆ นานๆ โดยให้นอนตะแคงด้านที่ตาได้รับสารพิษลงด้านล่าง
2. ปิดตาด้วยผ้าสะอาด
3. รับนำส่งโรงพยาบาล

ข้อห้าม

ห้ามขยี้ตา

3.12 พิษจากสัตว์

3.12.1 แมงและแมลงมีพิษ

แมลงป่อง มีอาวุธปลายกระบี่เป็นเดือยแหลมคมอยู่ส่วนหาง

แมงมุม มีเขี้ยวพิษยาวโค้งปลายแหลมอยู่ 1 คู่

ตะขาบ มีอาวุธที่ใช้ทำร้ายคนได้ คือ ขาคู่แรก

การปฐมพยาบาล

1. ล้างบาดแผลด้วยสบู่และน้ำ หรือใช้แอมโมเนียทา
2. ประคบด้วยน้ำเย็น
3. ถ้ามีอาการปวดมากให้รับประทานยาแก้ปวด
4. ถ้ามีอาการมากขึ้น รีบนำส่งโรงพยาบาล

ผึ้ง ต่อ แตน

มีอาวุธที่ใช้ทำร้ายศัตรู คือ เหล็กใน ซึ่งอยู่ทางส่วนปลายสุดของลำตัว และเป็นอวัยวะสำหรับวางไข่ในเพศเมียที่ดัดแปลงไป ฉะนั้น ตัวที่ทำร้ายคนได้จึงเป็นตัวเมียเท่านั้น

การปฐมพยาบาล

1. ในกรณีที่มีเหล็กในติดอยู่ในแผล ต้องเอาเหล็กในออกก่อน โดยใช้หัวปากกาถูกลิ้นที่เป็นโพรงกลวง กดคร่อมแผล ดันให้เหล็กในโผล่ขึ้นมา แล้วใช้แหนบดึงเหล็กในออก
2. ล้างบาดแผลด้วยสบู่และน้ำ หรือใช้สารละลายที่เป็นด่าง เช่น แอมโมเนีย ทา
3. ประคบด้วยน้ำเย็น
4. ถ้ามีอาการปวดมากให้รับประทานยาแก้ปวดได้
5. ถ้ามีอาการมากขึ้นรีบนำส่งโรงพยาบาล

3.12.2 งูพิษกัด

งูพิษอันตราย หมายถึง งูที่มีเขี้ยวพิษ ต่อมน้ำพิษที่มีน้ำพิษรุนแรง แผลที่ถูกงูพิษกัดจะเห็นเป็นจุดเขี้ยวพิษใหญ่ ๆ 2 จุด หากเป็นรอยเขี้ยวเล็ก ๆ จำนวนมากแสดงว่าเป็นงูไม่มีพิษ งูพิษในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ตามอำนาจทำลายของน้ำพิษต่อระบบของร่างกาย คือ

งูพิษต่อระบบประสาท

เมื่อถูกงูพิษประเภทนี้กัด พิษจะทำลายระบบประสาท ทำให้มีอาการหนังตาตก ลิ้นตาไม่ขึ้น ขากรรไกรแข็ง พูดไม่ชัด กลืนน้ำลายไม่ได้ แน่นหน้าอก หายใจไม่สะดวก อ่อนเพลีย อัมพาต และเสียชีวิตจากการหายใจขัดข้อง งูประเภทนี้ ได้แก่ งูเห่า งูจงอาง งูสามเหลี่ยม

งูพิษต่อระบบโลหิต

เมื่อถูกกัด จะมีอาการปวดบวมบริเวณที่ถูกกัดอย่างชัดเจน มีเลือดซึมตามรอยเขี้ยว เลือดออกใต้ผิวหนังเป็นจ้ำ ๆ เลือดออกตามไรฟัน เลือดกำเดาไหล อาเจียน และถ่ายอุจจาระเป็นเลือด งูประเภทนี้ ได้แก่ งูกะปะ งูแมวเซา งูเขียวหางไหม้

งูพิษต่อระบบกล้ามเนื้อ

เมื่อถูกกัด จะมีอาการคล้ายถูกงูพิษระบบประสาทกัด เจ็บปวดกล้ามเนื้อ โดยเฉพาะสะโพกและไหล่ ไตวายอย่างเฉียบพลัน ซึ่งเป็นสาเหตุของการเสียชีวิต งูประเภทนี้ ได้แก่ งูทะเล

อาการและลักษณะบาดแผล

ถ้ามีพิษกัด มีเลือดซึม พิษมีพิษต่อระบบประสาท ระบบไหลเวียนโลหิต และระบบกล้ามเนื้อ ทำให้ผู้ถูกกัดเสียชีวิตได้ เช่น งูเห่า งูจงอาง งูเขียวหางไหม้ งูหางกระดิ่ง เป็นต้น

การปฐมพยาบาลงูพิษกัด

ผู้ที่ถูกงูพิษกัดจะได้รับอันตรายจากการกระจายตัวของน้ำพิษที่ไหลไปตามกระแสโลหิต ดังนั้นควรให้การช่วยเหลือดังนี้

1. หยุดการเคลื่อนไหวของร่างกาย
2. ใช้ผ้ายืดพันใต้รอยเขียว ขึ้นมาจนถึงข้อต่อของอวัยวะส่วนนั้น และใช้ไม้ตามเพื่อจำกัดการเคลื่อนไหว จัดให้อวัยวะที่ถูกกัดอยู่ต่ำกว่าระดับหัวใจ
3. รีบนำส่งโรงพยาบาล

ข้อสังเกต

- ปลอดภัยให้กำลังใจ อย่าให้ตื่นเต้นตกใจ ซึ่งจะทำให้หัวใจสูบฉีดโลหิตเพิ่มมากขึ้น พิษแพร่กระจายได้เร็วขึ้น
- ถ้าเป็นไปได้ ควรนำงูที่กัดไปด้วย เพื่อสะดวกต่อการวินิจฉัยและรักษาของแพทย์

ข้อห้าม

- ห้ามรับประทานยาและเครื่องดื่มกระตุ้นหัวใจ
- ห้ามใช้ของมีคมกรีดหรือใช้ไฟฟ้าจี้บริเวณที่ถูกกัด
- ห้ามใช้ปากดูดพิษ เพราะพิษจะเป็นอันตรายต่อผู้ดูดพิษ และอาจทำให้แผลงูกัดติดเชื้อ
- ห้ามยกอวัยวะที่ถูกกัดอยู่เหนือหัวใจ เพราะพิษจะเข้าสู่กระแสเลือดได้เร็วขึ้น

งูไม่มีพิษกัด

ถ้าถูกงูไม่มีพิษกัด ไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต เช่น งูดิน งูแสงอาทิตย์ งูหลาม งูเหลือม เป็นต้น

การปฐมพยาบาล

1. ล้างแผลด้วยน้ำสะอาด และน้ำสบู่
2. รีบไปพบแพทย์ เพื่อฉีดวัคซีนป้องกันบาดทะยัก

3.12.3 สัตว์ทะเลมีพิษ

แมงกะพรุนไฟ เมื่อถูกแมงกะพรุนไฟจะมีอาการปวดแสบปวดร้อน บวมแดงเป็นผื่น อาจถึงกับไหม้เกรียม บางรายมีอาการรุนแรงมาก อาจมีอาการไข้ อ่อนเพลีย เป็นตะคริว หัวใจเต้นอ่อนลง การหายใจขัดข้อง ชัก หหมดสติ ถึงแก่ความตายได้ กลไกพิษที่แมงกะพรุนไฟใช้ทำร้ายคน คือ เซลล์เข็มพิษที่อยู่เป็นจำนวนมากตามสายหนวดของมัน ใช้ในการทิ่มแทงผิวหนังคนเรา

การปฐมพยาบาล

1. ใช้มีดหรือวัสดุบาง ๆ แต่มีความแข็งค่อย ๆ ปาดเอาเมือกเหนียว สายหนวดของแมงกะพรุนไฟออกจากบาดแผล ระวังกายาชุดถูกแผล และอย่าสัมผัสกับเมือกหรือ สายหนวดด้วยมือเปล่า

2. ล้างแผลด้วยน้ำละลายผงฟูโซเดียมไบคาร์บอเนต

3. ทาด้วยครีมเพรดนิโซโลน แต่ถ้าไม่มีให้ใช้ผักบุ้งทะเล ซึ่งมักขึ้น ใกล้เคียงชายหาดพอกแผล

4. พาไปพบแพทย์เพื่อทำการรักษาต่อไป เพราะอาจมีอาการรุนแรง ตามมา

3.12.4 โรคพิษสุนัขบ้า

เป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรง เป็นไปทุกฤดูกาล พบในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เช่น สุนัข แมว กระรอก วัว ม้า สุนัข ค้างคาว ฯลฯ สามารถติดต่อมาถึงคนโดยน้ำลายของสัตว์เหล่านี้ ผ่านเข้ามาทางบาดแผลเปิดหรือเยื่อเมือก เช่น ตา ปาก จมูก เมื่อคนหรือสัตว์แสดงอาการของโรค ได้แก่ อาการคันบริเวณที่ถูกกัด กระสับกระส่าย ไม่ชอบแสงสว่าง ลม และเสียงดัง รู้สึกกลืนลำบาก เป็นต้น จะไม่มีทางรักษาให้หายได้ ต้องตายอย่างทรมานในที่สุด

ข้อสังเกต

สำหรับสัตว์ที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้า จะมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลง ไปจากเดิม ยกตัวอย่างเช่น สัตว์ที่มันิสัยดุร้ายจะกลายเป็นสัตว์เชื่อง สัตว์ที่เชื่องจะกลายเป็นสัตว์ที่ดุร้าย ตื่นเต้น กระวนกระวาย สุดท้ายจะเป็นอัมพาตและตายในที่สุด

การปฐมพยาบาล

1. เมื่อถูกสัตว์ที่เป็นโรคหรือที่สงสัยว่าเป็นโรค กัด รับประทานบาดแผล ด้วยน้ำสะอาด พอกสบู 2-3 ครั้ง

2. ทำความสะอาดซ้ำด้วยแอลกอฮอล์ 70% ใส่ยาสำหรับแผลสด เช่น น้ำยาโพวีดิน (เบตาดีน) ไม่ควรเย็บแผล

3. ควรรีบปรึกษาและขอคำแนะนำจากแพทย์ทันที เพื่อจะได้รับการฉีดวัคซีนและอิมมูโนโกลบูลิน ป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า ซึ่งในปัจจุบันเป็นวัคซีนที่มีคุณภาพสูง ส่วน การรักษาทางสมุนไพรหรือแพทย์โบราณ ไม่สามารถป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าได้ ไม่ควรรอดูอาการ ของสัตว์เพราะอาจสายเกินไปที่จะฉีดวัคซีนป้องกัน และต้องกักขังสัตว์ไว้ดูอาการอย่างน้อย 10 วัน

4. ถ้ากักขังสัตว์ไม่ได้ควรรีบกำจัดโดยอย่าทำให้ส่วนหัวบอบสลาย เพื่อนำส่งตรวจ
5. ในกรณีที่สัตว์ตายระหว่างกักขังดูอาการ ให้รีบตัดเอาส่วนหัวไปตรวจเนื้อสมองทันที หากต้องใช้เวลาส่งนานควรแช่น้ำแข็งไว้ด้วยเพื่อป้องกันการเน่าเสียของเนื้อเยื่อสมอง
6. ถ้าหากติดตามสัตว์ที่กัดไม่ได้ เช่น เป็นสัตว์ป่าหรือสัตว์ที่กัดแล้วหนีไปหรือจับสัตว์ที่กัดไม่ได้ ก็จำเป็นต้องได้รับการฉีดวัคซีน

ข้อสังเกต

ผู้ที่ต้องได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า คือ บาดแผลซ้ำเขี้ยวหรือหรือมีเลือดไหลทั้งแผลถลอกและแผลลึก รวมทั้งผู้ที่ถูกสัตว์เลี้ยงเลี้ยงที่นัยน์ตา ริมฝีปาก และผิวหนังที่มีแผลถลอก ส่วนกรณีที่ถูกเลียผิวหนังที่ไม่มีแผลหรือเพียงแค่อุ้มสัตว์ ไม่ทำให้ติดโรคได้

สถานที่ส่งซากตรวจหาเชื้อโรคพิษสุนัขบ้า

1. สถานเสาวภา สภากาชาดไทย (ตึกเศรษฐภักดี)
2. โรงพยาบาลศิริราช
3. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. กรมปศุสัตว์และปศุสัตว์จังหวัด
5. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 วิทยากรบรรยายหลักการปฐมพยาบาล
 - 2.2 วิทยากรอธิบายการสำรวจอาการบาดเจ็บขั้นต้น พร้อมกับให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติตามทีละขั้นตอน
 - 2.3 ผู้เข้ารับการฝึกอบรมฝึกปฏิบัติการปฐมพยาบาลตามฐานกิจกรรม
 - 2.3.1 การเก็บผ้าสามเหลี่ยม, การใช้ผ้าสามเหลี่ยมห้ามเลือดที่แขน และมือ
 - 2.3.2 การใช้ผ้าสามเหลี่ยมห้ามเลือดที่ศีรษะ, การสลิงแขน
 - 2.3.3 การใช้ผ้าม้วนยึดที่มือ
 - 2.3.4 การใช้ผ้าม้วนยึดที่เท้า
 - 2.3.5 การปฐมพยาบาลกรณีมีสิ่งแปลกปลอมเข้าสู่ร่างกาย
 - 2.3.6 การเคลื่อนย้ายผู้ป่วย
 - 2.4 วิทยากรสาธิตการปฐมพยาบาลผู้ป่วยกระดูกหัก (การเข้าเฝือกชั่วคราว)

3. การสรุป

3.1 สรุปประเด็นสำคัญหลักการปฐมพยาบาล

3.2 วิทยากรเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามเกี่ยวกับการปฐมพยาบาล

ในกรณีอื่น ๆ ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน เช่น แผลไฟไหม้ น้ำร้อนลวก สัตว์มีพิษกัดต่อย เป็นต้น

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยายและสาธิต
2. การศึกษาเป็นฐาน
3. การมอบหมายงาน
4. การศึกษาแบบกระท่อมหรือศูนย์การเรียนรู้
5. การใช้เกม
6. การใช้เพลง
7. การศึกษาจากสถานการณ์จริง

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. อุปกรณ์การปฐมพยาบาล

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
2. การทดสอบภาคทฤษฎี
3. การทดสอบภาคปฏิบัติ

หลักการนำเกม

เวลา 1.30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและประเภทของเกมได้
2. เลือกเกมเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมได้เหมาะสม
3. อธิบายวิธีการเล่นเกมได้
4. เป็นผู้นำเกมได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายของเกม
2. ประเภทของเกม
3. การเลือกเกม
4. การจัดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการนำเกม
5. วิธีการเล่นเกม
6. ข้อควรคำนึงในการเล่น
7. ความปลอดภัยในการเล่น
8. ลักษณะของผู้นำเกมที่ดี

เนื้อหา

1. ความหมายของเกม

เป็นลักษณะของกิจกรรมของมนุษย์เพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เพื่อความสนุกสนานบันเทิง เพื่อฝึกทักษะ และเพื่อการเรียนรู้ เป็นต้น และในบางครั้งอาจใช้เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาได้

2. ประเภทของเกม

เกม มีหลายประเภทด้วยกัน แต่ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะที่นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม
ยูวาทา

2.1 เกมทั่วไป (General Games) เป็นเกมที่เล่นรายบุคคลหรือเล่นจำนวนคนมาก ๆ

2.2 เกมแบบผลัด (Relay Games) เป็นเกมที่เล่นแข่งขันกันระหว่างหน่วยสกีหรือทีม แข่งขันกันคนละรอบจนครบ

2.3 เกมทดสอบ (Test Games) เป็นเกมที่เกี่ยวกับบทเรียนในหลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด เช่น แข่งขันการปฏิบัติการทางวิชาปฐมพยาบาล เป็นต้น

2.4 เกมฝึกประสาท (Sense Games) เป็นเกมฝึกประสาทสัมผัส

2.5 เกมเป็นทีม (Team Games) เป็นเกมที่แบ่งผู้เล่นออกเป็น 2 ทีมขึ้นไป แข่งขันกัน

2.6 เกมเงียบ (Quiet Games) เป็นเกมที่ใช้ในการแสดงท่าทางเป็นสื่อหรือเกมที่ใช้เสียง

2.7 เกมประกอบเพลง (Motion Songs and Singing Games) หมายถึง เกมการเคลื่อนไหว ร่างกาย โดยใช้เพลงเป็นสื่อทำให้เกิดกิจกรรมการเคลื่อนไหวในส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การแสดงท่าทางประกอบเพลง การร้องเพลงแล้วเล่นเกมประกอบกับเพลง เป็นต้น

3. การเลือกเกม

เกมมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีจุดประสงค์ทำให้เกิดทักษะต่างกัน ดังนั้น การเลือกเกมที่เหมาะสม มีความสำคัญมาก จึงควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- 3.1 เหมาะสมกับเพศและวัย
- 3.2 มีความหลากหลายของเกม
- 3.3 เหมาะสมกับเวลา
- 3.4 เหมาะสมกับสถานที่และอุปกรณ์
- 3.5 เหมาะสมกับจำนวนผู้เล่น

4. การจัดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการนำเกม

อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการนำเกม จึงควรดำเนินการดังต่อไปนี้

- 4.1 จัดหาอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับเพศและวัยของผู้เล่น
- 4.2 อุปกรณ์ต้องเพียงพอกับจำนวนผู้เล่น
- 4.3 อุปกรณ์ต้องมีความปลอดภัย ใช้การได้ และไม่เป็นอันตราย
- 4.4 มีอุปกรณ์หลายชนิดเหมาะสมกับเกมและผู้เล่นเกม

5. วิธีการเล่นเกม

- 5.1 จัดผู้เล่นให้เหมาะสมกับเกม
- 5.2 อธิบายวิธีการเล่นให้ชัดเจน
- 5.3 ชี้แจงกติกาการเล่น
- 5.4 สาธิตและให้ผู้เล่นทดลองเล่น
- 5.5 ปฏิบัติการเล่น
- 5.6 สรุปผลและข้อคิดที่ได้จากการเล่นเกม

6. ข้อควรคำนึงในการเล่น

- 6.1 ผู้นำเกมต้องเตรียมเกมและอุปกรณ์ให้เพียงพอและเหมาะสมกับเวลา
- 6.2 มีความรู้จิตวิทยาเกี่ยวกับเด็ก
- 6.3 ใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ เข้าใจง่าย
- 6.4 ประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่นเกม
- 6.5 การนำเกมควรมีลักษณะที่ฝึกการเป็นผู้นำที่ดี
- 6.6 ควรให้เด็กรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่
- 6.7 การนำเกมควรมีคำชมเชยเมื่อทำดี และแนะนำหากมีข้อบกพร่อง
- 6.8 การเล่นเกมต้องให้ทุกคนมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง

7. ความปลอดภัยในการเล่น

- 7.1 ความพร้อมด้านร่างกายของผู้เล่น
- 7.2 ปฏิบัติตามกติกาอย่างเคร่งครัด
- 7.3 แบ่งทีมผู้เล่นให้เหมาะสม
- 7.4 ตรวจสอบอุปกรณ์ในการเล่น
- 7.5 ตรวจสอบสถานที่เล่นเกมให้มีความปลอดภัย
- 7.6 ผู้นำเกมต้องควบคุมอย่างใกล้ชิดตลอดเวลาการเล่น

8. ลักษณะของผู้นำเกมที่ดี

- ผู้นำเกมควรมีลักษณะดังต่อไปนี้
- 8.1 มีความรู้ความเข้าใจในความต้องการและความสนใจของผู้เล่น
- 8.2 มีความรู้จิตวิทยาเกี่ยวกับเด็ก
- 8.3 มีความรู้ในเรื่องเกมประเภทต่าง ๆ อย่างเพียงพอ
- 8.4 สามารถปรับตัวเข้ากับผู้เล่นได้ดี

- 8.5 มีความสนุกสนานร่าเริงไปด้วย
- 8.6 สามารถเล่นร่วมกับผู้เล่นได้ดี
- 8.7 ควรมีอารมณ์ขัน ไม่เอาจริงเอาจังจนเกินไป
- 8.8 สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้
- 8.9 มีความยุติธรรม
- 8.10 ให้ความอิสระแก่ผู้เล่นอย่างกว้างขวาง
- 8.11 เลือกหาเกมที่สนุกให้ผู้เล่นได้
- 8.12 พร้อมที่จะตอบปัญหาต่าง ๆ เป็นที่พอใจของผู้เล่นได้เสมอ
- 8.13 ไม่ใช้กฎหรือระเบียบมาข่มขู่
- 8.14 ไม่ควรใช้ถ้อยคำ กริยาท่าทางในเชิงตำหนิ หรือลงโทษอย่างรุนแรง

วิธีการนำเสนอ

1. แจ้งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน “ผู้นำเกมที่ดี”
 - 2.2 สาธิตการเล่นเกมที่แต่ละประเภทโดยวิทยากร ประเภทละ 1 คน และให้ผู้เข้ารับ
การฝึกอบรมปฏิบัติ
 - 2.3 มอบหมายแต่ละหน่วยศึกษาทำความเข้าใจและปฏิบัติตามใบงานที่กำหนดให้
เพื่อนำเสนอในที่ประชุม
 - 2.3.1 ประเภทเกม พร้อมสาธิต
 - 2.3.2 การเลือกเกม ยกตัวอย่าง
 - 2.3.3 การจัดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการนำเกม พร้อม
ยกตัวอย่างเกม
 - 2.3.4 วิธีการเล่นเกม พร้อมสาธิต
 - 2.3.5 ข้อควรคำนึงในการเล่น
 - 2.3.6 ความปลอดภัยในการเล่น
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
2. การสาธิต
3. การปฏิบัติจริง

สื่อและนวัตกรรม

1. แผนภูมิ
2. นกหวีด
3. อุปกรณ์ใช้ประกอบการเล่นเกมประเภทต่าง ๆ
4. วีดิทัศน์
5. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
6. ใบความรู้
7. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

สังเกตจากการปฏิบัติกิจกรรม

การจัดค่ายยุวกาชาด

เวลา 1:30 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความหมาย ความมุ่งหมาย และประเภทของการจัดค่ายยุวกาชาดได้
2. อธิบายการจัดกิจกรรมในค่ายยุวกาชาดได้
3. บอกวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องมือที่จำเป็นในการอยู่ค่ายยุวกาชาดได้
4. สาธิตการประกอบอาหารแบบชาวค่ายได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายของค่ายยุวกาชาด
2. ความมุ่งหมายของการจัดค่ายยุวกาชาด
3. ประเภทของการจัดค่ายยุวกาชาด
4. การเตรียมงาน
5. การจัดกิจกรรม
6. วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการอยู่ค่ายยุวกาชาด
7. พิธีเปิด - พิธีปิดค่ายยุวกาชาด

เนื้อหา

1. ความหมายของค่ายยุวกาชาด

“ค่าย” ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 หมายถึง ที่พักแรมชั่วคราวของคนจำนวนมาก

“ค่ายยุวกาชาด” หมายถึง การที่สมาชิกยุวกาชาดมารวมกันเพื่อจัดกิจกรรมเกี่ยวกับยุวกาชาด

กิจกรรมการอยู่ค่ายยุวกาชาดเป็นกิจกรรมพิเศษกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างทักษะความสามารถ ความอดทน อยู่ในระเบียบวินัย รู้จักช่วยเหลือตนเอง อยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นการนำความรู้และประสบการณ์ของสมาชิกยุวกาชาดจากการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมาใช้ปฏิบัติจริงในการอยู่ค่าย และเพิ่มการเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตให้กับสมาชิกยุวกาชาด โดยครูผู้สอนสามารถกำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมตามความเหมาะสม ตามวัยของผู้เรียน และตามสภาพของท้องถิ่น

เมื่อสมาชิกยุวกาชาดผ่านเกณฑ์การให้เครื่องหมายกิจกรรมพิเศษการอยู่ค่ายแล้ว สมาชิกยุวกาชาดมีสิทธิ์ระดับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษการอยู่ค่าย รวมทั้งกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ หากมีการนำไปจัดร่วมกับกิจกรรมอยู่ค่ายด้วย

2. ความมุ่งหมายของการจัดค่ายยุวกาชาด

2.1 เพื่อนำความรู้และประสบการณ์ของสมาชิกยุวกาชาดจากการจัดกิจกรรมยุวกาชาดในโรงเรียนมาใช้อย่างจริงจังในการอยู่ค่าย

เครื่องหมายกิจกรรมพิเศษ
“กิจกรรมการอยู่ค่าย”

2.2 เพื่อเพิ่มเติมการจัดกิจกรรมให้ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญในกิจกรรมหลัก

2.3 เพื่อจัดกิจกรรมพิเศษและทดสอบประเมินผล ให้สมาชิกยุวกาชาดมีสิทธิ์ระดับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษ

2.4 เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตให้สมาชิกยุวกาชาดมีการพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญาที่เหมาะสม

3. ประเภทของการจัดค่ายยุวกาชาด

กิจกรรมยุวกาชาดได้จำแนกการอยู่ค่ายยุวกาชาดออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ค่ายกลางวัน (Day Camps) หมายถึง การอยู่ค่ายแบบไม่พักค้างคืน กำหนดให้สมาชิกยุวกาชาดปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ เป็นเวลาอย่างน้อย 2 วัน โดยอาจจัดติดต่อกันหรือสัปดาห์ละ 1 วันก็ได้ จะใช้สถานที่ภายในหรือภายนอกโรงเรียนแล้วแต่ความเหมาะสม ซึ่งการจัดค่ายประเภทนี้เหมาะกับสมาชิกยุวกาชาดระดับ 1

3.2 ค่ายพักแรม (Night Camps) หมายถึง การอยู่ค่ายแบบค้างคืน กำหนดให้สมาชิกยุวกาชาดใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันทั้งกลางวันและกลางคืน คือ ปฏิบัติภารกิจร่วมกันจนกว่าจะเสร็จสิ้นการอยู่ค่าย แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ สมาชิกยุวกาชาดระดับ 2 จัดค่ายพักแรมอย่างน้อย 1 คืน 2 วัน สมาชิกยุวกาชาดระดับ 3 จัดค่ายพักแรมอย่างน้อย 2 คืน 3 วัน

กรณีที่สถานศึกษาหรือสมาชิกยุวกาชาดไม่พร้อมในการอยู่ค่ายแบบพักค้างคืนสามารถจัดกิจกรรมเช่นเดียวกับการอยู่ค่ายกลางวันได้

4. การเตรียมงาน

ครูผู้รับผิดชอบในการจัดค่ายพักแรมควรมีความรู้และประสบการณ์ในการจัดค่ายยุวกาชาด ซึ่งมีการเตรียมงานหลัก ๆ ดังนี้

4.1 ประชุมวางแผน

4.2 สำรวจสถานที่ตั้งค่ายล่วงหน้าอย่างน้อย 1 ครั้ง และติดต่อเจ้าของสถานที่ให้แน่นอนสถานที่ตั้งค่ายต้องไม่ไกลจนเกินไป การคมนาคมสะดวกและมีความปลอดภัย

- 4.3 กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะในการอยู่ค่ายและจัดกิจกรรมประจำวันให้แน่นอน
- 4.4 วางแผนร่วมกับสมาชิกและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นหน่วยย่อย
- 4.5 ขออนุญาตต้นสังกัดตามระเบียบที่ทางราชการกำหนด ในการนำสมาชิกยุวกาชาดไปอยู่ค่าย
- 4.6 ติดต่อผู้ปกครองและขออนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
- 4.7 จัดเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับค่ายพักแรม
- 4.8 จัดเตรียมยาและเวชภัณฑ์ หรืออุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้น
- 4.9 ประสานงานการเดินทาง เช่น ยานพาหนะ ประกันชีวิต เป็นต้น
- 4.10 ครุมีการประเมินผลร่วมกับสมาชิกยุวกาชาด
- 4.11 เมื่อกลับจากการอยู่ค่าย ให้รายงานผลต่อต้นสังกัด
- 4.12 ปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการบริหารยุวกาชาด และประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เกี่ยวกับการเดินทางไกลและการอยู่ค่ายพักแรมของสมาชิกยุวกาชาด

5. การจัดกิจกรรม

การอยู่ค่ายยุวกาชาด ควรจัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และแนวปฏิบัติในการอยู่ค่ายยุวกาชาดที่ถูกต้องให้กับสมาชิกยุวกาชาด ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้

- 5.1 จัดแบ่งสมาชิกยุวกาชาดเป็นหน่วยสี่ จำนวน 6 หน่วยสี่ คือ หน่วยสี่เลื่อง หน่วยสี่ชมพู หน่วยสี่เขียว หน่วยสี่แสด หน่วยสี่ฟ้า และหน่วยสี่ม่วง
- 5.2 ปฐมนิเทศ
- 5.3 ดำเนินการในพิธีการ และกระบวนการของยุวกาชาด ได้แก่
 - 5.3.1 พิธีเปิดค่ายยุวกาชาด เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดรับรู้ และเข้าใจวัตถุประสงค์ของการอยู่ค่าย รวมทั้งหลักปฏิบัติในการอยู่ค่าย คือ การตรงต่อเวลา การมีระเบียบวินัย และความสามัคคี
 - 5.3.2 การตรวจเยี่ยม เพื่อฝึกฝนการดูแลตนเอง และกระบวนการหมู่พวก
 - 5.3.3 พิธีหน้าเสาธง เพื่อฝึกระเบียบวินัย ความอดทน
 - 5.3.4 การประชุมหัวหน้าหน่วยประจำวัน เพื่อฝึกการเป็นผู้นำ
 - 5.3.5 การสับเปลี่ยนหัวหน้าหน่วยและรองหัวหน้าหน่วย เพื่อฝึกให้รู้จักรับผิดชอบหน้าที่
 - 5.3.6 พิธีปิดค่ายยุวกาชาด เพื่อให้สมาชิกยุวกาชาดได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองในการประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น และนำความรู้ประสบการณ์ ทักษะที่ได้รับการปฏิบัติกิจกรรมในค่ายยุวกาชาด ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้
- 5.4 จัดกิจกรรมส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น การประดิษฐ์สิ่งของต่าง ๆ จากวัสดุเหลือใช้ หรือวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น

5.5 จัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ตามความเหมาะสม

5.6 จัดการแสดงรอบกองไฟในคืนสุดท้ายของการอยู่ค่าย

5.7 จัดกิจกรรมนันทนาการ เช่น เพลง - เกม ตามความเหมาะสม เพื่อความสนุกสนานและผ่อนคลาย

5.8 อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ในหัวข้อเกี่ยวกับยุวกาชาด

5.9 ประเมินผลระหว่างการอยู่ค่าย และหลังการอยู่ค่ายทุกครั้ง

6. วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการอยู่ค่ายยุวกาชาด

6.1 เครื่องครัว เช่น เตาลอย ที่คว่ำจาน ที่เก็บอุปกรณ์การครัว ที่เก็บอาหาร มีด ช้อน ส้อม แก้วน้ำ ชันน้ำ กะละมัง ถังน้ำ จาน ชาม ถ้วย หม้อขนาดต่าง ๆ กระทะ พัพพี ตะหลิว ฯลฯ

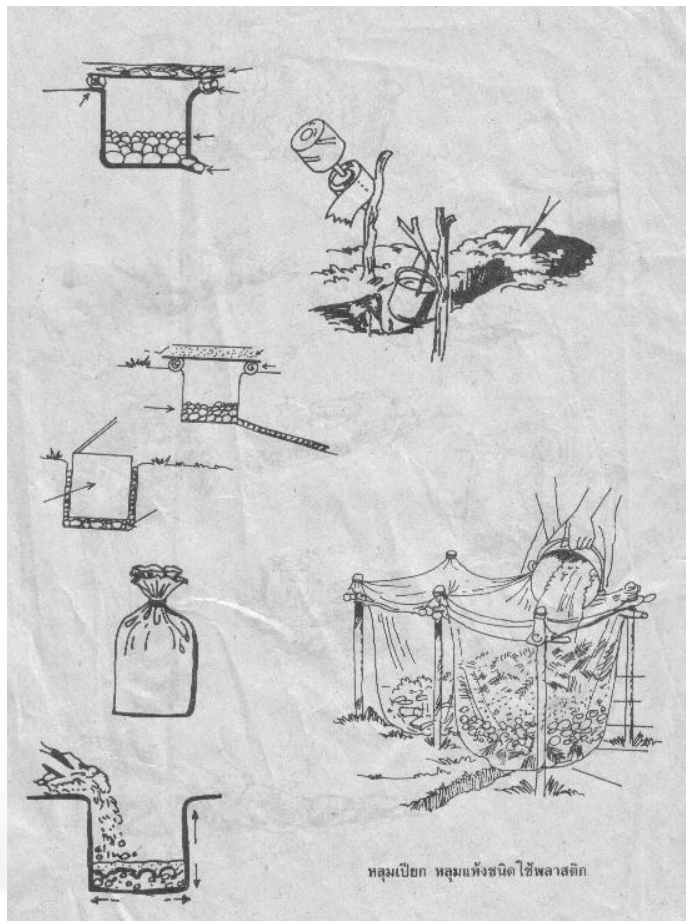
6.2 เต็นท์ แบบต่างๆ เช่น เต็นท์โดม (Dome Tent) เต็นท์อุโมงค์ (Tunnel Tent) เต็นท์สามเหลี่ยม (Ridge Tent) เต็นท์กระโจม (Bell Tent) เต็นท์แบบบ้าน (Cabin Tent) เต็นท์สปริง หรือเต็นท์ป๊อปอัพ (Pop - up Tent) ฯลฯ

6.3 สุขาภิบาล เช่น ส้วมหลุมแบบนั่งยอง ส้วมแบบนั่งโถ หลุมเปียก หลุมแห้ง ถังดำ ฯลฯ

การสร้างส้วมนั้นควรสร้างรั้วปิดบัง ซึ่งอาจใช้ใบไม้หรือผ้าใบปิดได้มิดชิด หน้าส้วมจะมีตะเกียงรั้วแขวนอยู่ มีอ่างล้างมือพร้อมสบู่ ผ้าเช็ดมือ วิทยากรประจำฐานต้องอธิบายให้ทราบว่า การสร้างส้วมสำหรับใช้ในเวลากลางคืนจะก่อมลพิษอย่างไร ใช้อย่างไรให้ถูกต้องตามสุขลักษณะควรขุดหลุมเปียกหลุมแห้งสำหรับทิ้งขยะหรือสิ่งที่ไม่ต้องการแล้ว ทั้งของแห้งและที่เป็นน้ำไว้ให้ดูเป็นตัวอย่าง อย่างละ 1 หลุม สำหรับหลุมเปียกซึ่งใช้เทสิ่งที่เป็นน้ำ จะต้องสานไม้ไผ่เป็นตะแกรง มีหญ้าหรือใบไม้วางทับบนปากหลุม เพื่อใช้เป็นเครื่องกรองเศษอาหาร มิให้ตกลงในหลุม ซึ่งอาจทำให้น้ำเสียบูดเหม็นเน่าได้ รวมทั้งควรทำหลุมเปียกหลุมแห้งด้วยพลาสติกในโอกาสที่ไม่สามารถจะขุดหลุมได้

วิทยากรประจำฐานต้องอธิบายข้อแตกต่างของการใช้หลุมแห้งหลุมเปียกให้ชัดเจนด้วย ที่พักอาศัย และจำนวนวันที่อยู่อาศัย โดยคะแนนว่า หลุมจะเกือบเต็มเมื่อเลิกค่าย ใช้ดินกลบก็เต็มพอดี ถ้าเป็นถุงพลาสติกก็สามารถรวมปากถุงมัดส่งรถเก็บขยะได้เลย (ถ้ามีหลาย ๆ แบบได้ยิ่งดี)

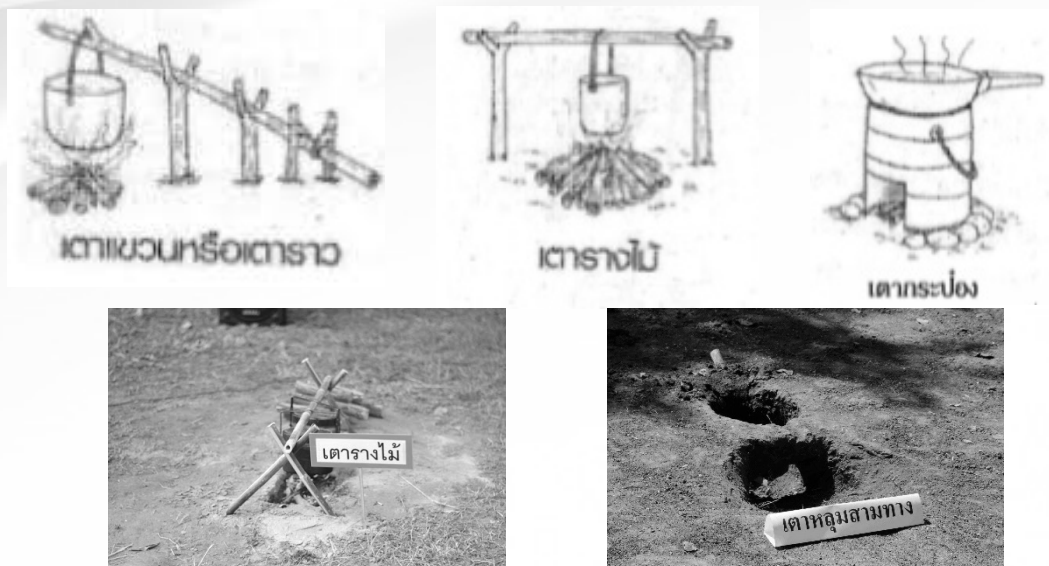

6.4 เครื่องมือที่จำเป็นในการอยู่ค่ายพักแรม เช่น จอบ เสียม มีด อีโต้ ค้อน คีม เลื่อย คราด พลั่ว และขวาน เป็นต้น เครื่องมือเหล่านี้จะต้องสะอาดและคม พร้อมทั้งจะให้การได้ทันทีวิทยากร ผู้ประจำฐานจะต้องชี้แจงวิธีการใช้และประโยชน์ของเครื่องมือแต่ละชิ้น ตลอดจนสาธิตการใช้ การพกพา การส่ง - รับ และการเก็บรักษา โดยถูกต้องตามแบบวิธี

6.5 เตาแบบต่าง ๆ เช่น เตาสามเส้า เตาสามหลัก เตาสามขา เตาหลุม เตาราง เตาราว เตาคันโยก เตาตัวที ฯลฯ

6.6 การประกอบอาหารอย่างง่าย เช่น ไข่ปาม ไข่ต้ม ไข่ทอด ฯลฯ

6.7 การประกอบอาหารแบบชาวค่าย เช่น การปิ้ง ย่าง เผา ต้ม ทอด การหุงข้าว ฯลฯ

7. พิธีเปิด - พิธีปิดค่ายยุวกาชาด

7.1 พิธีเปิดค่ายยุวกาชาด แบ่งเป็น พิธีเปิดค่ายในห้องประชุม และพิธีเปิดค่ายในสนาม

7.1.1 พิธีเปิดค่ายยุวกาชาดในห้องประชุม (ตามแบบประเพณีนิยม)

มีขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

- 1) ประธานบูชาพระรัตนตรัยหรือประกอบพิธีทางศาสนานั้น ๆ
- 2) ผู้อำนวยการค่ายหรือผู้ได้รับมอบหมายกล่าวรายงานวัตถุประสงค์

ของการอยู่ค่ายพักแรม

- 3) ประธานกล่าวเปิด

ข้อเสนอแนะ ประธานพิธีเปิดค่ายยุวกาชาดในห้องประชุม ควรเป็นบุคคลภายนอกเพื่อจะได้เป็นการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์กิจกรรมยุวกาชาดในสถานศึกษา ซึ่งไม่แนะนำให้ผู้ดำเนินการค่ายเป็นประธานในพิธีเปิดค่ายยุวกาชาดในห้องประชุม เนื่องจากผู้ดำเนินการค่ายต้องทำพิธีเปิดในสนามอยู่แล้ว

7.1.2 พิธีเปิดค่ายยุวกาชาดในสนาม (ตามแบบยุวกาชาด) มีขั้นตอน

ตามลำดับ ดังนี้

- 1) สมาชิกยุวกาชาดเข้าแถวรูปครึ่งวงกลม เรียงตามลำดับหน่วยสีที่หน้าเสาธง คณะครูและวิทยากรเข้าแถวหน้ากระดานหลังเสาธง
- 2) ชักธงชาติและธงยุวกาชาดขึ้นสู่ยอดเสา
- 3) สวดมนต์

- 4) สงบนิ่ง
- 5) ผู้อำนวยการค่ายกล่าวเปิดการอยู่ค่ายพักแรม
- 6) ผู้อำนวยการค่ายแนะนำวิทยากร (ถ้ามีวิทยากรเพิ่มเติม)
- 7) ชี้แจงนัดหมาย

7.2 พิธีปิดค่ายยุวภากาชาด แบ่งเป็น พิธีปิดค่ายในห้องประชุม และพิธีปิดค่ายในสนาม

7.2.1 พิธีปิดค่ายยุวภากาชาดในห้องประชุม มีขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

- 1) ประธานบูชาพระรัตนตรัยหรือประกอบพิธีทางศาสนานั้น ๆ
- 2) ผู้อำนวยการค่าย หรือผู้ที่ได้รับการมอบหมายรายงานผลการอยู่ค่ายพักแรม
- 3) ประธานมอบรางวัลแก่หน่วยที่ได้คะแนนกิจกรรมประจำวันสูงสุด
- 4) ประธานมอบเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษ หรือเกียรติบัตร (ถ้ามี)
- 5) สมาชิกยุวภากาชาดกล่าวคำปฏิญาณตน
- 6) ประธานให้โอวาท และกล่าวปิดการอยู่ค่าย
- 7) ทุกคนในห้องประชุมยืนเป็นวงกลม ไหว้แขนขวาทับแขนซ้าย

จับมือกันและร้องเพลง “ชุมนุมยุวภากาชาด” 1 จบ ขณะร้องเพลงโยกตัวไปตามจังหวะไปทางขวาก่อนจบแล้วปล่อยมือ แล้วก้าวถอยหลัง 1 ก้าว

- 8) ทุกคนในห้องประชุมร้องเพลง “อาลัยพี่น้อง” 1 จบ

ข้อเสนอแนะ อาจใช้เพลงใดเพลงหนึ่ง หรือสองเพลงก็ได้ตาม

ความเหมาะสม

7.2.2 พิธีปิดค่ายยุวภากาชาดในสนาม (ตามแบบยุวภากาชาด) มีขั้นตอนตามลำดับ

ดังนี้

- 1) สมาชิกยุวภากาชาดเข้าแถวครึ่งวงกลม เช่นเดียวกับพิธีเปิดในสนาม
- 2) ผู้อำนวยการค่ายกล่าวปิดการอยู่ค่ายพักแรม
- 3) ผู้แทนบริการอาสาสมัคร 6 คน ชักธงชาติ ธงยุวภากาชาด และธงมาตรฐานใหญ่ ลงโดยไม่มีการร้องเพลงชาติ หรือเพลงใด ๆ ในขณะชักธงลง
- 4) ผู้อำนวยการค่ายเดินไปจับมือ (ใช้มือขวา) กับคณะวิทยากรและสมาชิกยุวภากาชาด โดยเวียนไปทางขวามือ ขณะที่จับมือทุกคนร้องเพลง “ก่อนจะจากกันไป” เมื่อจับมือครบทุกคนแล้วกลับไปเข้าแถวตามเดิม
- 5) ร้องเพลง “ลาก่อน” เมื่อร้องเพลงเที่ยวที่สองให้ทุกคนยกมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ โบกมือ แล้วก้าวถอยหลังจนจบเพลงแล้วแยกกันไป

วิธีการนำเสนอ

1. การนำเข้าสู่บทเรียน

2. การนำเสนอ

2.1 แจ้างจุดประสงค์

2.2 สนทนา ซักถามความรู้เดิมในการพาสมาชิกยูวกาชาดไปอยู่ค่ายพักแรม เช่น ปัญหาอุปสรรค และกิจกรรมในค่ายพักแรม ใช้เวลาประมาณ 10 นาที

2.3 บรรยายตามหัวข้อเนื้อหา ใช้เวลาประมาณ 20 นาที

2.4 สาธิตการจัดการค่ายตามฐานต่าง ๆ (ใช้เวลาประมาณ 50 นาที) ดังนี้

2.4.1 ฐานครัว

2.4.2 ฐานเต็นท์แบบต่าง ๆ

2.4.3 ฐานสุขาภิบาล

2.4.4 ฐานเครื่องมือ

2.4.5 ฐานเตาแบบต่าง ๆ

2.4.6 ฐานการประกอบอาหารอย่างง่าย เช่น ไข่ป๋าม ไข่ต้ม ไข่ทอด

2.4.7 ฐานการประกอบอาหารแบบชาวค่าย เช่น การหุงข้าว การปิ้ง การย่าง

การทอด การเผา

3. การสรุป ใช้เวลาประมาณ 10 นาที

3.1 นำข้อเสนอแนะที่ควรจัดทำในการจัดค่ายพักแรมมาสรุปอีกครั้ง เช่น การจัดกิจกรรมเสริมให้สมาชิกยูวกาชาดในเรื่องการบำเพ็ญประโยชน์ การทำศิลปหัตถกรรมต่าง ๆ และเน้นพิธีการต่าง ๆ ในการอยู่ค่ายพักแรม ทั้งพิธีเปิด - พิธีปิดค่ายพักแรมยูวกาชาด เป็นต้น

3.2 สรุปประเด็นสำคัญและจุดเน้น

3.3 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. ศึกษาเป็นฐาน

2. สถานการณ์จำลอง

3. การแสดงบทบาทสมมติ

สื่อและนวัตกรรม

1. สื่ออิเล็กทรอนิกส์
2. วัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือที่จำเป็นในการจัดค่ายพักแรม
3. อุปกรณ์การจัดกิจกรรม
4. เอกสารและสื่อสิ่งพิมพ์
5. ใบงาน
6. เกม เพลง

การวัดและประเมินผล

1. การสังเกต
2. การทดสอบภาคปฏิบัติ
3. การประเมินผลรายวิชา

การเดินทางไกล

เวลา 3:00 ชั่วโมง

จุดประสงค์

1. บอกความหมายและวัตถุประสงค์ของการเดินทางไกลได้
2. วางแผนการจัดกิจกรรมเดินทางไกลได้
3. จัดกิจกรรมเดินทางไกลได้

หัวข้อเนื้อหา

1. ความหมายและวัตถุประสงค์
2. การวางแผนการเดินทางไกล
3. การเตรียมตัวในการเดินทางไกล
4. การปฏิบัติตนระหว่างเดินทางไกล
5. กิจกรรมที่ควรจัดในการเดินทางไกล
6. เครื่องหมายต่าง ๆ ในการเดินทางไกล

เนื้อหา

1. ความหมายและวัตถุประสงค์

การเดินทางไกล หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ซึ่งมีการกำหนดระยะทาง เส้นทางและกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1.1 ฝึกความอดทนและความไม่ประมาท ความรอบคอบของสมาชิกยุวกาชาด
- 1.2 ฝึกให้สมาชิกยุวกาชาดรู้จักการเตรียมตัวและเตรียมสิ่งของที่จำเป็นในการเดินทางไกล
- 1.3 ฝึกให้สมาชิกยุวกาชาดรู้จักสังเกตและมีความจำดี
- 1.4 ทำให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ ช่วยเหลือกัน และทำงานเป็นขบวนการหมู่พวก
- 1.5 ทำให้สมาชิกยุวกาชาดได้มีโอกาสชื่นชมธรรมชาติ และเรียนรู้ธรรมชาติ

และสิ่งแวดล้อม

2. การวางแผนการเดินทางไกล

การเดินทางไกลเป็นกิจกรรมพิเศษสามารถจัดให้ทุกระดับชั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาชิกยุวภาษามีความอดทนอยู่ในระเบียบวินัย รู้จักช่วยเหลือตนเอง รู้จักอยู่และทำงานร่วมกับผู้อื่น ตลอดจนปฏิบัติและสอบกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ เพิ่มเติม สามารถจัดเดินทางไกลไป - กลับ ในวันเดียว หรือพักแรมอย่างน้อย 1 คืน เพื่อให้การจัดกิจกรรมดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ควรมีการวางแผนในการเดินทางไกล ดังนี้

2.1 การวางแผนเดินทางไกลแบบไม่พักแรม

- 2.1.1 เขียนโครงการ
- 2.1.2 ขออนุมัติโครงการต่อนายกหมู่ยุวภาษา
- 2.1.3 แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการ
- 2.1.4 สำรวจเส้นทางและจัดทำเป็นแผนที่ในการเดินทางง่าย ๆ
- 2.1.5 ขออนุญาตผู้ปกครอง
- 2.1.6 ปฏิบัติกิจกรรมเดินทางไกล
- 2.1.7 ประเมินผล
- 2.1.8 สรุป - รายงาน
 - แจ้งผู้บังคับบัญชาทราบ
 - แจ้งผู้ปกครองทราบ

2.2 การวางแผนเดินทางไกลแบบพักแรม

ในการจัดกิจกรรมเดินทางไกลและอยู่ค่ายพักแรมอย่างน้อย 1 คืน ถ้าพักแรมในสถานศึกษาให้ใช้ขั้นตอนการวางแผนแบบเดินทางไกลไม่พักแรมได้ หากเป็นยุวภาษา ระดับ 3 ซึ่งอาจจะจัดกิจกรรมเดินทางไกลและอยู่ค่ายพักแรมนอกสถานศึกษา หรือออกต่างจังหวัด จำเป็นต้องเพิ่มขั้นตอน โดยขออนุญาตต้นสังกัด เพื่ออนุญาตตามระเบียบราชการ ควรมีรายละเอียดโครงการกำหนดการแผนที่สังเขปที่ตั้ง ค่ายพักแรม หนังสือยินยอมจากผู้ปกครอง ถ้ามีแนบไปด้วยเมื่ออนุมัติแล้วจึงดำเนินการได้

3. การเตรียมตัวในการเดินทางไกล

ในการเดินทางไกลของสมาชิกยุวกาชาดในระดับต่าง ๆ นั้น ระยะทางในการเดินทางไกล และสถานที่ที่จะใช้เดินทางไกลมีระยะทาง และสถานที่ที่ครูผู้นำจะจัดให้แตกต่างกัน ดังนั้น ในการจัดให้สมาชิกยุวกาชาดเดินทางไกลนั้น ครูผู้นำและสมาชิกยุวกาชาดต้องเตรียมตัวให้พร้อมก่อนจะถึงวันที่จัดให้มีการเดินทางไกล ดังนี้

3.1 การเตรียมตัวส่วนบุคคล

3.1.1 การเตรียมสุขภาพร่างกายให้สมบูรณ์ เพื่อป้องกันการเจ็บป่วยระหว่างการเดินทางไกล

3.1.2 การเตรียมเครื่องใช้ส่วนตัว ยุวกาชาดควรนำเอาไปพอประมาณ ไม่มากเกินไป เพราะจะทำให้เครื่องหลังมีน้ำหนักมาก นอกจากนี้สิ่งของที่จำเป็นอย่าลืมติดตัวไป เช่น ในการเดินทางไกล 3 วัน 2 คืน ก็ควรมีชุดยุวกาชาด 1 ชุด ชุดล้างมือ 3 ชุด ชุดกีฬา ผ้าผัดอาบน้ำ ชันน้ำ สบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ปากกา สมุดบันทึก เป็นต้น

ข้อแนะนำในการบรรจุเครื่องหลัง

ในการเดินทางไกลระยะสั้น ๆ ใช้เวลาไม่นาน ยุวกาชาดไม่ต้องเตรียมอาหารรับประทาน แต่ถ้าไปไกลและใช้เวลานานก็ต้องเตรียมอาหารสำเร็จรูปหรืออาหารแห้ง ตลอดจนภาชนะหุงต้ม บางครั้งก็มีอาหารสดติดตัวไปด้วย ในการบรรจุเครื่องหลังมีคำแนะนำย่อ ๆ ดังนี้

1. เครื่องหลัง ควรเลือกขนาดที่เหมาะสม ไม่ใหญ่หรือเล็กเกินไป
2. การบรรจุสิ่งของลงในเครื่องหลัง ควรเอาของที่ใส่ภายหลังหรือหนัก ๆ ไว้ข้างล่าง ของที่ใช้ก่อนหรือใช้บ่อย ๆ ไว้ข้างบน ของบางประเภทควรใส่ถุงผ้าหรือถุงพลาสติก จะทำให้สะดวกในการเก็บของนึ่ง ๆ เช่น ผ้าห่ม ผ้าปูนอน บรรจุไว้ด้านที่ติดกับหลังของยุวกาชาดเพื่อให้นุ่ม
3. อาหารสด อาหารแห้งที่นำไปควรจะมีน้ำหนักเบา กินเนื้อที่น้อย รายการอาหาร (เมนูอาหาร) ก็ควรเป็นชนิดง่าย ทำง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก และใช้เวลาประกอบไม่นาน

3.2 การเตรียมตัวของหน่วย

3.2.1 การจัดเตรียมเครื่องใช้ประจำหน่วย เช่น หม้อขนาดต่าง ๆ กระทะ ท็อพี ตะหลิว ถ้วย ชาม ช้อน ถังน้ำ ตะเกียง ค้อน พลั่วสนาม ขวาน เป็นต้น ยุวกาชาดจะต้องช่วยกันรับผิดชอบ

3.2.2 การจัดเตรียมอาหารของหน่วย ต้องคำนึงถึงความเพียงพอกับจำนวนของสมาชิกในหน่วย โดยหลักการควรเป็นอาหารสด สะอาด ปลอดภัย ถูกหลักอนามัย

4. การปฏิบัติตนระหว่างเดินทางไกล

ในการเดินทางไกล ผู้บังคับบัญชายุวกาชาด และสมาชิกยุวกาชาดต้องแต่งเครื่องแบบถูกต้องตามระเบียบ ระหว่างการเดินทางไกลทุกคนต้องเดินแถวตอนแถวเดียว ตามหัวหน้าหน่วยโดยมีรองหัวหน้าหน่วยอยู่เป็นคนสุดท้ายของหน่วย และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชายุวกาชาดอย่างเคร่งครัด โดยระยะห่างระหว่างหน่วยอยู่ในดุลยพินิจของผู้บังคับบัญชายุวกาชาด

4.1 ข้อควรปฏิบัติ การเดินทางไกลควรหลีกเลี่ยงการเดินตามถนนที่มีการจราจรคับคั่งถ้าหากมีความจำเป็นต้องเดินในเส้นทางนั้น สมาชิกยุวกาชาดจะต้องระมัดระวังมิให้เกิดอุบัติเหตุเมื่อเดินตามถนนจะต้องปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ทุกคนต้องไม่ทำความเดือดร้อนให้กับประชาชนด้วยประการต่าง ๆ เช่น เดินเหยียบย่ำ หักหรือถอนต้นไม้ และพืชต่าง ๆ ตลอดจนผลิตผลทางการเกษตร ต้อนฝูงสัตว์ให้แตกกระจาย รื้อถอนรั้วที่สร้างไว้ และไม่หยิบฉวยสิ่งต่าง ๆ เอาไปโดยพลการ เป็นต้น

การเดินทางไกลไม่ใช่ว่า “แข่งขันการเดิน” เป็นการเดินอย่างปกติ ไม่ควรเดินตามทางรถไฟ และเมื่อจะข้ามทางรถไฟต้องระมัดระวัง เห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงข้าม

4.2 การรักษาสุขภาพอนามัยระหว่างเดินทางไกล สมาชิกยุวกาชาดต้องระมัดระวังสุขภาพของตนเองทุก 30 นาที ควรหยุดพัก 5 นาที เพื่อเป็นการพักผ่อน และสามารถเดินทางได้จนถึงจุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย ซึ่งการรักษาสุขภาพอนามัยอาจทำได้ ดังนี้

4.2.1 การรักษาสุขภาพทางกาย สมาชิกยุวกาชาดต้องรักษาสุขภาพทางกายไม่ให้ได้รับอันตรายจากสิ่งมีคม สภาพแวดล้อม ยานพาหนะ และสัตว์มีพิษต่าง ๆ ผู้นำยุวกาชาดจึงควรแนะนำให้สมาชิกได้ทราบและเตรียมตัวเพื่อปฏิบัติอย่างถูกต้องก่อนออกเดินทางไกลทุกครั้ง

4.2.2 การรักษาสุขภาพจิต สมาชิกยุวกาชาดต้องมีสภาวะจิตที่พร้อม ผู้นำยุวกาชาดควรชี้แจงและกระตุ้นให้สมาชิกยุวกาชาดเกิดความกระตือรือร้นในการเดินทางไกล และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ระหว่างการเดินทางไกลอย่างเต็มใจและสนุกสนาน

4.3 การรักษาอนามัยของผู้อื่น

สมาชิกยุวกาชาดจำเป็นต้องช่วยกันดูแลรักษาสุขภาพของเพื่อนสมาชิก เพื่อให้การเดินทางถึงจุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้ได้อย่างปลอดภัยทุกคน

5. กิจกรรมที่ควรจัดในการเดินทางไกล

กิจกรรมเดินทางไกลเป็นกิจกรรมพิเศษจัดให้เรียนและสอน เพื่อให้ได้รับเครื่องหมายกิจกรรมพิเศษทุกระดับ ตั้งแต่ยุวกาชาดระดับ 1 ถึงระดับ 3 จึงเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชายุวกาชาดที่ต้องจัดเตรียมกิจกรรมให้สมาชิกยุวกาชาดได้ปฏิบัติระหว่างเดินทางอย่างเหมาะสม

กิจกรรมต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของกิจกรรมที่กำหนดไว้และสามารถเลือกนำไปจัดให้สมาชิกยุวกาชาดได้ปฏิบัติ โดยแบ่งประเภทกิจกรรมและวิธีการจัดตามระดับของยุวกาชาด

กิจกรรมที่ควรจัดระหว่างเดินทางไกล

- เดินตามไหมพรม
- การสังเกตและจำ
- สัญญาณจราจร
- ธรรมชาติศึกษา
- การหาทิศ (โดยไม่ใช้เข็มทิศ)
- เครื่องหมายเดินทางไกล
- การสำรวจ
- สเก็ตภาพ
- ประดิษฐ์เศษวัสดุ
- การผจญภัย
- แผนที่ - เข็มทิศ
- การรายงานแบบเรียงความหรือร้อยกรอง
- เพลง
- เกม
- นิทาน
- ทดสอบประสาทสัมผัส
- บุกเบิก
- ฯลฯ

ตัวอย่างกิจกรรม “การเก็บไหมพรม”

วิธีการ

1. ให้ผู้บังคับบัญชายุวกาชาดจัดหาไหมพรมให้มีสีสันทัดกับหน่วยสีของสมาชิกแต่ละหน่วยสี (เหลือง - ม่วง) แล้วตัดให้ยาวประมาณ 2 นิ้ว ทุกสี จับมารวมและคละให้เข้ากัน
2. เมื่อถึงกำหนดเวลาเดินทางไกลให้ผู้บังคับบัญชาโรยไหมพรมที่คละกันไว้ตามเส้นทางที่สำรวจไว้ตลอดเส้นทาง

3. นำตัวอย่างไหมพรมสีละ 1 ชิ้น นำมาเสนอให้หัวหน้าหน่วยและสมาชิกภายในหน่วยสีให้ทุกคนเดินเก็บเฉพาะสีของตนเท่านั้นให้ได้มากที่สุดตามเส้นทางที่กำหนด

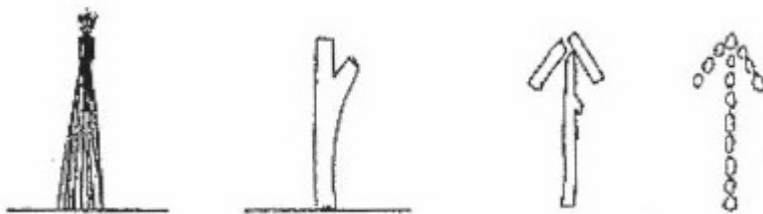
4. เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ให้สมาชิกทุกคนในหน่วยนับรวมกันหน่วยสีใดเก็บได้มากที่สุดจะได้เป็นผู้ชนะ ได้รับคำชมเชยหรือรางวัล

6. เครื่องหมายต่าง ๆ ในการเดินทางไกล

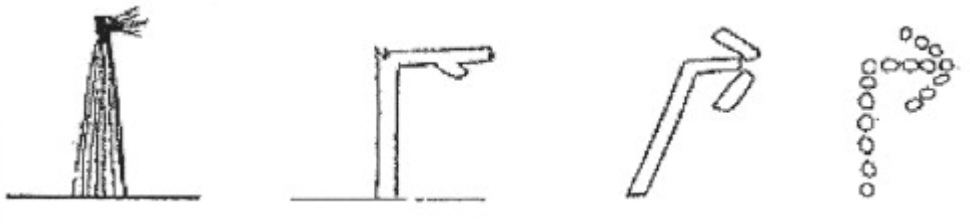
การจัดเตรียมเส้นทางให้สมาชิกยุวกาชาดเดินทางไกล ทั้งในบริเวณโรงเรียน และนอกโรงเรียน ผู้บังคับบัญชายุวกาชาดต้องชี้แจงให้สมาชิกยุวกาชาดรู้ความหมายของเครื่องหมายที่ใช้ในการเดินทางไกลและจะต้องติดตั้งเครื่องหมายนั้น ให้เรียบร้อยก่อนที่จะให้สมาชิกยุวกาชาดออกเดินทาง ซึ่งเครื่องหมายเหล่านี้อาจใช้วัสดุที่มีอยู่ตามธรรมชาติ เช่น ทำเครื่องหมายไว้บนก้อนหิน ต้นไม้ กิ่งไม้ เป็นต้น ในการทำเครื่องหมาย ไม่ควรให้อยู่ในระยะห่างกันเกินไป เพราะจะทำให้สมาชิกยุวกาชาดหลงทางได้ และไม่ควรถ่ายเครื่องหมายถาวร ทำให้สิ่งที่เป็นธรรมชาติเสียหายได้ เครื่องหมายที่สมาชิกยุวกาชาดควรรู้จักในการเดินทางไกล มีดังนี้

6.1 เครื่องหมายตรงไป

เครื่องหมายตรงไป ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปลูกศรชี้ตรงไปยังทิศทางที่ต้องการให้สมาชิกยุวกาชาดเดินตรงไปตามทิศทางที่หัวลูกศรชี้ไป ผู้บังคับบัญชายุวกาชาดอาจจะใช้ชอล์กเขียนเป็นรูปลูกศรหรืออาจจะใช้กิ่งไม้ก้อนหินวางไว้ให้สมาชิกยุวกาชาดมองเห็นได้เด่นชัด

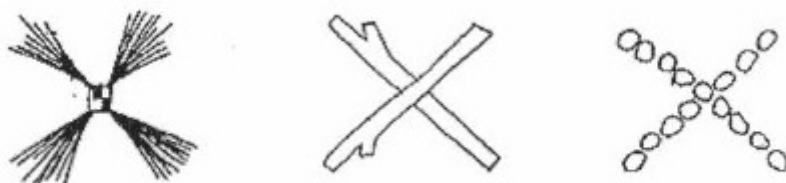
6.2 เครื่องหมายเลี้ยวขวา ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปลูกศรหักมุมไปทางขวามือ

6.3 เครื่องหมายเลี้ยวซ้าย ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปลูกศรหักมุมไปทางซ้ายมือ

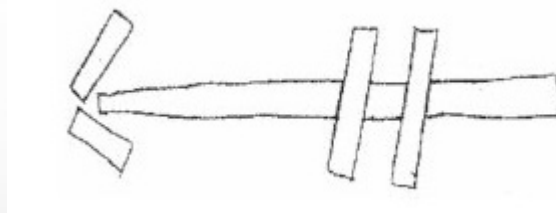
6.4 เครื่องหมายห้ามผ่าน ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปกากบาท หมายถึง ห้ามเดินผ่านเข้าไปตามทางเส้นทางนี้

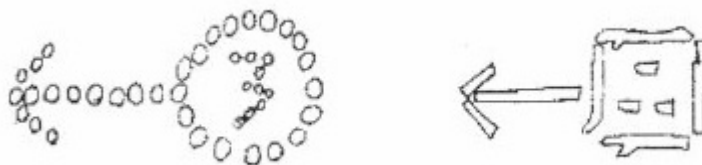
6.5 เครื่องหมายอันตราย ! ช่วยด้วย ใช้สัญลักษณ์ตั้งตรง 3 ซีนยาวเท่ากัน

6.6 เครื่องหมายมีอุปสรรคขวางทางอยู่ ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปลูกศร และมีขีดตัดกลางลูกศร 2 ขีด หมายถึง ทางข้างหน้ามีอุปสรรคขวางทางอยู่ให้สมาชิกยูวกาชาตได้เตรียมตัวแก้ไขอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นข้างหน้า

6.7 เครื่องหมายที่ซ่อนข่าว ใช้สัญลักษณ์เป็นรูปสี่เหลี่ยมหรือวงกลมมีจุดหลายจุด ในกรอบสี่เหลี่ยมหรือวงกลมและมีเครื่องหมายลูกศรชี้ทิศทาง เพื่อให้สมาชิกยูวกาชาดได้รู้ว่า จากจุดนี้ไปตามลูกศรชี้อีก 3 ก้าว จะมีข่าวสารซ่อนไว้

6.8 เครื่องหมายผู้วางเครื่องหมายเดินทางกลับแล้ว เป็นเครื่องหมายวงกลม ปิดจุดตรงกลางวงกลมเป็นเครื่องหมายแสดงว่า ผู้จัดทำเครื่องหมายในการเดินทางไกลได้เดินทางกลับไปแล้ว

การเดินทางไกลเป็นกิจกรรมพิเศษที่สมาชิกยูวกาชาดให้ความสนใจมาก ผู้บังคับบัญชายูวกาชาดควรจัดให้สมาชิกยูวกาชาดได้เดินทางไกล ในกรณีที่จะให้สมาชิกยูวกาชาดได้รับ เครื่องหมาย กิจกรรมวิชาพิเศษ (Badge) จะต้องปฏิบัติตามเกณฑ์การให้เครื่องหมายกิจกรรมพิเศษ เดินทางไกลยูวกาชาด

เกณฑ์การให้เครื่องหมาย (Badge) กิจกรรมพิเศษยูวกาชาด การเดินทางไกล

1. เดินทางไป-กลับ ระยะทางไม่น้อยกว่า 3 กิโลเมตร
2. ทำรายงานการเดินทางไกลโดยใช้แผนที่และเข็มทิศประกอบ
3. ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้ไม่น้อยกว่า 4 รายการ

ในการเดินทางไกลจะต้องจัดให้มีรายงานการเดินทางไกลเป็นรายบุคคล

ดังตัวอย่าง

แบบรายงานการเดินทางไกล

ชื่อ.....หน่วยสี.....

วัน เดือน ปี	รายงาน	ลายเซ็นวิทยากรประจำจุด
.....	ฐานที่ 1 ...(มีกิจกรรมอะไร).....	
.....	ฐานที่ 2	
.....	ฐานที่ 3	

วิธีการนำเสนอ

1. แจ่งจุดประสงค์
2. การนำเสนอ
 - 2.1 นำเข้าสู่บทเรียน
 - 2.2 บรรยายการเดินทางไกล และการวางแผนประกอบแผนภูมิ
 - 2.3 มอบหมายให้ผู้เข้าฝึกอบรมปฏิบัติการวางแผนและลงมือจัดกิจกรรมเดินทางไกล
 - 2.4 กิจกรรมการเดินทางไกล
3. การสรุป
 - 3.1 สรุปประเด็นและจุดเน้น
 - 3.2 เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมซักถามข้อสงสัย

กิจกรรมเสนอแนะ

1. การบรรยาย
2. การสาธิต
3. การปฏิบัติจริง

สื่อและนวัตกรรม

1. รูปภาพการจัดเครื่องหลัง
2. รูปภาพเครื่องใช้และอุปกรณ์การเดินทางไกล
3. อุปกรณ์ของจริง
4. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

การวัดและประเมินผล

1. สังเกตการปฏิบัติจริง
2. ตรวจผลงาน

บรรณานุกรม

- กองยุวกาชาด กรมพลศึกษา. (2542). **ระเบียบคณะกรรมการบริหารยุวกาชาดว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับยุวกาชาด**. พ.ศ. 2541. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). **หลักสูตรกิจกรรมยุวกาชาด ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุวกาชาด สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (ม.ป.ป.). **คู่มือการจัดกิจกรรมยุวกาชาด กิจกรรมพิเศษ**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุวกาชาด สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (2558). **คู่มือวิทยากร หลักสูตรครูผู้สอนกิจกรรมยุวกาชาด**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุวกาชาด สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (2548). **ระเบียบแถวยุวกาชาด**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ราชบัณฑิตยสถาน (2554). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพมหานคร.
- สภากาชาดไทย. (2547). **ชีวิตจะปลอดภัย ถ้าใส่ใจปฐมพยาบาล**. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ.
- สภากาชาดไทย. (2550.) **ข้อบังคับสภากาชาดไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 68) พ.ศ. 2550**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- สภากาชาดไทย. **ประวัติความเป็นมาของยุวกาชาด**. (ออนไลน์). สืบค้นจาก <http://www.thaircy.redcross.or.th> สืบค้นเมื่อ ตุลาคม 2559.
- สภากาชาดไทย. (ม.ป.ป.). **ข้อบังคับสภากาชาดไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 68) พุทธศักราช 2550 หมวดที่ 9 ว่าด้วยยุวกาชาด**. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ.
- สภากาชาดไทย. (ม.ป.ป.). **คู่มือปฐมพยาบาล**. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ.
- สภากาชาดไทย. (ม.ป.ป.). **ชุดความรู้ยุวกาชาด กิจกรรมกาชาดและยุวกาชาด**. กรุงเทพมหานคร
- สภากาชาดไทย. **84 ปี ยุวกาชาดไทย สภากาชาดไทย**.
- สภากาชาดไทย. **100 ปี สภากาชาดไทย**. กรุงเทพมหานคร

สภาภาษาชาติไทย. วารสารยุวกาชาด ฉบับพิเศษ มีที่ 61 เล่ม 5 ฉบับที่ 362 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2555.

สภาภาษาชาติไทย. อนุสรณ์ฯ ทศวรรษยุวกาชาดไทย. กรุงเทพมหานคร

สารานุกรมเสรี. (2559). ความหมายของเกม. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2559, จาก <http://www.th.wikipedia.org>

สารานุกรมเสรี. (2559). ความหมายของโครงการ. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2559, จาก <http://www.th.wikipedia.org>

สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (2559). การจัดการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และผู้บังคับบัญชายุวกาชาด. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักงานยุวกาชาด สภาภาษาชาติไทย. (ม.ป.ป.). ข้อบังคับสภาภาษาชาติไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 68).

สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (2549). คู่มือการจัดกิจกรรมปฐมนิเทศ. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดมีเดียเพรส.

_____. พุทธศักราช 2550 หมวดที่ 9 ว่าด้วยยุวกาชาด. กรุงเทพมหานคร. ม.ป.พ.

สำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน. (2554). คู่มือวิทยากร หลักสูตรผู้นำยุวกาชาด. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ກາດພນວກ

คณะผู้จัดทำ

คณะกรรมการดำเนินงานตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ที่ 386/2564 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564

ที่ปรึกษา

1. รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (นายสุทิน แก้วพนา)
2. ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน

คณะกรรมการดำเนินงาน

1. ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมและพัฒนายุวกาชาด	ประธานกรรมการ
2. ผู้อำนวยการกลุ่มอำนวยการ	กรรมการ
3. ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมและพัฒนาการลูกเสือ	กรรมการ
4. ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมและพัฒนากิจการนักเรียนและนักศึกษา	กรรมการ
5. ผู้อำนวยการกลุ่มขับเคลื่อนศูนย์พัฒนาบุคลากรทางการลูกเสือ
ยุวกาชาดและกิจกรรมเยาวชน	กรรมการ
6. นายคงศักดิ์ เจริญรักษ์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
7. นายถนันทน์ สุวรรณรัตน์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
8. นายวิรัตน์ ปองเปี่ยม
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
9. นางกิ่งแก้ว ไทธรรม
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
10. นางดวงพร เชื้อเนตร
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
11. นายประเวศ เชื้อเนตร
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ

12. นายอรรถกรกรณ สืบเชื้อ
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
13. นายวิเชียร ทรงศรี
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
14. นางอรสา ทรงศรี
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
15. นางสาวสิริกร เกரியงกุล
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
16. นายนิรันดร์ ชูสิทธิ์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
17. นายกำพล ทิมาสาร
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
18. นายพยัพ สารุพันธ์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
19. นายสุพล โหมตเขียว
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
20. นางสาวนฤมล เนื่ออ่อน
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
21. นายสมศักดิ์ วุฒิสัตย์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
22. นางอุทัยวรรณ วุฒิสัตย์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
23. นางสาวลิลักษณ์ ธาราศรี
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ

24. นางนงนุช วิชาจารย์
ข้าราชการบำนาญ	กรรมการ
25. นายพนัส บุญวัฒนสุนทร
รองผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สพฐ.	กรรมการ
26. นางปาลิกา นิธิประเสริฐกุล
ผู้อำนวยการกลุ่มลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดชลบุรี	กรรมการ
27. นายสรปรัชญ์ ไวกสิกรณ์
ผู้อำนวยการโรงเรียนพุทธชินราชพิทยา	กรรมการ
28. นายสาโรจน์ จำปาศักดิ์
ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดคู่อู่สร้าง	กรรมการ
29. นางศรীরวรรณ สุวรรณपाल
รองผู้อำนวยการโรงเรียนสฤติเดช	กรรมการ
30. นายฉัตรชัย ประภัศร
ประธานสาขาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์	กรรมการ
31. ว่าที่พันตรี จริญญา น่วมมะโน
ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาพสินธุ์	กรรมการ
32. นายไพรัช แดงเพชร
ครู โรงเรียนวิสุทธิกษัตริ	กรรมการ
33. นางบุศรา แดงเพชร
ครู โรงเรียนวิสุทธิกษัตริ	กรรมการ

34. นางสาวสุมาลี มูลปลา	กรรมการ
ครู โรงเรียนท่าคันโทวิทยาคาร	
35. นางอรุณี เชื้อสุภา	กรรมการ
ครู โรงเรียนท่าคันโทวิทยาคาร	
36. นางมัทนียา เชื้อบัณฑิต	กรรมการ
ครู โรงเรียนดั่งพิรุฬห์ธรรม	
37. นางวราภรณ์ เขียวแก้ว	กรรมการ
ครู โรงเรียนหน้าพระลาน (พิบูลสงคราม)	
38. ว่าที่ร้อยตรี สันติ สุนทรกิจเสนีย์	กรรมการ
หัวหน้างานประสานงานวิชาการ	
39. นางสาวปาริชาติ ทนกระโทก	กรรมการ
เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ 5	
40. นางสาวรวิพร ยันตพร	กรรมการ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ	
สำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	
41. นางสาวณัฐวันณ์ เกษตรการณ	กรรมการ
นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ	
สำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	
42. นางสาวนพรัตน์ เชื้อวงศ์	กรรมการ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ	
สำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	
43. นางสาวรัชณี รื่นเรือง	กรรมการ
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน	
สำนักงานการลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	

44. นางรพีพรรณ ขาวศรี
เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานทั่วไป
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	กรรมการ
45. นางสาวเอื้อมพร ผ่องศรี
พนักงานจัดกิจกรรมการศึกษา
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	กรรมการ
46. นายสุทิพร คิมเมย์
พนักงานด้านภาษาต่างประเทศ
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	กรรมการ
47. นางจำนงค์ แจ่มเจริญ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	กรรมการและเลขานุการ
48. นางบุญพงษ์พัชรินทร์ อินอุ่นโชติ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ
สำนักงานลูกเสือ ยุวกาชาดและกิจการนักเรียน	กรรมการ
และผู้ช่วยเลขานุการ

